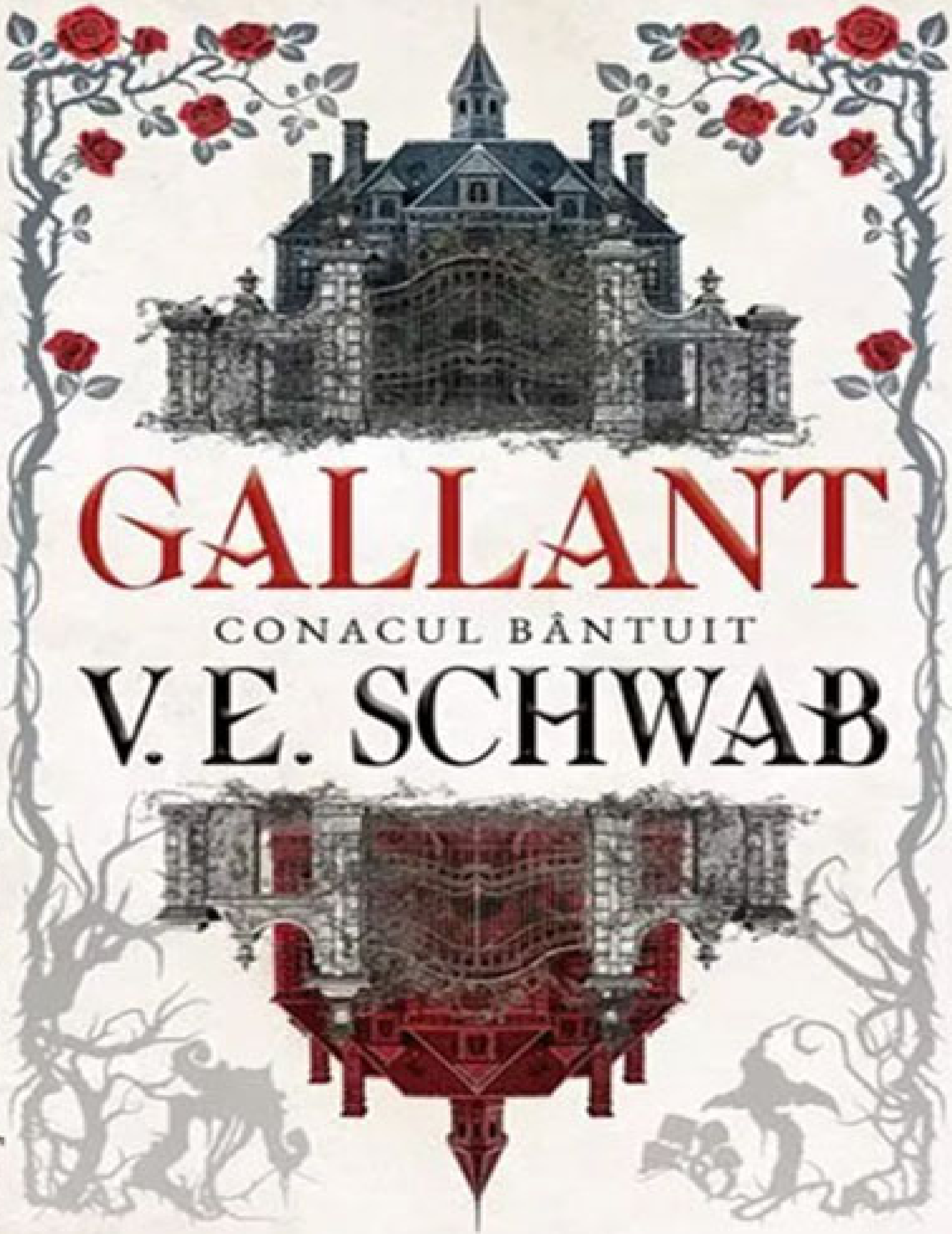

GALLANT

CONACUL BÂNTUIT

V. E. SCHWAB

BOOKZONE

V.E. SCHWAB

GALLANT.
CONACUL BÂNTUIT

Original: *Gallant* (2022)

Traducere din limba engleză:
IULIA DROMERESCHI

virtual-project.eu

BOOKZONE

— 2022 —

Celor care caută uşi, care au suficient curaj să le deschidă pe cele găsite, iar uneori chiar să şi le făurească pe ale lor.

Stăpânul casei stă lângă zidul grădinii.

Este o întindere de piatră întunecată, o poartă de fier încuiată, cu un lacăt în centru. Între poartă şi piatră e un spaţiu îngust, iar când vântul bate potrivit, poartă miros de vară, dulce ca pepenele galben, şi căldura îndepărtată a soarelui.

În seara asta nu bate vântul.

Nu e nici lună, şi totuşi el se scaldă în razele ei. Sclipeşte pe marginile hainei jerpelite. Sclipeşte şi pe oasele care i se văd prin piele.

Mângâie zidul cu palma, căutând crăpături. Fire încăpăţânate de iederă îl urmăresc, cercetând ca nişte degete fiecare fisură, iar o bucăţică de piatră se desprinde şi cade la pământ, dezvelind o frântură din noaptea altcuiva. Vinovatul, un şoarece-de-câmp, trece prin crăpătură şi apoi coboară zidul, peste cizma stăpânului. El îl ia în mână, cu graţie de şarpe.

Se apleacă spre fisură. Îşi fixează ochii albi lăptoşi de cealaltă parte. Cealaltă grădină. Cealaltă casă.

În mâna lui, şoarecele se agită, iar stăpânul strânge.

— Taci, spune el, cu o voce precum încăperile goale.

Ascultă cealaltă parte, ciripitul blând al păsărilor, vântul care bate printre frunzele dese, rugămintea cuiva care vorbeşte în somn.

Stăpânul zâmbeşte şi ridică bucăţica de piatră, pe care o reaşază în zid, unde aşteaptă ca un secret.

Şoarecele nu se mai zbate în cuşca pumnului său.

Când o deschide, n-au mai rămas decât un fir de cenuşă şi putregai şi câţiva dinţi albi, cât seminţele.

Le scutură pe pământul uscat şi se întreabă ce va creşte.

Partea întâi
— ŞCOALA —

Capitolul unu

Ploaia bate darabana pe magazia din grădină.

O numesc magazie din grădină, însă adevărul e că nu-i nicio grădină în Merilance, iar magazia e nedemnă de acest nume. Se lasă într-o parte, ca o plantă ofilită, făcută din metal ieftin şi lemn putrezit. Podeaua e plină de unelte abandonate, cioburi de oale sparte şi mucuri de ţigări furate, iar Olivia Prior stă printre ele, în bezna ruginită, dorindu-şi să poată ţipa.

Îşi doreşte să poată transforma în zgomot durerea pricinuită de urma roşie, recentă, de pe mâna ei, să răstoarne magazia, aşa cum a făcut cu oala care a ars-o, să lovească pereţii aşa cum îşi dorea s-o lovească pe Clara, fiindcă lăsase cuptorul pornit şi avusese tupeul să chicotească la icnetul Oliviei. Durerea albă, fierbinte, furia roşie, fierbinte, iritarea bucătăresei când văzuse tocana distrusă şi buzele Clarei, făcute pungă, când zisese: „Nu cred c-a durut-o, că n-a scos niciun sunet".

Olivia ar fi prins-o pe cealaltă fată de gât, acolo, pe loc, dacă palma ei n-ar fi cântat, dacă bucătăreasa n-ar fi fost acolo, să o târască afară, dacă gestul i-ar fi adus mai mult decât o plăcere de moment şi o săptămână de pedeapsă. Aşa că făcuse următorul lucru potrivit: ieşise din mormântul înăbuşitor, cu bucătăreasa urlându-i pe urme.

E în magazie, dorindu-şi să poată face la fel de mult zgomot precum ploaia pe acoperişul jos, de tablă, să ia una dintre lopeţile neglijate şi să lovească pereţii subţiri, de metal, numai ca să-i audă răsunând. Dar ar auzi şi altcineva, ar veni să o găsească în locul acesta mic şi ascuns, şi n-ar avea cum să scape. Să scape de fete. Să scape de supraveghetoare. Să scape de şcoală.

Îşi ţine respiraţia şi îşi apasă mâna arsă pe magazia rece, metalică, aşteptând să îi cedeze durerea.

Magazia, în sine, nu este un secret.

Se află în spatele şcolii, de cealaltă parte a aleii de pietriş. De-a lungul anilor, o mână de fete au încercat să şi-o revendice, să fumeze, să bea şi să se sărute acolo, însă au venit doar o dată şi nu s-au mai întors. Le dă fiori, zic ele. Pământ reavăn şi pânze de păianjen, şi altceva, o senzaţie nefirească. Le face părul de pe ceafă să se ridice, deşi nu ştiu de ce.

Dar Olivia ştie.

E din cauza entităţii moarte din colţ.

Sau a ce a mai rămas din ea. Nu-i tocmai o *stafie,* ci doar o cârpă zdrenţuită, o mână de dinţi, şi un singur ochi adormit, care pluteşte în întuneric. Se mişcă asemenea unui peşte argintiu, la limita câmpului vizual al Oliviei, ţâşnind ori de câte ori ea se uită. Dar, dacă stă foarte liniştită şi îşi menţine privirea în faţă, s-ar putea să-i crească un pomete, un gât. S-ar putea să plutească mai aproape, să clipească şi să zâmbească şi să suspine lângă ea, imponderabil, ca o umbră.

S-a întrebat, desigur, cine era, când avea oase şi piele. Ochiul pluteşte, mai mare decât al ei, şi o dată a surprins marginea unei bonete, tivul deşirat al unei fuste şi s-a gândit că, poate, era o supraveghetoare. Nu că ar conta. Acum e doar un monstru care-i pândeşte spatele.

Pleacă, se gândeşte, şi poate că-i aude gândurile, pentru că tresare şi se retrage înapoi în beznă, lăsând-o singură în magazia întunecoasă.

Olivia se sprijină de zid.

Când era mai mică, îi plăcea să pretindă că *asta* era casa ei, şi nu Merilance. Că mama şi tatăl ei tocmai ieşiseră şi au lăsat-o să facă ea curat. Că se vor întoarce, bineînţeles.

Odată ce casa era pregătită.

Atunci, ştergea praful şi curăţa pânzele de păianjen, aduna cioburile de oale şi organiza rafturile. Dar, oricât se străduia să organizeze magazioara, nu era niciodată suficient de curată ca să-i aducă înapoi.

Acasă este o alegere. Aceste patru cuvinte stau singure pe o pagină din cartea mamei sale, înconjurate de atâta spaţiu alb, încât par o ghicitoare. De fapt, tot ce-a scris mama ei i se pare o ghicitoare care aşteaptă să fie rezolvată.

Ploaia a încetinit, de la ritmul unor lovituri de pumni la darabana degetelor plictisite, iar Olivia suspină şi abandonează magazia.

Afară, totul este cenuşiu.

Ziua cenuşie începe să se topească într-o noapte cenuşie, iar lumina subţire, cenuşie, linge aleea cu pietriş cenuşiu care înconjoară zidurile de piatră cenuşie ale Şcolii Merilance pentru Fete Independente.

Cuvântul „şcoală” evocă imagini cu bănci ordonate, de lemn, şi creioane care scârţâie. Cu învăţare. Se învaţă, da, însă este o educaţie bazată pe aspecte practice. Curăţarea şemineului. Formarea aluatului de pâine. Coaserea hainelor. Cum să trăieşti într-o lume care nu te vrea. Cum să fii o stafie în casa altuia.

Şi-o spune Merilance „şcoală”, însă de fapt este un azil pentru tinere

sălbăticite şi oportuniste. Orfane, nedorite. Clădirea cenuşie, monotonă, răsare ca o criptă de piatră, înconjurată nu de parcuri sau de verdeaţă, ci de feţe scofâlcite şi căzute ale altor construcţii de la periferie, cu hornuri care şuieră fum. Locul nu are ziduri, nici porţi de fier, doar o arcadă vacantă, parcă pentru a spune: „Eşti liberă să pleci, dacă ai unde. Dar, dacă pleci – şi, din când în când, fetele pleacă –, nu vei fi bine primită înapoi. O dată pe an, uneori mai des, o fată bate la uşă cu putere, disperată să intre înapoi, şi astfel află celelalte că este bine să viseze la vieţi fericite şi la case primitoare, dar chiar şi un loc mohorât ca un mormânt e mai bun decât strada.

Şi totuşi, Olivia chiar e tentată, în unele zile.

Uneori, priveşte arcada, căscându-se ca o gură la marginea pietrişului, şi se gândeşte: *ce-ar fi dacă,* se gândeşte: *aş putea,* se gândeşte*: într-o zi, voi putea.*

Într-o noapte, va intra în camerele supraveghetoarelor şi va lua tot ce va găsi, şi va pleca. Va deveni vagaboandă, va jefui trenuri şi case sau va fi escroacă, aşa ca bărbaţii din romanele ieftine pe care pare să le aibă mereu Charlotte de la un băiat cu care se vede la marginea şanţului cu pietriş, în fiecare săptămână. Olivia plănuieşte o sută de viitoruri diferite, dar, în fiecare noapte, e încă acolo, suindu-se în patul îngust din camera înghesuită a casei care nu e şi nu va fi niciodată acasă. În fiecare dimineaţă se trezeşte în acelaşi loc.

Olivia se târăşte înapoi, traversând curtea, cu pantofii alunecând pe pietriş, cu un *şşş, şşş, şşş* constant. Stă cu ochii în pământ şi caută culoare. Când şi când, după o ploaie zdravănă, câteva fire verzi îşi croiesc drum printre pietricele, sau un strat încăpăţânat de muşchi se fixează de o dală, însă culorile sfidătoare nu durează. Singurele flori pe care le vede sunt în biroul supraveghetoarei-şefe, şi chiar şi acelea sunt false, palide, cu petale mătăsoase cenuşii de praf.

Şi totuşi, dând ocol şcolii şi îndreptându-se spre uşa laterală lăsată întredeschisă, Olivia vede o pată galbenă. O inflorescenţă mică, precum o buruiană, ţâşnind dintre pietre. Îngenunchează, ignorând pietricelele care-i muşcă din genunchi, şi îşi trece atentă degetul mare peste floricică. Vrea să o culeagă, când aude paşii pe pietriş, foşnetul cunoscut şi suspinul fustelor care anunţă o supraveghetoare.

Toate supraveghetoarele arată la fel, în rochiile lor cândva albe şi centurile lor la fel de albe cândva. Dar nu sunt la fel. Supraveghetoarea

Jessamine, cu zâmbetul ei firav, de parcă ar suge o lămâie, nu e supraveghetoarea Beth, cu ochii ei adânci şi pungile de sub ei, sau supraveghetoarea Laura, cu glasul înalt şi plângăreţ ca al unui samovar.

Mai e şi supraveghetoarea Agatha.

— Olivia Prior! bubuie ea, cu respiraţia tăiată. Ce faci?

Olivia ridică mâinile, chiar dacă ştie că e în zadar. Supraveghetoarea Sarah a învăţat-o să vorbească prin semne, iar totul a mers bine până ce ea a plecat şi nimeni altcineva nu s-a obosit să înveţe.

Nu că ar conta ce spune Olivia. Nimeni nu ştie să asculte.

Agatha o priveşte formând în aer *îmi plănuiesc evadarea,* dar n-ajunge nici la jumătate când supraveghetoarea flutură din mâini, iritată.

— Unde… este… plăcuţa ta? întreabă, vorbind tare şi răspicat, de parcă Olivia nu ar auzi bine.

Dar aude foarte bine. Cât despre plăcuţă, este în spatele unui rând de borcane de gem din pivniţă, unde se află de când i-a fost dată, împreună cu frânghia de prins în jurul gâtului.

— Deci? întreabă supraveghetoarea.

Olivia clatină din cap şi alege cel mai simplu semn pentru ploaie, repetându-l, ca supraveghetoarea să reuşească să vadă, însă Agatha doar plescăie din buze, o apucă de încheieturi şi o târăşte înapoi înăuntru.

— Trebuia să fii la bucătărie, zice supraveghetoarea, trăgând-o după ea pe hol. Acum, e vremea cinei, iar tu n-ai ajutat la pregătirea ei.

Şi totuşi, ca prin farmec, se gândeşte Olivia, după mirosul care le întâmpină, *este gata.*

Ajung în sala de mese, unde se înalţă vocile fetelor, dar supraveghetoarea o împinge dincolo de uşi.

— Cine nu dăruieşte nu primeşte, zice ea, de parcă ar fi un motto Merilance, şi nu ceva inventat pe loc.

Dă scurt din cap, mulţumită de sine, iar Olivia şi-o imaginează brodând cuvintele pe o pernă.

Ajung în dormitor, unde sunt două duzini de rafturi mici, lângă două duzini de paturi, albe şi înguste precum chibriturile, toate goale.

— În pat, zice supraveghetoarea, deşi nici măcar nu s-a lăsat seara. Poate te foloseşti de timpul ăsta şi te gândeşti ce înseamnă să fii o fată de la Merilance.

Olivia ar prefera să mănânce sticlă, dar încuviinţează şi se străduieşte să

pară ascultătoare. Chiar face o reverenţă, dar numai ca supraveghetoarea să nu o vadă cum se strâmbă, cu zâmbetul firav şi sfidător. Las-o să creadă că-i pare rău.

Oamenii presupun multe despre Olivia.

Dar de cele mai multe ori se înşală.

Supraveghetoarea pleacă, pentru că nu-şi doreşte să rateze cina, şi Olivia păşeşte în dormitor. Se opreşte la picioarele primului pat, ascultând foşnetul fustelor care se retrag. După ce Agatha dispare, Olivia iese iar din cameră, strecurându-se pe hol şi dând colţul spre apartamentele supraveghetoarelor.

Fiecare supraveghetoare are camera ei. Uşile sunt încuiate, dar broaştele sunt vechi şi simple, iar dinţii cheilor, rudimentari.

Olivia scoate din buzunar o sârmă rezistentă, amintindu-şi forma cheii Agathei, cu dinţii în forma unui E. Durează ceva, dar broasca tresare şi uşa se deschide dezvăluind un dormitor ordonat, plin de perne cu mantre scurte brodate pe feţe.

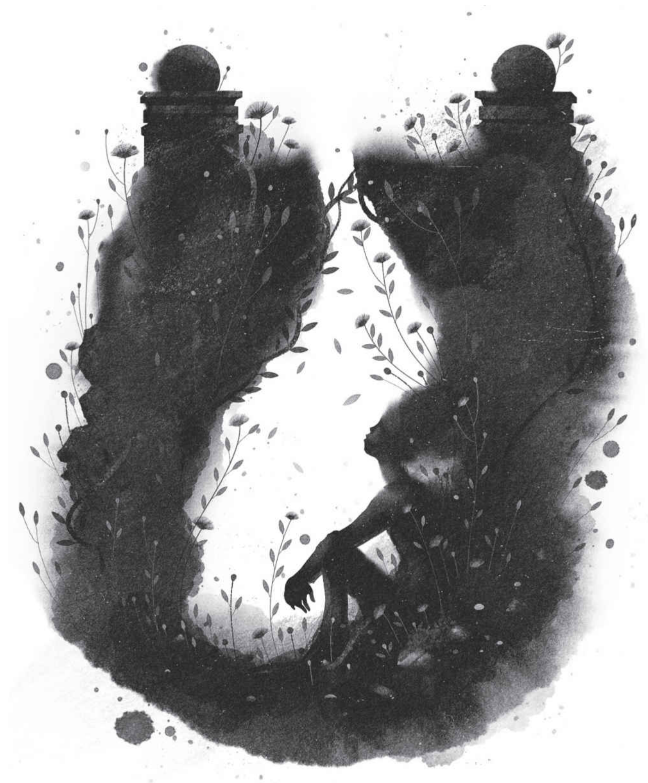
Aici, prin voia Domnului.

Un loc pentru toate, şi toate la locul lor.

O casă ordonată înseamnă o minte împăcată.

Olivia îşi trece degetele peste cuvinte. Înconjoară patul. Pe pervaz se află o oglinjoară, iar când trece prin dreptul ei surprinde o idee din părul precum cărbunele şi un obraz gălbejit. Tresare. Dar e doar reflexia ei. Palidă. Lipsită de culoare. Stafia de la Merilance. Aşa-i zic celelalte fete. Dar vocile lor trădează o urmă de teamă. Olivia se priveşte în oglindă. Zâmbeşte.

Îngenunchează în faţa dulăpiorului de frasin de lângă patul Agathei. Supraveghetoarele au viciile lor. Lara, ţigări, Jessamine, dropsuri cu lămâie, Beth, romane ieftine. Agatha? Ea are *mai multe.* O sticlă de coniac aşteaptă pe raftul de sus, iar dedesubt Olivia găseşte o cutie cu prăjiturele cu glazură de zahăr şi o pungă de hârtie cu clementine, care lucesc precum nişte răsărituri. Înşfacă trei prăjiturele şi un fruct, şi se retrage în tăcere în dormitorul tăcut, ca să ia liniştită cina.

Capitolul doi

Olivia face un picnic pe patul ei îngust.

Mănâncă repede prăjiturelele, dar clementina o savurează, o cojeşte într-o panglică răsucită, iar coaja însorită dezveleşte feliile ademenitoare. Toată camera va mirosi a citrice furate, dar nu îi pasă. Are gust de primăvară, de picioare desculţe pe câmpii cu iarbă, de ceva cald şi verde.

Patul ei este în capătul camerei, aşa că poate sta cu spatele lipit de perete cât mănâncă. Asta-i bine, fiindcă poate supraveghea uşa. Şi chestia moartă de pe patul Clarei.

Monstrul ăsta e diferit, mai mic decât celălalt. Are coate şi genunchi osoşi şi un ochi care nu clipeşte, o mână care trage de o cosiţă jerpelită, în timp ce o priveşte pe Olivia mâncând. Se mişcă precum o fată. Se bosumflă, îşi înclină capul, îi şopteşte la ureche când încearcă să doarmă, blând şi fără glas, cuvintele fiind doar aer pe obrazul său.

Olivia se încruntă la el şi monstrul se topeşte.

Asta-i treaba cu monştrii.

Vor să te uiţi, dar nu suportă să fie văzuţi.

Măcar nu o pot atinge, se gândeşte ea. O dată, frustrată, a lovit cu mâna unul din apropiere, dar i-au trecut degetele prin el. Fără niciun curent de aer nefiresc pe piele, nici măcar o respiraţie. S-a simţit mai bine atunci, să ştie că nu era suficient de real, de *prezent,* să facă mai multe decât să zâmbească, să pufnească, să se bosumfle.

Dincolo de uşă, zgomotele se schimbă.

Olivia ascultă zgomotele cinei care ia sfârşit la capătul holului, pocnetele bastonului supraveghetoarei-şefe, care se ridică să îşi ţină predica de seară – poate despre curăţenie, sau bunătate, sau modestie. Supraveghetoarea Agatha ascultă şi ea, fără îndoială, gata să brodeze cuvintele pe o pernuţă.

De aici, discursul este doar un foşnet răguşit – *Altă binecuvântare,* se gândeşte, scuturând firimiturile de pe pat şi ascunzând panglica însorită a cojii de clementină sub pernă, unde va mirosi frumos. Se întinde spre tinichelele de pe raftul ei.

Fiecare pat are un raft, deşi conţinutul acestuia se schimbă. Unele fete au o păpuşă, primită de pomană sau cusută chiar de ele. Altele au o carte, pe care le place să o citească, sau o broderie, sau un cerc. O mare parte din raftul Oliviei este ocupată de caiete cu schiţe şi de un borcan cu creioane,

scurtate, dar ascuţite. (Este o artistă talentată, şi chiar dacă supraveghetoarele de la Merilance nu sunt tocmai încântate, nu-i interzic să deseneze.) Dar în seara asta degetele ei trec peste schiţe către jurnalul verde din capătul raftului.

A aparţinut mamei sale.

Mama ei a fost mereu un mister, un spaţiu gol, un contur cu muchii suficient de ferme să marcheze absenţa. Olivia ia jurnalul încetişor, trecându-şi mâna peste coperta uzată de vreme – este cel mai apropiat lucru de o amintire pe care-l are despre viaţa de dinainte de Merilance. Olivia a ajuns în mormântul întunecat de piatră când n-avea încă doi ani, murdară, într-o rochie cusută cu floricele sălbatice. Probabil c-a stat pe scări cu orele, înainte să fie găsită. Aşa i-au spus. Pentru că nu plângea. Ea însă nu îşi aminteşte. Nu-şi aminteşte nimic din perioada dinainte. Nu-şi aminteşte de vocea mamei, iar despre tatăl ei ştie doar că nu l-a cunoscut. Deja murise când s-a născut ea, atât a priceput din cuvintele mamei sale.

Lucru straniu, jurnalul ăsta.

A memorat fiecare aspect, de la nuanţa precisă de verde a coperţii la *G*-ul elegant de pe pagina de gardă – ani de zile s-a străduit să ghicească de la ce vine, de la Georgina, de la Genevieve, de la Gabrielle –, până la liniile gemene, care nu-s nici presate, nici lipite, ci *scobite* sub el, şanţuri paralele perfecte, de la o margine la alta. De la înfloriturile ciudate, în cerneală, care ocupă pagini întregi, la notele scrise de mâna mamei sale, unele lungi, altele doar din câteva cuvinte, unele clare, altele frânte şi sparte, toate adresate unui „tu”.

Când Olivia era mică, credea că *ea* era „tu”, că mama ei îi vorbea de dincolo de timp, şi acele două litere formau o mână care ajungea la ea prin hârtie.

Dacă citeşti asta, sunt în siguranţă.

Te-am visat azi-noapte.

Îţi aminteşti când…

În cele din urmă, a ajuns să înţeleagă că „tu” era altcineva: tatăl ei.

Deşi el nu răspunde niciodată, mama ei continuă să scrie de parcă i-ar fi răspuns, notă după notă, pline de termeni stranii, misterioşi, din perioada în care se curtau, păsări în colivii, ceruri fără stele, bunătatea lui, teama şi iubirea ei, şi apoi, în sfârşit, despre Olivia. *Fiica noastră.*

Apoi însă, mama ei se transformă. Scrie despre umbre care se târăsc prin beznă, ca nişte degete, şi despre voci purtate de vânt, care o cheamă acasă.

Curând, scrisul ei graţios începe să se încline, înainte să se rostogolească peste buza stâncii, în nebunie.

Stânca aceea? Noaptea în care a murit tatăl ei.

Era bolnav. Mama ei vorbea despre asta, despre cum el părea să se stingă pe măsură ce burta ei creştea, despre o boală care i l-a furat cu doar câteva săptămâni înainte să se nască Olivia. Când a murit, mama ei s-a prăbuşit. S-a frânt. Cuvintele ei frumoase s-au ştirbit, iar scrisul s-a năruit.

Îmi pare rău c-am vrut să fiu liberă ~~îmi pare rău c-am deschis uşa că nu eşti aici şi ei privesc el priveşte te vrea înapoi dar ai plecat mă vrea pe mine dar eu nu plec o vrea pe ea dar numai pe ea o am de la tine şi este totul este totul vreau~~ să plec acasă

Oliviei nu-i place să citească acele pagini, în parte fiindcă-s rătăcirile unei femei care înnebunise. Şi în parte fiindcă e obligată să se întrebe dacă nebunia nu e cumva în sânge. Dacă nu doarme în ea, aşteptând să fie trezită.

Scrisul se încheie, într-un târziu, înlocuit de o întindere albă, până ce, spre final, apare o notă. Ultima. O scrisoare, adresată nu unui tată, fie el viu sau mort, ci *ei.*

Olivia Olivia Olivia, scrie mama ei, iar numele se destramă pe pagină, şi privirea îi pluteşte deasupra hârtiei pătate de cerneală. Trasează cu degetele cuvintele încâlcite, liniile desenate prin textul abandonat, în timp ce mama ei se lupta să-şi croiască drum prin desişul de gânduri.

Vede cu coada ochiului ceva clipind. Este monstrul, acum mai aproape, care priveşte de lângă perna Clarei. Îşi înclină capul, parcă ascultând, iar Olivia face la fel. Le aude venind. Închide jurnalul.

Câteva secunde mai târziu, uşile se deschid şi fetele intră bulucindu-se.

Ciripesc, împrăştiindu-se prin încăpere. Cele mai mici o privesc şi şuşotesc, dar imediat ce se uită şi ea la ele, fug care încotro, ca nişte insecte, spre siguranţa cearşafurilor. Cele mai mari nu-i acordă nicio atenţie. Se prefac că n-ar fi acolo, dar ea ştie adevărul: le este frică. S-a asigurat de asta.

Olivia avea zece ani când şi-a arătat colţii.

Zece ani. Se plimba pe hol, când a auzit cuvintele mamei sale în gura altcuiva.

— *Aceste vise mă vor duce la pierzanie,* zicea. *Când visez, ştiu că trebuie să mă trezesc. Dar, când mă trezesc, mă gândesc doar la vise.*

A ajuns în dormitor şi a găsit-o pe Anabelle, cu părul său blond-argintiu,

şezând pe patul ei şi citind din jurnal câtorva fete care chicoteau.

— În vis, te pierd mereu. Când mă trezesc, eşti deja pierdut.

Cuvintele sunau greşit, căci Anabelle vorbea ascuţit şi peltic, redând nebunia mamei sale. Olivia s-a dus în fugă spre ea şi a încercat să-şi ia jurnalul înapoi, dar Anabelle a ţâşnit, cu un rânjet maliţios.

— Dacă-l vrei, a zis, ridicând jurnalul, tot ce trebuie să faci e să mă rogi.

Olivia a simţit un nod în gât. A deschis gura, dar n-a putut spune nimic, doar a expirat furioasă.

Anabelle a chicotit la tăcerea ei. Olivia a sărit. Degetele sale au atins jurnalul în treacăt, înainte ca alte două fete să o tragă înapoi.

— Ah, ah, ah, a tachinat-o Anabelle, ameninţând cu degetul. Trebuie să *mă rogi.*

S-a apropiat de ea.

— Nici măcar nu trebuie să ţipi, a zis.

S-a aplecat, de parcă Olivia ar fi putut doar să şoptească, să formeze cuvintele *te rog* şi să le elibereze. A scrâşnit din dinţi.

— Ce-i în neregulă cu ea? a mârâit Lucy, strâmbând din nas.

În neregulă.

Olivia s-a încruntat. De parcă n-ar fi intrat în infirmerie, cu un an înainte, n-ar fi căutat în cartea de anatomie, n-ar fi găsit desenele cu gura şi gâtul şi n-ar fi copiat totul, n-ar fi şezut pe pat în noaptea aceea, pipăindu-şi gâtul, încercând să găsească sursa tăcerii sale, să afle ce-i lipsea.

— Haide, a îndemnat-o Anabelle, ţinând jurnalul în aer.

Şi, pentru că Olivia n-a zis nimic, fata a deschis jurnalul care nu-i aparţinea, expunând cuvintele care nu erau ale ei, atingând hârtia care era a altcuiva, şi a început să smulgă paginile.

Zgomotul acela, al hârtiei sfâşiate, a fost cel mai puternic din lume, iar Olivia s-a desprins din mâinile celorlalte fete şi s-a aruncat asupra lui Anabelle, cu degetele în jurul gâtului ei. Anabelle a icnit, iar Olivia a strâns până ce fata n-a mai putut vorbi, n-a mai putut respira, şi atunci şi-au făcut apariţia supraveghetoarele, despărţindu-le.

Anabelle suspina, iar Olivia se încrunta, şi ambele fete au fost trimise la culcare fără cină.

— Ne-am distrat şi noi puţin.

Cealaltă fată se bosumflase, prăbuşindu-se pe pat, în timp ce Olivia vâra înapoi pe tăcute, cu durere în suflet, paginile din jurnalul mamei sale, cu imaginea gâtului lui Anabelle între degetele ei. Mulţumită cărţii de

anatomie, ştiuse perfect unde să apese.

Îşi trece degetul peste marginea jurnalului, unde paginile rupte ies în afară. Îşi ridică ochii negri în timp ce fetele încep să se aşeze în paturi.

În jurul patului Oliviei e un şanţ. Aşa i se pare. Un pârâu mic, invizibil, pe care nu îl trece nimeni, transformându-i patul în castel. Într-o fortăreaţă.

Fetele mai mici cred că este blestemată.

Cele mai mari, că e sălbatică.

Oliviei nu-i pasă, doar să o lase în pace.

Anabelle e ultima care se bagă în pat.

Ochii ei gălbui se uită spre colţul Oliviei. Îşi atinge cosiţa blond-argintie cu o mână. Olivia simte că-i vine să zâmbească.

În noaptea aceea, după ce paginile sfâşiate au fost puse în siguranţă înapoi, după ce luminile s-au stins şi fetele de la Merilance au adormit, Olivia s-a ridicat din pat. S-a strecurat în bucătărie şi a luat un borcan gol, apoi s-a dus în pivniţă, genul de loc care e mereu umed şi uscat în acelaşi timp. A durat o oră, poate două, dar a reuşit să umple borcanul cu gândaci şi păianjeni şi vreo şase peştişori de argint. A mai adăugat şi o mână de cenuşă din soba supraveghetoarei-şefe, ca gândacii să lase urme, s-a strecurat înapoi în dormitor şi a deschis borcanul deasupra capului lui Anabelle.

Fata s-a trezit urlând.

Olivia a privit, din pat, cum Anabelle lovea cearşafurile cu palma şi se rostogolea pe podea. În cameră, fetele ţipau, iar supraveghetoarele au venit tocmai la timp să vadă un peştişor de argint ieşind din cosiţa lui Anabelle. Monstrul privea şi el, zguduit de un râs tăcut, şi în timp ce Anabelle era condusă suspinând afară din încăpere, monstrul a dus un deget osos la buzele doar pe jumătate formate, parcă jurând să păstreze secretul. Dar Olivia nu voia să fie secret. Voia ca Anabelle să ştie precis cine făcuse asta. Voia să ştie cine o făcuse să urle.

La micul-dejun, părul lui Anabelle era tuns scurt. S-a uitat direct la Olivia, iar aceasta a privit-o înapoi.

Haide, s-a gândit, privindu-se ochi în ochi. *Spune ceva.*

Anabelle nu a spus.

Dar nici n-a mai pus vreodată mâna pe jurnal.

Au trecut mulţi ani, iar părul lui Anabelle a crescut la loc, blond-argintiu, dar ea încă-şi atinge cosiţa ori de câte ori o vede pe Olivia, aşa cum li se spune fetelor să îşi facă semnul crucii sau să îngenuncheze, la slujbă.

De fiecare dată, Olivia zâmbeşte.

— În pat, zice supraveghetoarea – nu contează care.

Curând, luminile se sting şi camera tace. Olivia se vâră sub pătura aspră, îşi lipeşte spinarea de perete şi îmbrăţişează jurnalul, apoi închide ochii, ca să nu mai vadă monstrul şi fetele şi lumea Merilance.

Olivia Olivia Olivia

Ţi-am şoptit numele în păr
~~ca să-ţi aminteşti~~ o să-ţi aminteşti?
~~Nu ştiu nu pot~~ Se spune că a iubi înseamnă
să renunţi, dar eu simt numai că am pierdut. Inima
mea e cenuşă şi
~~ştiai că îşi păstrează forma până ce o atingi~~
nu vreau să te las, dur nu mai am încredere în mine
~~nu e timp nu e timp nu e timp să~~
Îmi pare rău că nu ştiu ce să fac,
Olivia Olivia Olivia, aminteşte-ţi –
umbrele ~~nu pot atinge~~ nu sunt adevărate
visele ~~sunt doar vise~~ nu te pot răni
şi vei fi în siguranţă câtă vreme stai departe
de Gallant

Capitolul trei

Olivia a fost îngropată de vie.

Cel puţin aşa se simte. Bucătăria este un loc înghesuit în măruntaiele clădirii, aerul este îmbâcsit de aburi de la oale şi pereţii sunt făcuţi din piatră, iar când Olivia e obligată să lucreze aici, simte că a fost îngropată. Nu ar deranja-o, dacă ar fi singură.

În bucătărie nu sunt monştri, dar sunt mereu fete. Ciripesc şi sporovăiesc, umplând camera de zgomot, doar fiindcă pot. Una zice o poveste despre un prinţ şi un palat. Alta se plânge de crampe, a treia stă într-un colţ, bălăngănind din picioare şi nefăcând nimic.

Olivia încearcă să le ignore, concentrându-se, în schimb, pe castronul ei cu cartofi. Cuţitul îi scânteiază în palmă. Îşi priveşte mâinile în timp ce lucrează. Sunt subţiri şi urâte, dar puternice. Sunt mâini care pot vorbi, deşi puţine de la şcoală se obosesc să asculte, mâini care pot scrie şi desena şi coase o linie perfectă. Mâini care pot trage pielea de pe carne fără să alunece.

Există o cicatrice mică, între degetul arătător şi cel mare, dar s-a întâmplat de mult şi din vina ei. Le auzise pe celelalte fete urlând când se loveau. Un ţipăt scurt, un vaiet lung. La naiba, într-o zi, când Lucy încercase să sară între paturi şi ratase şi-şi rupsese piciorul, plânsese neconsolată. Iar Olivia se întrebase, aproape absentă, dacă vocea ei se afla de cealaltă parte a unui prag, şi dacă putea fi invocată prin durere.

Cuţitul era ascuţit. Tăietura, adâncă. Sângele a şiroit pe blatul din bucătărie, căldura i-a urlat din braţ şi plămâni, însă numai un icnet scurt şi ascuţit i-a scăpat din gât, mai mult pustiu decât sunet.

Când Clara a văzut sângele, a icnit, un zgomot ascuţit şi scârbit, iar Amelia a chemat supraveghetoarele, care fireşte că au presupus că fusese un accident. Ce neîndemânatică, s-au lamentat, în timp ce fetele şuşoteau. Toată lumea era atât de zgomotoasă. Mai puţin Olivia.

Ea, care *voia* să ţipe, nu de durere, ci de exasperare, de furie la cât zgomot avea în ea, nu reuşea. Lovise o grămadă de oale, doar ca să le audă zăngănind.

În cealaltă parte a bucătăriei, fetele au revenit la subiectele lor de discuţie despre dragoste.

Şoptesc de parcă ar fi un secret sau o bomboană furată, palmată şi

ascunsă apoi în obraji. De parcă iubirea ar fi tot ce au nevoie. De parcă ar fi blestemate şi numai iubirea le-ar putea elibera. Nu vede sensul: iubirea nu i-a salvat tatăl de boală şi moarte. Nu i-a salvat mama de nebunie şi pierdere.

Fetele zic *iubire,* dar se referă la *dorinţă.* Să le dorească cineva, dincolo de zidurile acestei case. Aşteaptă să fie salvate de unul dintre băieţii care stau la marginea şanţului de pietriş şi încearcă să le amăgească de cealaltă parte.

Olivia îşi dă ochii peste cap când aude vorbe despre favoruri şi promisiuni.

— Ce ştii *tu?* spune Rebecca, prinzându-i privirea.

Este o fată mlădioasă, cu ochi prea mici şi apropiaţi. Olivia a desenat-o în chip de nevăstuică, şi nu o dată.

— Cine să te vrea *pe tine?*

Ea nu ştie, dar în primăvară a existat un băiat. A prins-o în timp ce venea din magazie. Li s-au întâlnit privirile, iar el a zâmbit.

— Vino să vorbim, a zis, iar Olivia s-a încruntat şi s-a retras în casă.

Dar a doua zi el era din nou acolo, cu o margaretă galbenă în mână.

— Pentru tine, a zis, iar ea şi-a dorit floarea mai mult decât atenţia lui.

Dar tot a traversat şanţul. De aproape, părul lui sclipea în soare ca arama. De aproape, mirosea a murdărie. De aproape, i-a analizat genele şi buzele, la fel de rece precum o artistă care-şi studiază modelul.

Când a sărutat-o, ea a aşteptat să simtă ce simţise mama pentru tatăl ei, în ziua în care se întâlniseră. Scânteia care aprinsese focul, care le arsese lumea. Dar i-a simţit doar mâna pe talie. Gura pe gură. O tristeţe găunoasă.

— Nu vrei? a întrebat el, cu mâna pe spatele ei.

Voia să-şi dorească, să simtă ce simţeau alte fete.

Dar nu simţea. Şi totuşi, Olivia e plină de *dorinţă*. Îşi doreşte un pat care nu scârţâie. O cameră fără Anabelle, supraveghetoare şi monştri. O fereastră şi o privelişte cu iarbă, un aer fără gust de mizerie, un tată care nu moare şi o mamă care nu pleacă, şi un viitor dincolo de zidurile Merilance.

Îşi doreşte toate astea, şi totuşi e aici de suficientă vreme ca să ştie că nu contează ce îţi doreşti *tu* – singura cale de scăpare este să te dorească altcineva.

Ştie asta – şi tot l-a respins.

Când l-a revăzut, la marginea curţii, se apleca spre altă fată, subţire şi frumuşică, pe nume Mary, care chicotea şi îi şuşotea la ureche. Olivia a aşteptat gelozia, dar n-a simţit decât o uşurare rece.

Termină de curăţat un cartof şi studiază cuţitaşul. Îl ţine în echilibru pe dosul palmei, înainte să-l arunce în aer şi să prindă mânerul. Zâmbeşte doar pentru ea.

— Ciudato, mormăie Rebecca.

Olivia ridică privirea, o ţintuieşte şi agită cuţitul ca pe un deget. Rebecca se încruntă şi se întoarce spre celelalte fete, de parcă Olivia ar fi un monstru, ceva ce trebuie ignorat.

Măcar au depăşit subiectul „băieţi”. Acum vorbesc despre vise.

— Eram la mare.

— Dar tu nu ai fost niciodată la mare.

— Şi ce?

Olivia mai ia un cartof, vâră cuţitul sub coaja plină de amidon. Aproape a terminat, dar lucrează încet, ca să asculte ce vorbesc.

— De unde ştii că era malul mării, şi nu al unui lac?

— Erau pescăruşi. Şi stânci. Şi, în plus, nu trebuie să cunoşti un loc ca să-l visezi.

— Ba fireşte că da.

Olivia taie în patru cartoful şi lasă bucăţile să cadă în oală.

Ele vorbesc despre vise de parcă ar fi lucruri solide, de parcă le-ai putea crede reale. Se trezesc cu poveşti întregi întipărite în minte, cu imagini fixate în memorie.

Mama ei vorbea şi ea despre vise, dar ale ei erau mai crude, pline de iubiţi morţi şi umbre cu gheare, suficient de ascuţite ca să simtă nevoia să-şi avertizeze fata că nu sunt reale.

Dar degeaba a avertizat-o.

Olivia n-a visat niciodată.

Bineînţeles că-şi *imaginează* lucruri, invocă alte vieţi, pretinde că ar fi altcineva – o fată cu o familie numeroasă şi o casă mare şi o grădină scăldată în soare, lucruri imposibile –, dar, în 14 ani, n-a fost niciodată vizitată de vreun vis. Somnul, când vine, este un tunel negru, un giulgiu întunecat. Uneori, chiar după ce se trezeşte, un fel de pânză de păianjen i se lipeşte de piele. Senzaţia aceea ciudată, de ceva apropiat, o imagine care pluteşte la suprafaţă, înainte să fie smulsă. Dar apoi dispare.

— Olivia.

Numele ei despică aerul. Tresare, cu degetele încleştate pe cuţit, dar este numai supraveghetoarea slăbuţă la faţă, Jessamine, care aşteaptă în uşă, cu gura pungă de parcă ar avea lămâie pe limbă. Îndoaie un deget şi Olivia îşi

părăseşte postul.

Capetele se întorc. Ochii o urmăresc ieşind.

— Ce-a mai făcut acum? şoptesc ele, şi, la drept vorbind, nu ştie.

Poate şperaclele sau dulciurile furate din sertarul supraveghetoarei Agatha, ori poate plăcuţa îngropată în pivniţă.

Tremură puţin când urcă scările, înlocuind bucătăria înghesuită cu holurile răcoroase de sub ea. Are un junghi în inimă când vede uşa supraveghetoarei-şefe. Nu e semn bun să fii chemată aici.

Jessamine bate şi de dincolo de uşă se aude o voce.

— Intră.

Olivia strânge din dinţi uşor. Păşeşte înăuntru.

Într-o cameră strâmtă. Pereţii sunt plini de cărţi, care ar fi primitoare, de-ar fi poveşti cu magie, sau cu piraţi, ori cu hoţi. Dar cotoarele lor groase poartă titluri precum *Cartea de etichetă a doamnelor* şi *Progresul pelerinului,* şi un raft întreg de enciclopedii, despre care ştie c-au fost folosite doar pentru îmbunătăţirea posturii.

— Domnişoară Prior, zice silueta osoasă de la biroul de lemn închis la culoare.

Supraveghetoarea-şefă de la Merilance e bătrână. Aşa a fost mereu. Pe lângă adăugarea câtorva riduri noi pe un chip deja ridat, nu s-a schimbat de când locuieşte Olivia aici. Umerii nu i se lasă, ochii gălbui nu clipesc, iar când vorbeşte, vocea îi este subţire şi ascuţită.

— Stai jos.

În cameră sunt două scaune. Unul firav, de lemn, lipit de perete, şi unul verde-palid, în faţa biroului.

Cel de lângă perete e deja ocupat. Un monstru mic şi subţire şade pe el, aplecat în faţă, agitându-şi picioarele prea scurte ca să atingă podeaua. Olivia priveşte lung la fata pe jumătate formată, întrebându-se cine ar alege să bântuie tocmai camera aceea dintre toate de la Merilance.

Supraveghetoarea-şefă îşi drege glasul. Sunetul e ca o mână osoasă care-i ridică Oliviei bărbia.

Monstrul dispare între scândurile de lemn, iar Olivia avansează forţându-se ca să se aşeze pe scaunul verde-palid, stârnind un nor de praf. Priveşte sec la bătrână, sperând că expresia ei este banală, însă, din păcate, supraveghetoarea-şefă de la Merilance n-a fost niciodată suficient de politicoasă încât să o subestimeze pe Olivia. Să-i ia tăcerea drept prostie sau dezinteres. În faţa privirii albastre a femeii, se simte expusă, nesigură.

— Eşti cu noi de ceva vreme, zice ea, de parcă Olivia n-ar şti.

De parcă ar fi pierdut şirul anilor, aşa cum păţeşte un om întemniţat.

— Avem grijă de tine de când erai mică. Te-am crescut şi acum eşti o tânără femeie.

Te-am crescut. De parcă ar fi o plantă. Studiază trandafirii de mătase prăfuiţi care se află pe biroul femeii, culoarea pălind scăldată în lumina de afară, şi încearcă să-şi amintească dacă au fost şi altfel decât gri. Apoi, supraveghetoarea-şefă face un lucru cumplit.

Zâmbeşte.

Cândva, la Merilance a existat o pisică. Era o bestie mică, sălbatică. Îşi petrecea timpul în jurul magaziei, prinzând şoareci. Se întindea pe acoperişul de tablă, dând din coadă, cu stomacul plin, cu gura schimonosită într-un zâmbet mic şi arogant. Supraveghetoarea-şefă are aceeaşi expresie.

— Acum, a sosit timpul să ne despărţim.

Olivia se încordează. Ştie ce se întâmplă cu fetele când părăsesc Merilance. Sunt trimise într-o fabrică sau dăruite, ca nişte purcele premiate, unor bărbaţi de vârstă mijlocie, sau îngropate în măruntaiele casei altcuiva.

— Nu prea există variante pentru o fată… în starea ta.

Olivia analizează fiecare cuvânt. Ce vrea să spună supraveghetoarea-şefă e că nu prea există viitor pentru o orfană gata oricând să explodeze, care nu poate vorbi. Ar fi o soţie bună, i s-a zis, dar e temperamentală. Ar fi o servitoare bună, doar că tăcerea ei poate fi luată drept semn de rău mai mare sau, cel puţin, poate tulbura. Ce rămâne? Nimic bun. Mintea ei aleargă pe holuri, plănuind evadarea. Mai are timp să dea iama în dulăpioarele supraveghetoarelor, să fugă în oraş, să găsească altă cale. Dar supraveghetoarea-şefă loveşte cu degetele osoase în birou pentru a o face atentă.

— Din fericire, zice ea, deschizând un sertar, se pare că cineva a avut deja grijă de asta.

Scoate un plic. Înainte să i-l dea, Olivia vede că-i este adresat *ei.* Numele ei taie plicul, cu litere cursive, stranii, oblice precum ploaia.

Olivia Prior

Partea de sus a plicului a fost deschisă, iar conţinutul, scos şi vârât la loc, şi ea simte o furie de moment din cauza acestei invadări. Dar iritarea cedează repede în faţa curiozităţii, când supraveghetoarea-şefă îi dă plicul,

iar ea scoate scrisoarea, scrisă cu aceleaşi litere ciudate.

„Draga mea nepoată”, începe scrisoarea.

Mărturisesc că nu ştiu precis unde eşti.

Am trimis aceste scrisori în toate colţurile ţării. Fie ca aceasta să te găsească.

Iată ce ştiu. Când te-ai născut, mama ta nu se simţea bine. Te-a luat şi a fugit de noi, mânată de iluzii de primejdie. Mă tem că a murit şi nu pot decât să sper că tu mai trăieşti. Probabil că te consideri abandonată, dar nu e aşa. N-a fost niciodată aşa.

Eşti dorită. Este nevoie de tine. Locul tău este cu noi.

Vino acasă, dragă nepoată.

Abia aşteptăm să te primim.

Unchiul tău,

Arthur Prior

Olivia citeşte scrisoarea iar şi iar, simţind că ameţeşte.

Nepoată. Unchi. Casă. Nu îşi dă seama cât de tare strânge scrisoarea până nu o mototoleşte.

— Ţi-a surâs soarta, domnişoară Prior, zice supraveghetoarea-şefă, dar Olivia nu-şi ia ochii de la hârtie.

Întoarce plicul, iar pe spate este o adresă. Cuvintele şi literele se amestecă, fără sens, în mintea ei, lângă cuvântul de deasupra.

Gallant.

Coastele Oliviei par să i se adune în jurul inimii.

Îşi trece degetul mare peste cuvânt, acelaşi care încheie jurnalul mamei sale. N-a avut sens niciodată. Cândva, demult, îl căutase într-unul dintre dicţionarele grele ale supraveghetoarei şi aflase că însemna curajos, mai ales în vremuri grele. Curaj la ananghie. Dar, pentru mama ei – pentru Olivia – nu este o descriere. Este un *loc.* O *casă.* Cuvintele trec peste ea, ca un val înalt, şi o lovesc. Se simte ameţită. Îi vine rău.

Vino acasă, zice scrisoarea.

Stai departe, a avertizat-o mama ei.

Dar unchiul ei spune: *Mama ta nu se simţea bine.* Asta a fost mereu limpede din jurnal, însă erau ultimele cuvinte ale mamei sale, şi cu siguranţă a avut un motiv pentru…

Supraveghetoarea-şefă îşi drege glasul.

— Îţi sugerez să îţi aduni lucrurile, zice ea, cu mâna fluturând spre uşă. E un drum lung, iar maşina va ajunge curând.

Sunt atât de fericită. Mi-e atât de teamă.
Se pare că le simt de-o seamă.

Capitolul patru

Monstrul şade turceşte pe un pat din apropiere, cât Olivia îşi strânge lucrurile.

Un ochi pluteşte deasupra unei bărbii înguste, iar trăsăturile sunt pătrunse de lumina soarelui. Pare aproape trist să o vadă plecând.

Supraveghetoarele i-au dat o valiză mică, atât cât să-i încapă cele două rochii cenuşii, carnetele cu schiţe, jurnalul. Vâră scrisoarea de la unchiul ei mai în spate. Invitaţia lui e alături de avertismentul mamei.

Vei fi în siguranţă, câtă vreme stai departe.

Abia aşteptăm să te primim.

Una nebună, celălalt absent, şi nu ştie pe cine să creadă, însă, în final, nici nu contează. Scrisoarea ar putea fi o chemare. Poate c-ar trebui să-i fie teamă de necunoscut, dar curiozitatea bubuie ca o tobă în pieptul ei. Pleacă. Are încotro.

O casă.

Acasă e o alegere, a scris mama ei, şi chiar dacă ea n-a ales Gallant, poate că Olivia o va face. În fond, poţi alege ceva după ce acel ceva te-a ales. Chiar dacă se dovedeşte a nu fi căminul potrivit, este măcar o casă cu o familie care o aşteaptă.

O maşină neagră aşteaptă în şanţul de pietriş. A văzut asemenea maşini venind la Merilance, chemate de supraveghetoarea-şefă când vine vremea să plece o fată. Un dar la despărţire, un bilet doar dus. Portiera e deschisă, ca o gură, aşteptând să o înghită, şi teama o înţeapă sub piele, chiar dacă îşi spune: *Oriunde e mai bine decât aici.*

Supraveghetoarele stau pe trepte, ca nişte santinele. Celelalte fete nu ies să o conducă, dar uşile sunt deschise şi ea surprinde pe coridor strălucirea argintie a părului lui Anabelle.

Bine c-am scăpat, se gândeşte, şi urcă în burta bestiei. Motorul porneşte, iar cauciucurile scrâşnesc în şanţul de pietriş. Trec pe sub arcadă şi ies în stradă, iar Olivia priveşte pe geamul din spate la magazia care dispare şi la Merilance, rămas în urmă. Se face tot mai mic şi, în clipa următoare, nu mai e, înghiţit de clădirile înconjurătoare şi de rotocoalele de fum de cărbuni.

Ceva se zbate înăuntrul ei, jumătate groază, jumătate entuziasm. Ca senzaţia de a urca scările prea repede, aproape alunecând. Clipa în care te opreşti şi contempli ce s-ar fi putut întâmpla, ce dezastru ai evitat la

mustaţă.

Maşina mârâie şi e singurul zgomot pe măsură ce oraşul se face din ce în ce mai mic, iar clădirile se reduc de la trei etaje la două şi de la două la unul, înainte ca între ele să se caşte goluri, ca nişte carii. Apoi, se întâmplă ceva minunat. Ajung la *capătul* tuturor clădirilor, fumului, murdăriei şi aburului. Ultimele case cedează locul colinelor, iar lumea devine din cenuşie verde.

Olivia deschide valiza şi scoate scrisoarea unchiului său din jurnal.

Draga mea nepoată, a scris el, şi ea crede în promisiunea cuvintelor lui.

Citeşte iar scrisoarea, absorbind cerneala, analizând cuvintele şi spaţiul dintre ele, căutând răspunsuri, fără să găsească vreunul. Ceva suflă dinspre hârtie, ca un curent. Duce scrisoarea la nas. Este vară, şi totuşi pergamentul miroase a toamnă fragilă şi uscată, anotimpul acela limitat, când natura se ofileşte şi moare, când ferestrele au obloanele trase, iar cuptoarele râgâie fum, şi iarna aşteaptă, ca o promisiune, după colţ.

Afară, soarele apare, iar ea ridică privirea şi vede câmpuri care se desfăşoară de o parte şi de cealaltă, buruieni, grâu şi iarbă înaltă care se lasă mângâiate de briză. Vrea să iasă, să lase maşina în urmă, să se întindă între lamele care se unduiesc şi să-şi desfacă braţele, aşa cum au făcut fetele anul trecut, când a nins, deşi erau doar doi centimetri de nea şi simţeau pietrişul la fiecare mişcare.

Dar nu iese, şi maşina continuă să traverseze peisajul rural. Nu ştie cât de departe merg. Nu i-a zis nimeni, nici supraveghetoarea-şefă, înainte să plece, nici şoferul, care loveşte ritmic cu degetele volanul.

Îşi pune scrisoarea în buzunar, o ţine ca pe un simbol, un talisman, o cheie. Apoi îşi întoarce atenţia spre jurnal, care stă deschis în poala ei. Geamul e crăpat, aşa că paginile sunt lovite de vânt. Sunt întoarse de nişte degete aeriene care parcurg paginile cu mâzgăleli, întrerupte ici şi colo de întinderi întunecate. Sunt lacuri negre, par pete, până ce mijeşti ochii şi-ţi dai seama că sunt forme în întunecimi.

Nu accidente, ci *desene.*

Atât de diferite de schiţele îngrijite din carneţelele Oliviei, acestea sunt pete sălbatice, abstracte de cerneală, care înghit pagini întregi, sângerând peste pergament. Şi chiar dacă se întind pe paginile jurnalului mamei, par să nu-şi afle locul.

Sunt lucruri naturale stranii, frumoase chiar, care se schimbă şi se încolăcesc pe pagină, dizolvându-se uşor în forme. Aici e o mână. Aici, un

hol. Aici, un bărbat, cu umbrele răsucite la picioare. Aici e o floare. Un craniu. O uşă care se deschide spre… ce? Sau spre cine? Sau unde?

Sunt frumoase, dar Oliviei nu-i place să privească aceste imagini.

O tulbură, sărindu-i sub priviri precum peştişorii argintii pe podeaua pivniţei. Îi înceţoşează privirea şi o doare capul, aproape că se unesc, doar ca să se destrame iar, ca nişte monştri, sub privirile ei atente.

Adierea se înteţeşte, trăgând de paginile desprinse, şi ea închide jurnalul, privind spre câmpurile însorite, care se văd pe geam.

— Nu prea vorbeşti, nu? zice şoferul.

Are un accent aspru, de parcă gura i-ar fi plină de pietricele pe care încearcă să nu le înghită.

Olivia clatină din cap, dar parcă s-ar fi rupt o pecete, căci şoferul continuă să vorbească absent, despre copii şi capre şi vreme. Oamenii au tendinţa să îi vorbească Oliviei, sau, mai degrabă, *către* ea, unii deloc obişnuiţi cu tăcerea, alţii tratând-o ca pe o invitaţie. De data asta nu se supără, fiind atentă la lumea vie de afară, la câmpurile pictate în atâtea nuanţe de verde.

— Nu am ajuns niciodată atât de mult spre nord, gândeşte el cu voce tare, privind peste umăr. Tu?

Olivia clatină iar din cap, deşi, de fapt, nu ştie. În fond, a existat o perioadă înainte de Merilance, dar n-are formă, nu e decât o întindere de pete negre. Şi totuşi, se îndepărtează, iar ea simte că întunericul clipeşte, cedează, nu amintirilor, ci spaţiului unde ar trebui să se afle.

Poate că-i numai mintea ei care-i joacă feste.

Poate că-i cuvântul – *acasă* – sau îşi dă seama că o aşteaptă ceva acolo; ideea că e dorită.

După prânz, pătrund într-un orăşel fermecător, iar inima ei tresare când maşina încetineşte, sperând ca acesta să fie Gallant, dar şoferul vrea doar să se dezmorţească şi să ia o gustare. Iese, mârâind când oasele îi trosnesc. Olivia îl urmează, uimită de căldură, de norii care-s străpunşi de razele soarelui.

El cumpără două plăcinte cu carne de la o prăvălie şi îi întinde una. Ea n-are bani, dar îi ghiorţăie stomacul, cât să audă el, şi şoferul îi îndeasă în mână plăcinta fierbinte. Olivia scoate un *mulţumesc* ca un oftat, dar el ori nu vede, ori nu înţelege.

Olivia priveşte în jur, întrebându-se cât mai au de mers, şi întrebarea probabil că i s-a întipărit pe chip, căci el spune:

— Mai avem o bucată.

Ia o gură de plăcintă şi face semn din cap spre dealuri, care par mai înalte şi mai sălbatice decât ţinutul prin care au trecut.

— Cred că vom ajunge înainte să se lase seara.

Termină de mâncat, îşi şterg grăsimea de pe mâini de hârtia cerată, şi motorul porneşte din nou. Olivia se aşază pe banchetă. Îi este cald şi e sătulă. Curând, lumea va redeveni maşina care mârâie şi cauciucurile de pe drum şi vorbele ocazionale ale şoferului.

Nu vrea să adoarmă, dar când se trezeşte lumina e mai plăpândă, iar umbrele sunt lungi, cerul este brăzdat de rozul şi auriul amurgului. Chiar şi pământul s-a schimbat, sub roţile maşinii, a devenit din drum asfaltat un drumeag de pământ. Dealurilor le-au luat locul munţi stâncoşi, forme îndepărtate, colţuroase, care se ridică de fiecare parte ca nişte valuri, şi zidurile cenuşii de la Merilance şi cerul său pătat de murdărie par să fi rămas la lumi distanţă.

— Nu mai avem mult, zice şoferul, în timp ce urmează drumul sinuos, printre crânguri de copaci bătrâni şi peste poduri înguste şi în jurul unei pante stâncoase.

Doi stâlpi de piatră, cu un cuvânt arcuit în fier.

GALLANT

Inima ei începe să alerge, iar maşina se zgâlţâie mai departe, pe drum. O formă se ridică în depărtare şi şoferul fluieră încetişor.

— Norocoasă mai eşti, zice el, fiindcă Gallant nu este doar o casă.

Este o *moşie,* cu un conac de două ori cât Merilance, cu aspect grandios. Are un acoperiş care se ridică precum albuşurile bătute, ferestre sculptate şi ziduri de piatră gălbui, care reflectă apusul de soare aşa cum o pânză reflectă vopseaua. Aripile i se deschid de o parte şi de alta, şi nişte copaci mari şi bătrâni îl străjuiesc, cu membrele aruncate în lături, iar între trunchiurile lor vede chiar şi o grădină. Garduri vii, trandafiri, inflorescenţe sălbatice vizibile în spatele casei.

Olivia rămâne cu gura căscată. E un vis, sau ceva ce se apropie cel mai mult de un vis, şi-i este frică să se trezească. Soarbe totul ca şi cum ar fi însetată, cu înghiţituri disperate, şi trebuie să-şi amintească să se oprească, să respire şi să bea încet, fiindcă are timp. Nu este doar o străină care trece pe acolo.

Şoferul conduce maşina în jurul unei fântâni somptuoase, cu o siluetă de piatră în centru. O femeie, cu o rochie fluturată de vânt la spate, parcă surprinsă de o pală. Stă cu spatele la casa masivă, cu fruntea ridicată şi cu o mână în aer, cu palma întinsă, parcă implorând, şi când maşina dă ocol fântânii Olivia aproape că se aşteaptă ca femeia să îşi întoarcă faţa şi să îi vadă trecând, dar bineînţeles că nu se întoarce. Ochii ei de piatră se uită la alee şi la arcadă şi la lumina care se stinge.

— Iată-ne, spune şoferul, oprind maşina.

Motorul se linişteşte, iar el iese, scoţând valiza ei mică şi punând-o pe scări. Olivia coboară, cu picioarele amorţite după atâtea ore înghesuită pe bancheta din spate. El face o plecăciune scurtă şi îi urează încetişor „Bun-venit acasă!”, apoi urcă din nou la volan. Motorul prinde viaţă.

Şi iată-l dus. Olivia rămâne singură.

Se răsuceşte într-un cerc lent, cu pietrişul scrâşnindu-i sub pantofi. Acelaşi pietriş gălbui care căptuşea şi şanţul de la Merilance, care şoptea *şşş, şşş, şşş* la fiecare pas care aluneca, şi, pentru o clipă, lumea ei se clatină, iar Olivia ridică privirea, aşteptându-se să găsească piatra de mormânt care e şcoala, magazia din grădină, o supraveghetoare aşteptând cu braţele încrucişate să o târască înăuntru iar.

Dar nu-i niciun Merilance, nu-i nicio supraveghetoare. Doar Gallant.

Olivia se apropie de fântână, cu degetele furnicând-o să deseneze femeia. Dar, când ajunge aproape, vede că apa de la picioarele ei nu se mişcă, ci stagnează, verzuie pe margine. De aproape, bărbia femeii e înclinată într-un fel sinistru, iar mâna ei nu mai pare ridicată a bun-venit, ci ca un avertisment. Poruncă. Opreşte-te.

Se înfioară. Se întunecă atât de repede afară, amurgul plonjează în noapte, şi o adiere răcoroasă fură şi ultima urmă de căldură. Ea studiază casa. Obloanele sunt trase, dar se zăreşte lumină din interior pe marginile lor.

Se îndreaptă spre ea, îşi ia valiza şi urcă patru trepte de piatră care duc dinspre alee spre uşile din faţă, din lemn solid, marcate de un singur cerc de fier, rece sub degetele ei.

Olivia îşi ţine respiraţia şi bate.

Aşteaptă.

Dar nu vine nimeni.

Bate iar. Şi iar. Şi, între a patra şi a cincea bătaie, teama pe care o ţinuse la distanţă, mai întâi în biroul supraveghetoarei-şefe, apoi în maşină, vine

dinspre Merilance. Teama de necunoscut, de un vis care se destramă într-un adevăr mohorât şi cenuşiu, o prinde din urmă. O cuprinde în braţe, i se strecoară sub piele, îi învăluie coastele.

Dacă nu e nimeni acasă?

Dacă a bătut atâta drum şi…

Dar apoi zăvorul e tras şi uşa se deschide. Nu complet, ci cât o femeie să se poată uita afară. Este îndesată, cu trăsături aspre, cu păr şaten în bucle înspicate cu argintiu. E genul de chip pe care Oliviei i-a plăcut mereu să-l deseneze: fiecare emoţie i se oglindeşte pe piele, este deschisă şi expresivă. Iar în acel moment, fiecare linie şi încreţitură formează o încruntare.

— Pentru Dumnezeu, ce…

Se opreşte, dând cu ochii de Olivia, apoi se uită dincolo de ea, spre aleea pustie, şi înapoi.

— Cine eşti?

Olivia se amărăşte niţel. Normal că nu o cunosc. Femeia o priveşte ca pe o pisică vagaboandă, care a ajuns accidental pe scările lor, şi Olivia îşi dă seama că femeia aşteaptă ca ea să vorbească. Să explice. Vâră mâna în buzunar, după scrisoare, când de pe hol se aude o voce de bărbat.

— Hannah, cine e? strigă el, iar Olivia priveşte peste umărul femeii, sperând că-şi va vedea unchiul.

Dar, când uşa se deschide larg, ştie imediat că nu este el acela. Pielea acestui om este cu câteva nuanţe mai închisă decât a ei, chipul lui e prea firav şi postura, apăsată de vârstă.

— Nu ştiu, Edgar, spune femeia – Hannah. Pare să fie o fată.

— Ciudat…

Uşa se deschide mai mult şi lumina se revarsă pe chipul Oliviei. Femeia se holbează la ea.

— Nu… zice ea încet, ca răspuns la o întrebare pe care n-a rostit-o. Cum ai ajuns aici?

Olivia îi întinde scrisoarea unchiului ei. Femeia priveşte plicul, apoi conţinutul. Chiar şi în lumina slabă de pe hol, o vede cum păleşte.

— Nu înţeleg.

Întoarce hârtia, căutând explicaţii.

— Ce este? insistă Edgar, dar Hannah clatină din cap, privind-o pe Olivia.

Şi deşi fata s-a priceput mereu să citească expresii, ce vede acum nu are sens. Confuzie. Îngrijorare. Şi altceva.

Femeia deschide gura şi o întrebare i se formează pe buze, dar mijeşte ochii, nu la Olivia, ci spre curtea din spatele ei.

— Ai face mai bine să intri, zice ea. Să ieşi din beznă.

Olivia priveşte peste umăr. Apusul a sângerat şi a murit, iar peste ei s-a adâncit noaptea. Nu se teme de întuneric, nu s-a temut niciodată, dar cei doi par tulburaţi de el. Hannah deschide larg uşa, dezvăluind un foaier luminat, nişte scări masive şi o casă labirintică.

— Grăbeşte-te, spune.

Nu prea e primirea la care se aştepta, dar Olivia îşi strânge valiza în braţe şi păşeşte înăuntru, iar uşa se închide în spatele ei, punând stavilă nopţii.

Stăpânul casei nu este singur.

Are trei umbre, una scundă, una subţire şi una lată, iar ele privesc cum se ridică de pe scaun, urmându-l în tăcere, după obiceiul umbrelor.

Între a doua şi a treia e un spaţiu, iar un observator atent ar putea vedea că, odinioară, poate fuseseră patru. Poate, dar acum sunt numai trei, şi îşi urmează stăpânul care-şi croieşte drum prin casă, care este şi nu este goală.

Din colţuri privesc lucruri moarte. Lucruri care au fost cândva umane. Îşi pleacă frunţile monstruoase şi se dau înapoi când trec stăpânul şi umbrele lui, şi se fac mici, în crăpăturile casei. Când şi când, unul ridică privirea şi se uită atent. Când şi când, unul îşi aminteşte cum a ajuns să se afle aici, pe întuneric.

Stăpânul zgârie cu unghiile de-a lungul pereţilor şi murmură, iar sunetul e purtat mai departe ca un curent. Mai sunt şi alte sunete – vântul de afară şopteşte printre perdelele jerpelite, şi o bucată de tencuială se crapă şi se desprinde, şi tot locul pare să mârâie, să se încline şi să se afunde –, dar monştrii sunt tăcuţi, iar umbrele nu pot vorbi, aşa că numai vocea lui răsună în casă.

Partea a doua
— CASA —

Capitolul cinci

Olivia n-a mai fost niciodată într-o asemenea casă.

Foaierul se arcuieşte precum oasele unui animal imens, iar lămpile umplu spaţiul cu o lumină galbenă, blândă, şi ea priveşte în jur, minunându-se de tot ce vede: de grandioasele scări, de tavanele înalte şi de podelele decorate. Îşi plimbă privirea de la tablouri la modelul de pe jos, de la tapet la rogojină şi de la geam la uşă, iar Hannah o îndeamnă să intre în foaier şi apoi pe hol, într-o cameră de zi, cu două scaune şi o canapea în faţa focului. Olivia scanează încăperea, căutând la periferia câmpului ei vizual, dar nu vede nici dinţi, nici ochi, nici vreo urmă de monstru. Se uită la Hannah şi la Edgar, aşteptându-se ca unul dintre ei să-l aducă pe unchiul său, însă cei doi doar stau în uşă, schimbând cuvinte la repezeală, în şoaptă, pe care Olivia nu le poate auzi.

— Citeşte, spune Hannah, punând scrisoarea în mâinile lui.

— Nu are sens.

— Arthur ştia măcar…

— Ar fi zis ceva…

Edgar se încruntă.

— Arată exact ca…

— Grace.

Hannah rosteşte numele cu un fel de durere, şi atunci Olivia ştie – *ştie* – că acel G din jurnalul mamei, cel aproape şters de buricele degetelor ei, nu venea de la Georgina, de la Genevieve sau de la Gabrielle, ci de la *Grace.* Se simte uşurată. Au cunoscut-o pe mama ei. Poate că ştiu ce i s-a întâmplat.

— Olivia, i se adresează Edgar, parcă încercându-i numele. De unde vii?

Ea face un semn spre plic, cu adresa mâzgălită pe faţă. *Şcoala Merilance pentru Fete Independente.*

Hannah se încruntă, nu la scrisoare, ci la ea.

— Ţi-ai pierdut glasul?

O cuprinde furia. *Nu,* face ea semn, cu gesturi aspre, deliberate. *Nu mi l-am* pierdut.

Replica e doar pentru sine şi o ştie. Ei nu înţeleg.

Sau aşa crede, până ce Edgar spune:

— Îmi pare rău.

Face semne în timp ce o spune, iar ea se roteşte spre el, bucuroasă. A trecut multă vreme de când a vorbit cu cineva şi degetele ei zboară deja prin aer.

Dar el ridică mâinile.

— Uşurel, o roagă, făcând şi semnele. Am ruginit.

Ea încuviinţează şi încearcă iar, formulând cu grijă prima întrebare.

Unde este unchiul meu?

Edgar traduce, iar Hannah se încruntă.

— Când ai primit scrisoarea?

Olivia face semne: *Astăzi.*

Edgar clatină din cap.

— Imposibil, zice el. Arthur este…

Chiar atunci se aud paşi pe hol.

— Hannah? spune o voce, iar câteva clipe mai târziu intră un băiat, studiind o pereche de mănuşi de grădinărit.

Este mai mare decât Olivia cu câţiva ani, e aproape un bărbat în toată firea, înalt şi subţire, cu păr şaten-închis.

— Cred că spinii sunt tot mai ascuţiţi, zice el. Mai e o rană aici, lângă degetul mare, şi…

Ridică în sfârşit privirea şi o vede stând lângă foc.

— Cine eşti? întreabă, iar blândeţea din voce i se topeşte.

— Matthew, spune Hannah, ea este Olivia.

Face o pauză scurtă, apoi continuă:

— Verişoara ta.

Unchi. Nepoată. Acum, un văr. Toată viaţa ei, Olivia a visat să aibă o familie, să se trezească şi să afle că nu e singură. *Matthew* însă nu primeşte vestea prea bine. Se dă înapoi, parcă lovit.

— Ridicol. Nu mai există alţi membri ai familiei Prior.

— Se pare că există, spune Edgar cu blândeţe, de parcă existenţa ei ar fi un incident nefericit.

— Nu.

Matthew clatină din cap, de parcă ar putea să alunge gândul şi pe ea.

— Nu, acum că Thom… am rămas ultimul… continuă Matthew.

— Este a lui Grace, spune Hannah, şi ideea îşi face loc în mintea Oliviei, gândul că ar putea aparţine cuiva, chiar dacă nu este aici.

— Dar descendenţa, mârâie Matthew. Tata a zis… Voi *ştiaţi?*

— Bineînţeles că nu, spune Hannah, dar vorbele sunt cam bâlbâite, iar

Olivia îi surprinde tonul ascuţit.

Minte. Însă Matthew n-a remarcat. Nu ascultă.

— Cred că este o greşeală, spune el. Ce v-a zis?

Sunt chiar aici, se gândeşte Olivia. Mâinile ei formează cuvintele, dar el o tratează ca pe un monstru, ceva ce poate ignora, aşa că ea se întinde după obiectul cel mai apropiat care poate fi spart, o vază, şi o împinge de pe comodă.

Vaza aterizează cu un bufnet care o mulţumeşte, zdrobindu-se de podeaua din lemn, cu zgomot suficient de puternic să-l întrerupă pe Matthew din polilogie. Se întoarce spre ea.

— Tu. Cine eşti, de fapt? De ce-ai venit?

— Nu poate vorbi, spune Edgar.

— Dar a fost invitată aici, răspunde Hannah, arătându-i scrisoarea.

— De cine? întreabă Matthew, înşfăcând hârtia subţire din mâna ei.

— De tatăl tău.

Toată lumina îl părăseşte. Toată furia, toată pasiunea. În clipa aceea pare un tânăr înspăimântat. Apoi, expresia de pe chip se întunecă şi el se duce întins spre cămin şi aruncă scrisoarea în foc.

Olivia se aruncă după ea, dar el o împinge, în timp ce hârtia se aprinde şi arde. Cuvintele pe care i le-a scris unchiul ei se prefac în fum.

— Uită-te la mine, zice Matthew, apucând-o de umeri.

Ochii lui, de un cenuşiu mai deschis decât al ochilor ei, cu nuanţe de albastru, par bântuiţi.

— Tata nu ţi-a trimis scrisoarea aceea. Este mort de mai bine de un an.

Mort. Cuvântul o zguduie.

Dar nu are sens. Ea închide ochii şi îşi aminteşte scrisul ferm.

Vino acasă, dragă nepoată.

Abia aşteptăm să te primim.

— Matthew, reacţionează Hannah. Ar fi putut să scrie înainte…

— Nu, urlă el, un cuvânt greu ca o uşă.

Îi aruncă Oliviei o privire urâtă, cu mâna strânsă în jurul braţului ei. Este slab şi pare să nu fi dormit o noapte întreagă de săptămâni, dar are în ochi ceva care o sperie.

— A zis că sunt ultimul. A zis că nu mai sunt alţii.

Vocea i se frânge, parcă de durere, dar degetele lui îi muşcă din braţ.

— Nu poţi rămâne aici.

Olivia se smulge din strânsoarea lui. Sau poate c-o împinge el. În orice

caz, dintr-odată se face un pas mare între ei, un abis îngust, dar de netrecut. Se uită unul la celălalt peste el.

— N-ar fi trebuit să vii la Gallant. Pleacă, spune arătându-i uşa.

Olivia se foieşte. Hannah şi Edgar au un schimb de priviri.

— E prea întuneric, zice Edgar. Nu poate pleca acum.

Matthew înjură pe înfundate.

— În zori, atunci, zice el şi iese.

Strigă apoi peste umăr:

— Să pleci şi să nu te mai întorci.

Olivia priveşte în urma lui, furioasă şi derutată. Se uită la Hannah şi la Edgar, sperând la o explicaţie, dar ei tac. Toţi trei stau în picioare în camera de zi, tăcuţi, în zgomotul făcut de cizmele lui Matthew, de focul care trosneşte şi de respiraţia Oliviei.

Ea priveşte spre flăcări, unde a pierit scrisoarea, luându-i visele despre Gallant odată cu ea. Îşi priveşte valiza, apoi se uită la uşă. Unde să se ducă?

Hannah oftează.

— N-are rost să îţi faci griji acum. O lămurim dimineaţă.

Se sprijină de canapea şi Edgar îi pune o mână pe braţ. Olivia observă cum îi primeşte recunoscătoare atingerea.

— Îmi pare rău, spune ea. Matthew nu este în apele lui. Cândva, era un băiat tare dulce.

Oliviei îi vine greu să creadă asta. Încearcă să prindă privirea lui Edgar, să întrebe ce s-a întâmplat, dar el nu o priveşte, aşa că Olivia îngenunchează ca să ridice cioburile vazei sparte. Hannah o împiedică.

— Las-o, zice, apoi zâmbeşte: Mi-ai făcut o favoare. Mereu am crezut că-i urâtă. Acum, zice ea, sărind iar în picioare, cred că ţi-e foame.

Nu prea îi este, dar Hannah nici nu aşteaptă un răspuns.

— Mă duc să văd ce pot să încropesc, zice ea. Edgar?

— Haide, copilă, spune el, luând valiza. Te conduc într-o cameră.

~~~

Treptele sunt vechi, dar solide, iar paşii lor abia dacă se aud când Edgar o conduce.

Îi surprinde privirea şi face semne în aer: *De câtă vreme eşti aici?*

— De prea multă vreme, răspunde, cu un zâmbet obosit. De mai multă vreme decât Matthew, dar nu de atâta vreme ca Hannah.

Ai cunoscut-o pe mama? întreabă ea.

— Da. Ne-a frânt inima dispariţia ei.
~~~

Inima Oliviei bate mai repede, iar cuvintele mamei sale îi apar în minte.

Libertate – un cuvânt mic pentru un lucru atât de magnific.

Nu ştiu cum e, dar vreau să aflu.

Mama ei nu fusese răpită din Gallant. Părăsise locul pentru că aşa îşi dorise. Mâinile Oliviei se mişcau repede şi întrebările urmau una după alta.

Unde s-a dus? Ştii de ce? S-a întors?

Edgar clatină din cap, ca un pendul lent şi ferm.

A murit?

Ultima întrebare este cea pe care i-a fost mereu teamă să o pună, fiindcă adevărul este că nu ştie. Când citeşte ultimele pagini din jurnal, şi-o imaginează pe mama ei apropiindu-se, cu spatele, de marginea unei stânci. Pas cu pas după alt pas, până ce pământul dispare, şi la fel şi ea.

Fiecare cuvânt avea iz de adio, şi totuşi…

A murit? întreabă iar, pentru că Edgar nu mai mişcă din cap. Ridică din umeri, abătut.

— Îmi pare rău, zice el. Nu ştiu.

Înţepătoare frustrare, nu din cauza lui, ci a *ei,* a lui *Grace,* femeia care a dispărut, lăsând doar un jurnal jerpelit şi o copilă tăcută pe o verandă. A modului în care se lungeşte povestea, fără promisiunea unui final.

Ajung la etaj, iar Edgar o conduce pe un hol larg, străjuit de uşi, toate închise.

— Am ajuns, zice el, oprindu-se lângă a doua din stânga.

Uşa se deschide spre o cameră frumoasă, mai mare decât oricare dintre camerele supraveghetoarelor şi de două ori mai drăguţă. Îşi îndreaptă privirea spre pat, nu e simplu, ci mare, cu baldachin, cu perne pline cu puf. Îşi poate desface braţele în lateral şi tot n-ar atinge marginile.

Edgar se retrage, dar nu înainte ca Olivia să facă un semn de *mulţumesc.*

— Pentru ce? întreabă el.

Ea arată prin cameră, spre casă, şi către ea, înainte să ridice din umeri.

Pentru tot.

El dă din cap, zâmbind uşor.

— Hannah va urca imediat, spune el, şi apoi pleacă, închizând uşa.

Olivia rămâne acolo pentru o clipă, nesigură ce să facă. N-a avut niciodată camera ei, s-a întrebat mereu cum ar fi să aibă un spaţiu numai al ei, o uşă pe care să o poată închide. Şi, în ciuda scenei ciudate petrecute jos,

a cruzimii vărului său şi a întrebărilor care i se aglomerează în minte, face piruete pe podea şi se aruncă în pat. Se aşteaptă să stârnească un nor de praf, dar nu este praf, ci doar ea care se afundă în puful moale. Zace acolo, cu braţele întinse ca un înger de zăpadă.

Camera mea, se gândeşte, înainte să-şi aducă aminte de faptul că-i aparţine doar pentru o noapte.

Se ridică în capul oaselor şi priveşte în jur. Vede un şifonier elegant şi un taburet, şi un birou tras în faţa unei ferestre mari, cu obloanele zăvorâte. De cealaltă parte a camerei e altă uşă, iar ea o deschide aşteptându-se să ducă spre o debara, sau poate spre alt hol, dar dă într-o baie, un spaţiu minunat, cu oglindă şi chiuvetă şi cadă cu labe cu gheare. Nu e o vană de oţel şi 30 de centimetri de apă călâie, ci o cadă masivă, de porţelan, în care te poţi scufunda.

Nu-s alte fete care-şi croiesc drum din coate spre chiuvetă, consumând apa fierbinte şi dând-o la o parte, ca să-şi aranjeze părul, să-şi privească feţele, aşa că ea îşi studiază reflexia, cum a făcut-o de atâtea ori, cercetând, precum jurnalul mamei, căutând indicii despre cine este, despre originile ei.

Iată-i ochii, cenuşii precum gresia. Pielea palidă, însă nu ca de porţelan. Părul, în nuanţa de cărbune, aproape negru.

Olivia remarcă un pieptăn mic. Are spinarea cu model de floricele albastre. Îşi trece degetele peste dinţii delicaţi, apoi îl ia şi-l prinde deasupra urechii. Florile albastre îi strălucesc în părul teribil de drept şi lung cât să-i atingă umerii. L-a tuns în primăvara aceea, într-un acces de ciudă. Detesta cozile prea serioase pe care erau forţate să le poarte fetele de la Merilance, aşa că a furat o foarfecă de croitorie şi l-a tăiat până la guler, cât să facă imposibilă împletirea. Zâmbeşte când se gândeşte la faţa supraveghetoarei Agatha, la furia ei neputincioasă.

Scoate pieptănul, îl pune la loc şi decide să facă o baie.

Când începe să curgă, apa e fierbinte şi limpede, iar aburii se ridică spre palmele ei.

Se dezbracă şi intră în cadă, savurând căldura aproape dureroasă. Un trio de sticle elegante se află lângă perete, toate pe jumătate pline. Dopurile sunt înţepenite, iar când se luptă să deschidă una din sticle, aceasta alunecă în cadă. În câteva secunde e plin de bule parfumate peste tot, iar ea râde, un zgomot blând şi răguşit, de toată absurditatea unei zile pe care a început-o curăţând cartofi la Merilance şi a încheiat-o aici, într-o casă fără unchi şi cu un băiat care nu o vrea, într-o cadă plină de săpun cu lavandă.

Se scufundă în apă, unde lumea e tăcută şi întunecoasă, loveşte marginea căzii, iar sunetul creează un ecou, ca ploaia când loveşte acoperişul unei magazii de grădină. Rămâne până ce apa devine călâie, până când i se încreţeşte pielea, şi chiar şi atunci e scoasă afară doar de promisiunea cinei şi a patului care o aşteaptă.

Se ridică. Gândurile îi sunt leneşe şi membrele grele. Se înfăşoară într-un prosop alb, pluşat. Aburul se topeşte de pe oglindă şi e, probabil, doar din cauza căldurii de la baie, dar obrajii îi par mai luminoşi, pielea, mai puţin palidă. Parcă şi-ar fi lăsat vechea persoană în cadă.

Hainele ei sunt într-o grămadă, pe podea. O grămadă de material gri. Vrea să le ardă, însă doar atât are, aşa că deschide şifonierul, vrând să le arunce înăuntru. Se opreşte.

Câteva umeraşe goale atârnă pe rastel, dar restul sunt pline de rochii. Degetele ei ating bumbac şi lână şi mătase. Câteva sunt roase de molii, împletitura s-a mai lăsat în timp, dar tot sunt mai frumoase decât orice a atins vreodată. Este evident că această cameră a aparţinut odinioară altcuiva, la fel de evident cum este că persoana nu mai locuieşte aici, deşi e ciudat să fi lăsat în urmă atâtea lucruri. Mai ciudat este că nimeni nu s-a atins de lucrurile din cameră – sticlele de lângă cadă, pieptănul de pe chiuvetă, hainele din şifonier – de parcă s-ar aştepta posesoarea să revină din clipă în clipă.

Într-un sertar, Olivia găseşte o cămaşă de noapte crem. E prea lungă, prea mare, dar nu îi pasă. Materialul e moale şi cald pe pielea ei, şi îl lasă să o înghită.

N-a auzit-o pe Hannah intrând, dar pe taburet aşteaptă o tavă. Un castron cu tocană. O felie de pâine. Unt. O piersică. O cheie aurie iese din broasca uşii. Ea îşi lipeşte urechea de lemnul rece, răsucind-o, ascultând clicul care o mulţumeşte, simţind greutatea minunată a metalului în mâna ei. Luxul unei uşi încuiate.

Tocana este groasă şi fierbinte, pâinea are coaja tare, dar miezul e moale, fructul este dulce, perfect. După ce termină de mâncat, se lasă pe pat, sigură că nu s-a simţit niciodată mai curată sau mai confortabil.

Eşti dorită. Este nevoie de tine. Locul tău este lângă noi.

Se înfăşoară în cuvintele acelea, încearcă să le ţină aproape, dar, când trupul i se pierde între cearşafuri, simte că îi scade şi moralul, până când nu mai aude altceva decât vocea lui Matthew.

Tata nu ţi-a trimis scrisoarea aceea, a zis el, aruncând hârtia în flăcări.

Dar dacă nu i-a scris Arthur Prior, *cine* i-a scris?

Mă tem că n-a fost mâna mea pe obrazul ei
n-a fost vocea mea pe buzele mele
n-au fost ochii mei cei care o priveau dormind

Capitolul şase

Olivia nu poate dormi.

Casa e prea mare şi sunt prea puţine zgomote care să umple liniştea. Aici nu se aude oraşul, iar arcurile nu scârţâie. Nu sunt supraveghetoare care se foiesc pe holuri, nici nu huruie străzile dedesubt. În loc de somnul, sforăitul şi şuieratul mai multor fete, este doar ea, cu propria respiraţie, cu propriile mişcări, în patul prea mare.

Aşa că stă întinsă, trează, cu jurnalul mamei la piept, şi ascultă, chinuindu-se să prindă melodia de la Gallant.

A petrecut ani întregi învăţând notele care alcătuiau Merilance, foşnetul picioarelor în şosete, murmurele adormite din miez de noapte, fluieratul şi pocnetul caloriferelor, bastonul supraveghetoarei-şefe pe podeaua de lemn, când străbătea casa.

Aici, în camera provizorie, nu aude nimic.

Mai devreme, i-a auzit mişcându-se pe holuri pe Hannah şi pe Edgar, cu vocile lor joase. Auzise o uşă trântită şi s-a gândit că fusese Matthew. Dar acum e târziu şi toate zgomotele s-au potolit, lăsând doar o tăcere înfundată. Pereţii sunt prea groşi, iar noaptea e ţinută la distanţă de lacăte şi obloane.

Olivia nu poate suporta liniştea. Aprinde un chibrit, cu un foşnet care o bucură, iar lumina înfloreşte, respingând întunericul. Vede cu coada ochiului ceva care tresare, însă e doar flăcăruia care face umbrele să danseze pe pereţi.

Aprinde o lumânare şi deschide jurnalul mamei sale ca să-l citească, deşi cunoaşte pe de rost fiecare cuvânt.

Am avut cândva o pasăre. O ţineam în colivie. Dar, într-a zi, i-a dat cineva drumul. Am fost atât de furioasă atunci; însă acum mă întreb dacă n-am fost eu. Dacă nu cumva m-am ridicat, noaptea, pe jumătate adormită, şi am deschis zăvorul să o eliberez.

Libertate – ce vorbă mică pentru ceva atât de magnific!

Pe măsură ce citeşte, îşi lasă degetele să mângâie desenele bizare. În lumina instabilă, ochii îi joacă feste, răsucind înfloriturile de cerneală până ce par să se mişte.

Nu îi place să citească ultimele însemnări, cele mai întunecate, aşa că trece peste ele, surprinzând doar fragmente.

…am dormit în cenuşa ta, aseară… nu a fost niciodată atât de linişte… vocea lui în gura ta… vreau acasă…

Până când se opreşte brusc. Scrijeliturile pălesc şi lasă doar un spaţiu gol, pagini albe care se întind până la sfârşit, unde aşteaptă scrisoarea.

Olivia Olivia Olivia

Priveşte în josul paginii.

Vei fi în siguranţă câtă vreme stai departe de Gallant.

Mijeşte ochii fixând cuvântul, un mister timp de mulţi ani – încă un mister.

Aruncă plapuma şi se ridică în picioare.

Multă vreme, Gallant n-a fost decât un cuvânt, ultimul scris de mama ei. Acum, ştie că e un loc, şi e *aici,* şi dacă nu i se permite să stea mai mult de o noapte, vrea să vadă cât mai mult posibil. Să înveţe contururile casei în care a locuit mama ei, de parcă să cunoască locul o va ajuta să îşi înţeleagă mama.

Cheia se răsuceşte cu un clic şi ea păşeşte în tăcere pe coridor. Camerele sunt întunecate, cu excepţia uneia, pe sub uşa căreia se vede o aţă de lumină. Îşi fereşte lumânarea şi porneşte desculţă.

Oliviei i-au plăcut mereu sunetele, dar ştie să fie tăcută.

În unele nopţi la Merilance se furişa din pat şi rătăcea prin casa întunecoasă, prefăcându-se că era într-o misiune. Se rotea pe holurile pustii, doar fiindcă putea. Număra paşii dintr-o parte în alta, aburea geamurile cu răsuflarea şi desena forme, iar singurul martor îi era monstrul care şedea pe scări şi o privea printre bare.

Acolo, pe întuneric, putea pretinde că locul îi aparţinea.

Dar, oricât ar fi încercat, clădirea cenuşie şi mohorâtă nu se ridica la înălţimea aşteptărilor. Era prea rece, prea goală, prea ea însăşi, şi în fiecare noapte, când se întorcea în pat, îşi amintea că Merilance era o casă, însă nu avea să fie niciodată acasă.

Îşi spune că nici Gallant nu va fi, nu dacă Matthew se va ţine tare pe poziţii, şi totuşi, când îşi croieşte drum pe scări în jos, cu balustrada

lustruită sub palmă, i se pare totul atât de cunoscut. Cu fiecare pas tăcut, casa se înclină şi şopteşte *bună,* şopteşte *bine ai venit,* şopteşte *acasă.*

Se întoarce pe unde a venit, traversând foaierul spre salon, unde din foc a mai rămas doar o mână de tăciuni care lucesc, iar cioburile de vază spartă au fost strânse de pe podea. De acolo, ajunge mai adânc în inima casei. Descoperă un salon, cu o masă suficient de lungă pentru douăsprezece persoane; un alt salon, cu mobilă ce pare neatinsă. O bucătărie caldă încă.

Olivia traversează casa, iar lumânarea pâlpâie – la fel şi umbra ei. Când trece lumina dintr-o mână în alta, saltă nesigur în jurul ei, aşa că-i ia o clipă să îşi dea seama că nu e singură.

Monstrul este la jumătatea holului.

E o femeie, sau bucăţi din ea, plutind în aer precum fumul. O perdea de păr negru. Un umăr îngust. O mână care pare să dorească s-o atingă.

Olivia se trage înapoi, surprinsă, aşteptându-se ca monstrul să dispară. Dar el nu dispare. Îi întoarce spatele şi se mişcă iute pe hol. Ba se vede, ba nu se vede, ca un trup printre lămpi.

Aşteaptă, se gândeşte, când monstrul plonjează departe de Olivia, când ajunge la uşa din capăt şi trece prin ea. Olivia se grăbeşte după el, călcând apăsat pe covor, cu lumânarea aproape să se stingă când deschide uşa spre întunericul superficial. Când păşeşte, lumânarea îi dezvăluie un birou cu tavan înalt şi fără geamuri. Se întoarce, căutând din ochi prin colţuri, dar monstrul nu mai e.

Olivia respiră nesigură. S-a întrebat mereu dacă lucrurile pe care le vedea erau legate de Merilance. Dacă era bântuită clădirea, sau mai degrabă ea. Se pare că nu era şcoala. Se răsuceşte pe vârfuri ca să plece şi lumânarea îi pâlpâie în mâini, lumina dansează peste rafturi, peste un birou din lemn întunecat şi surprinde curbura metalică.

Olivia se încruntă şi face un pas spre forma ciudată, aproape la fel de înaltă ca ea.

Dacă există un cuvânt pentru ea, nu îl cunoaşte.

Pare mecanică. Pe jumătate mecanism, pe jumătate sculptură. Un fel de… glob făcut din cercuri concentrice, fiecare în alt unghi. De aproape, vede că există două case în interior, fiecare pe un inel de metal.

O furnică degetele. Nu poate scăpa de senzaţia că o atingere cât de mică ar putea dezechilibra totul, ar putea face modelul să se zdrobească de podea. Şi totuşi, nu se poate abţine. Mâna ei se ridică şi…

Uşa geme în spatele ei.

Olivia se întoarce prea repede, iar lumânarea din mâna ei se stinge şi aruncă totul în beznă.

Teama o cuprinde, brusc, dureros. Abandonează biroul, clipind cu furie şi obligându-şi ochii să se obişnuiască. Dar obloanele sunt ferecate şi întunericul din casă este gros precum melasa. Bâjbâie ca să-şi găsească drumul pe hol şi îşi aminteşte încontinuu că nu se teme de întuneric, chiar dacă n-a cunoscut vreodată unul chiar aşa de profund. Casa pare să crească în jurul ei, holurile se ramifică şi se multiplică, până ce e convinsă că s-a rătăcit.

Apoi, în dreapta ei, întunericul se subţiază, până când intuieşte contururile spaţiului. Undeva este o lumină. Nu e strălucitoare, ci apoasă şi albă. Coteşte pe un hol îngust şi găseşte alt foaier, mai mic. Şi acolo, în spate, este o uşă.

Într-o casă există două feluri de uşi.

Cea care duce dintr-o cameră în alta şi cea care duce dinăuntru afară. Aceasta face parte din al doilea fel. Lumina subţire se revarsă printr-un gemuleţ fixat în lemn. Trebuie să se ridice pe vârfuri ca să vadă prin geam, iar când o face găseşte o semilună care atârnă pe cer, scăldând grădina în şuviţe de argint.

Grădina. Cea pe care a văzut-o prima dată când s-a oprit maşina pe alee, promisiunea a ceva minunat, ascunsă în spatele casei.

Chiar şi în beznă e tot remarcabilă. Copaci şi trandafiri pe spaliere, alei cu pietriş şi flori îngrijite şi un covor de iarbă. Vrea să deschidă uşa şi să se piardă în noapte, să meargă desculţă prin iarbă, să simtă petalele de catifea ale trandafirilor, să stea întinsă pe o bancă, sub lună, să inspire frumuseţea înainte să fie trimisă departe.

Încearcă uşa, dar e încuiată.

Olivia îşi atinge buzunarele cămăşii de noapte. Îşi doreşte să-şi fi adus setul de şperacle. Dar apoi simte cheia aurie, care se potriveşte la dormitorul ei. Are o formă simplă, doar un W. Şi, într-o casă cu atâtea uşi, de ce ai vrea mai mult de o cheie? Olivia o strecoară în broască, îşi ţine respiraţia şi o răsuceşte, aşteptându-se să întâmpine rezistenţă. Dar simte pocnetul mulţumitor al încuietoarei care se deschide.

Clanţa e rece sub atingerea ei, şi când o apasă, uşa suspină şi se deschide, puţin doar, lăsând să intre aerul rece al nopţii şi…

Din beznă îşi face apariţia un bărbat.

Intră direct pe uşa de lemn, în foaier. Îi lipseşte jumătate de faţă şi Olivia

se împleticeşte înapoi, departe de uşă şi de omul care nu-i om, ci monstru. Se uită urât la ea, cu un singur ochi, cu o mână pătată întinsă, nu ca să-i ureze bun-venit, ci ca s-o avertizeze. Nu o poate atinge, îşi spune ea, nu este *acolo,* dar când înaintează greoi, cu degetele încârligate în pumni, ea se întoarce şi fuge orbeşte prin beznă, îşi găseşte cumva drumul înapoi spre casa scărilor şi spre holul de sus şi spre uşa dormitorului pe care o trage după ea.

Chiar dacă-i doar lemn, se simte mai în siguranţă cu ea închisă.

Oliviei îi bubuie inima în urechi când se vâră sub plapumă, lipindu-şi de ea jurnalul mamei ca pe un scut. Nu i-a fost niciodată teamă de întuneric, dar în seara asta reaprinde lampa. Stă cu spatele lipit de tăblia patului şi cu ochii la umbre şi îşi dă seama…

A uitat cheia în uşa de jos.

Capitolul şapte

Olivia nu-şi aminteşte când a adormit.

Nu îşi aminteşte nici când s-a trezit, dar probabil că s-a trezit, fiindcă e dimineaţă şi ea şade la micul birou de la fereastră. Obloanele au fost deschise, iar lumina soarelui pătrunde înăuntru, caldă şi strălucitoare. Cade pe birou, pe mâinile ei, pe jurnalul pe care îl ţin, pe *G*-ul aurit de pe copertă. Jurnalul mamei, şi totuşi diferit. Al ei era verde, acesta e roşu, iar pe copertă nu sunt gravate linii gemene, şi când îl răsfoieşte, scrisul se înceţoşează şi se dizolvă de fiecare dată când încearcă să îl citească.

Mijeşte ochii, încercând să găsească un sens la tot ce se întâmplă, sigură că literele sunt pe cale să se încoloneze.

Cineva îi pune mâna pe umăr, o atingere blândă şi caldă, însă când se întoarce să privească, vede putreziciune şi os care iese prin pielea distrusă.

Olivia se ridică în capul oaselor, icnind.

E încă în pat. Obloanele sunt zăvorâte, iar pe la marginile lor se strecoară o lumină slabă. Îi bubuie inima şi i se învârte capul; şi-i ia o clipă să îşi dea seama ce a fost: *un vis.* Deja îi alunecă printre degete, detaliile se destramă şi îşi apasă palma pe ochi, încercând să-şi amintească. Nu mâna monstruoasă, ci jurnalul.

Olivia aruncă plapuma la o parte şi se duce la birou, aproape aşteptându-se să găsească jurnalul roşu deasupra, dar nu e acolo. Privirea-i cade pe sertarul din faţă. Broasca se vede ca o pată de cerneală. Când trage, sertarul opune rezistenţă, dar are numai o imitaţie proastă de încuietoare şi-i trebuie o agrafă de păr şi câteva secunde ca să-l deschidă.

Înăuntru, găseşte o perniţă cu ace înfipte în ea. Un gherghef mic, cu maci pe jumătate formaţi în centrul materialului vechi. O călimară, câteva schiţe pe foi volante şi câteva file de corespondenţă, gravate cu două litere elegante: *GP.*

Grace Prior.

Sigur că da. A fost camera mamei sale.

Olivia îşi trece mâna peste lemnul uzat al biroului care a devenit neted, odată cu trecerea timpului. O cuprinde o nevoie ciudată şi se întoarce lângă pat, scotocind printre cearşafurile boţite, până ce găseşte jurnalul pe care l-a avut mereu, cu coperta lui verde. Îl pune pe birou. Nu există nicio urmă, niciun contur unde soarele să fi decolorat lemnul, dar *se potriveşte.* Jurnalul

verde, frumos, atât de nepotrivit la Merilance, îşi regăseşte locul aici, se încadrează, ca desenele făcute de aceeaşi mână.

Olivia trage scaunul şi se aşază în umbra mamei sale, cu mâinile pe copertă. Visul revine, iar ea închide ochii şi încearcă să-şi amintească mai mult, înainte să dispară din nou.

Se aude o bătaie în uşă, iar ea tresare. Face să alunece jurnalul în sertar, ca pe un secret, şi sare în picioare, chiar când Hannah intră ca o pală de vânt, cu o tavă de ceai sprijinită pe şold.

— În casă se face frig dimineaţa, spune ea voioasă. M-am gândit că-ţi prinde bine să te încălzeşti puţin.

Olivia încuviinţează mulţumind şi se dă la o parte pentru ca Hannah să pună tava pe birou şi să se întindă să desfacă zăvorul. Obloanele se deschid, umplând camera cu aer proaspăt şi raze de soare. Apoi, Hannah scoate cheia aurie din buzunar şi o pune pe birou. Olivia tresare când o vede şi simte reproşul metalului pe lemn.

— Nu *trebuie* să ieşi pe întuneric, spune Hannah, şi sună ca o regulă.

La Merilance erau o groază de reguli. Majoritatea inutile, închipuite doar ca să arate că supraveghetoarele erau cele care controlau totul. Dar ochii lui Hannah sunt îngrijoraţi, aşa că Olivia încuviinţează, chiar dacă nu va mai petrece altă noapte aici.

Odată obloanele trase, Olivia îşi dă seama că odaia se află în partea din faţă a casei şi că geamul dă spre alee, spre panglica de drum şi spre arcada de fier din depărtare, pe care scrie GALLANT. Priveşte în jos, dar nu vede nicio maşină gata să o ducă înapoi la Merilance, ci doar fântâna şi femeia de piatră gălbuie din centrul ei.

Privirea lui Hannah cade pe sertar, de unde agrafa iese încă din broască. Olivia îşi ţine respiraţia, pregătită să fie certată, dar femeia chicoteşte doar, sinceră.

— Şi mama ta era curioasă.

Olivia îşi aminteşte ce-a zis Edgar, că Hannah e aici de cel mai mult timp, şi femeia vede probabil întrebarea de pe faţa Oliviei, căci încuviinţează şi zice:

— Da, am cunoscut-o pe Grace.

Grace, Grace, Grace. Numele îi asaltează mintea.

— Matthew nu şi-o aminteşte, continuă Hannah. Era un copil când ea a plecat, însă eu am fost aici când s-a născut. Am fost aici când a fugit. Toată casa, ce-a mai rămas din ea, a aşteptat-o, dar eu ştiam că nu se va mai

întoarce.

Spune-mi, comunică Olivia prin semne. Speră că Hannah poate citi dorul în ochii ei, dacă nu în mâini. *Spune-mi totul.*

Femeia se lasă pe scaun, părând brusc obosită. Îşi trece o mână prin păr şi Olivia vede şuviţele cenuşii care îşi croiesc drum printre buclele şatene. Îi toarnă o ceaşcă de ceai, însă Hannah chicoteşte şi îi face semn să bea ea. Olivia o duce la buze. Are gust de mentă, de miere, de primăvară, şi o apucă mai bine cu degetele, cât vorbeşte Hannah.

— Când te-am văzut pe scări, am crezut că eşti o fantomă.

Olivia face semn spre picioarele ei albe, dar Hannah zâmbeşte şi clatină din cap.

— Nu din cauza asta. Doar că arăţi exact ca ea. Ca mama ta. Grace a fost un copil încăpăţânat. O fată isteaţă. Dar aici nu îşi găsea liniştea.

Hannah îşi împleteşte degetele-n poală.

— Mama ei a plecat pe când era mică, iar tatăl ei s-a îmbolnăvit când era cam de vârsta ta, şi într-un an s-a stins. Fratele ei mai mare, Arthur, era plecat, iar în anul acela mama ta şi cu mine am avut casa doar pentru noi. Atât de mult spaţiu, şi totuşi ea voia mereu mai mult. Rătăcea mereu. Căuta.

Am avut cândva o pasăre. O ţineam în colivie.

— Mama ta era dificilă, iar casa, prea mare pentru noi, aşa că l-am angajat pe Edgar să ajute. Apoi, Arthur s-a întors cu o fată minunată, pe nume Isabelle, şi s-au căsătorit în grădină. Am făcut chiar eu tortul. S-a născut Matthew, şi-apoi îl aşteptau pe Thomas, şi…

Înghite brusc, de parcă ar putea să-şi ia cuvintele înapoi.

— Ei bine, zice ea, au fost vremuri fericite. Dar chiar şi aşa, Grace era cu ochii pe uşă.

Într-o zi, cineva i-a dat drumul.

— Arthur era solid ca stânca, dar ea era ca fumul, căutând mereu o scăpare.

Privirea lui Hannah dă ocol camerei.

— Am intrat într-o dimineaţă şi dispăruse. Obloanele erau deschise, fereastra, la fel. Parcă ar fi zburat.

Olivia se uită pe geam.

Acum, mă întreb dacă am fost eu.

Hannah îşi drege glasul.

— Poţi s-o acuzi că a plecat, dar eu n-am putut. Acesta nu e un loc în care să fie uşor de trăit.

Nici Merilance nu era, se gândeşte Olivia. Ar fi ales Gallant oricând, dacă o întreba cineva. Locul ăsta e un palat. Un vis.

Hannah ridică privirea, studiind chipul Oliviei.

— Mi-a scris o dată. Înainte să te naşti. N-a zis unde era sau încotro mergea. N-a vrut să zică nimic despre tatăl tău, dar ştiam că nu era ceva în regulă. Vedeam asta după cum scria.

Hannah ezită şi Olivia îi vede ochii sclipind. Lacrimi.

Mă fac tot mai mare, dar tu devii tot mai slab. Te văd ofilindu-te. Mă tem că mâine voi vedea prin tine. Mă tem că apoi vei dispărea.

— Nu şi-a luat rămas-bun, dar am citit sfârşitul în fiecare cuvânt. Am *ştiut,* pur şi simplu, că se întâmplase ceva.

O lacrimă se desprinde şi alunecă pe obrazul ridat al femeii.

— După aceea, mi-am făcut griji pentru voi amândouă. Şi când nu mi-a mai scris, m-am temut de ce era mai rău pentru Grace. Dar despre tine aveam senzaţia că exişti undeva. Poate era doar speranţă. Am început să fac o listă de locuri în care te-ai fi putut afla, dacă te-ai fi născut, dacă ar fi ales să te ducă undeva. Dar, în cele din urmă, am încetat să te mai caut.

Dar cineva încercase. Cineva o chemase acasă.

— Cred că o parte din mine spera să fii undeva, în siguranţă.

Din nou cuvântul acela – *siguranţă.* Dar ce înseamnă *sigur?* Mormintele sunt *sigure.* Merilance era *sigur. Siguranţa* nu înseamnă fericire, nu înseamnă bunătate.

— Am văzut atâţia Prior ofilindu-se aici, mormăie Hannah. Numai ca să păzească poarta aia nenorocită.

Olivia se încruntă. Atinge mâna lui Hannah şi femeia tresare.

— Îmi pare rău, zice ea, ştergându-şi lacrimile şi ridicându-se în picioare. Eu venisem să-ţi zic doar că am o cratiţă de terci de ovăz pe foc.

Olivia se uită lung după Hannah, în timp ce ea se grăbeşte să plece. Are o sută de întrebări amestecate în minte. La jumătatea drumului spre uşă, femeia se opreşte şi vâră iar mâna în buzunar.

— Aproape am uitat, zice, dar am găsit asta jos. M-am gândit că ţi-ar plăcea.

Scoate un cartonaş cât palma şi îl întoarce spre Olivia, care încremeneşte. Este un portret. Chipul unei femei tinere, privind într-o parte. Ar putea fi fotografia *ei,* în câţiva ani, dacă ar avea părul mai închis la culoare şi bărbia mai ascuţită. Dar privirea din ochi este a ei – numai ghiduşie – şi îşi dă seama de două lucruri.

Că se uită la un portret al mamei sale.
Şi că a mai văzut-o undeva.
Sau poate bucăţi din ea erau în holul de jos.
Asta înseamnă că Hannah are dreptate şi nu are, în acelaşi timp. Mama ei nu mai vine niciodată acasă.
E deja aici.

Rămâi cu mine. Rămâi cu mine. Rămâi cu mine. Aş scrie cuvintele de o mie de ori, dacă ar fi suficient de puternice ca să te ţină aici.

Capitolul opt

Grace Prior e moartă.

După toţi aceşti ani, Olivia ştia că mama ei nu se va mai întoarce. Şi totuşi, existase mereu un crâmpei de speranţă. Ca o uşă întredeschisă. Care s-a închis acum, cu zgomot.

Se lasă să cadă pe taburet, cu portretul în mâini.

Ce-ai păţit? se întreabă, analizând imaginea de parcă n-ar fi statică, ci doar o colecţie de linii şi vopsea în ulei. De parcă i-ar putea spune ceva.

De ce ai plecat? întreabă, ştiind că se referă şi la Gallant, şi la ea. Dar fata din portret priveşte în altă parte, de parcă deja şi-ar pune la cale evadarea.

Olivia expiră brusc. Ar avea mai mult succes dacă ar întreba monstrul. Poate că *o va face.* Se ridică, pune portretul pe birou şi porneşte spre uşă, doar că trece pe lângă oglindă şi vede că e încă în cămaşa de noapte.

Rochia de ieri e pe podea. Valiza e deschisă şi a doua rochie cenuşie o aşteaptă. Hainele sunt ale altcuiva, ale unei eleve de la Merilance, ale unei orfane dintr-o magazie de grădină. Olivia nu se poate convinge să îmbrace iar viaţa aceea, să o simtă pe piele.

Se duce la dulap şi studiază rochiile încă atârnate înăuntru, încercând să îşi reclădească mama din bucăţi de material, să croiască imaginea unei femei necunoscute. Îi sunt cam mari, însă nu cu mult. Câţiva centimetri. Câţiva ani între ele. Câţi ani avea Grace când a plecat? 18 sau 20?

Olivia alege o rochie de culoarea untului şi o pereche de balerini cu un număr mai mari. Călcâiele îi alunecă afară la fiecare pas şi se simte ca o copilă care s-a costumat în hainele mamei. Exact asta şi este, se gândeşte ea. Oftează şi aruncă pantofii, hotărând să meargă desculţă. Îşi ia carnetul de schiţe şi porneşte în căutarea răspunsurilor.

~~~

Gallant e altfel pe timp de zi.

Obloanele sunt ridicate, geamurile larg deschise, umbrele se retrag pe măsură ce lumina se revarsă peste tot, iar o briză răcoroasă împinge afară aerul stătut din casa masivă. Dar soarele a ridicat un văl şi Olivia observă că nu este o casă *chiar* atât de mare cum crezuse. Gallant e un conac vechi, luptându-se să nu devină o ruină, o siluetă elegantă care-şi pierde din strălucire. Piele care atârnă pe oase.
~~~

Pe scări, se opreşte şi se uită la podeaua foaierului. N-a văzut pe întuneric, dar acum, de aici, modelul gravat se dizolvă într-o serie de cercuri concentrice, fiecare în propriul unghi. Îi aminteşte imediat de obiectul găsit în birou. Cercurile de metal înclinate din jurul machetei casei. Caselor. Erau două.

Continuă să coboare treptele casei şi o întâmpină sunete.

Murmurul scăzut al vocilor, scrâşnetul metalic al unei linguri într-un castron. Îi ghiorţăie stomacul, dar, când se apropie de bucătărie, vocile devin fraze.

— Chiar e o dovadă de bunătate să o ţinem aici? întreabă Edgar.

— Nu are unde să se ducă, răspunde Hannah.

— S-ar putea întoarce la şcoală.

Mâinile Oliviei strâng mai tare carnetul. Sfidarea o arde în piept. *Nu* se va întoarce la Merilance. E trecutul, nu viitorul.

— Şi dacă nu o primesc?

Olivia face un pas înapoi.

— Nu ştie ce înseamnă să fii Prior. Să fii aici.

— Trebuie să-i spunem.

Picioarele ei desculţe se opresc. Cu urechile ciulite, ezită, dar Edgar spune oftând:

— Este alegerea lui Matthew, nu a noastră. El e stăpânul casei.

Olivia îşi dă ochii peste cap şi pleacă. După cinci minute cu vărul ei, el a spus clar că nu e binevenită. Se îndoieşte că-i va explica de ce.

Dacă vrea să ştie, va trebui să afle singură adevărul.

Continuă pe hol, apoi pe altul, cu pereţi plini de portrete de familie. Tablourile se aliniază pe tot holul şi feţele din ele îmbătrânesc şi se schimbă, de la copii la adulţi, la părinţi cu propria familie.

Plăcuţe montate la baza fiecărei rame precizează cine sunt.

Încep cu Alexander Prior, un bărbat stoic, cu haină cu guler înalt şi aceiaşi ochi albaştri-cenuşii ca ai lui Matthew. Maryanne Prior, o femeie îndesată, cu umeri laţi şi aspect mândru, cu umbra unui zâmbet pe buze. Jacob şi Evelyn. Alice şi Paul.

I se pare atât de ciudat să-şi vadă chipul reflectat, distorsionat, reprodus în atâtea altele. Aici sunt linia obrazului şi curbura gurii. Dincolo, forma ochilor şi înclinaţia nasului. Detaliile se împrăştie precum seminţele prin portrete. N-a avut niciodată o familie şi acum are un întreg clan.

Eşti una dintre noi, par să spună ei. Olivia studiază feţele – a desenat-o

pe a sa de zeci de ori, căutând indicii, dar acum, printre atâţia Prior, poate să-şi dea seama care sunt trăsăturile care nu se potrivesc, detaliile moştenite de la tatăl său. Părul ei negru, paloarea pielii, culoarea ochilor, care nu sunt albaştri-cenuşii, ca ai lui Matthew, sau gri-verzui, ca ai mamei sale, ci au griul tern şi fără nuanţele fumului şi pietrei. O schiţă în cărbune printre picturi în ulei.

Trece pe lângă generaţii întregi de Prior, înainte să regăsească faţa mamei sale, mai tânără chiar, şezând pe o bancă lângă un băiat care arată ca Matthew, cu acelaşi păr arămiu şi aceiaşi ochi adânci. Îşi dă seama că trebuie să fie unchiul ei, Arthur, chiar înainte să vadă plăcuţa.

În următorul portret, este adult, şi ea îşi dă seama că l-a mai văzut înainte, chiar aici, în casă. Ce-a mai rămas din el, adică. Jumătate de faţă, o mână întinsă, un corp care trece prin uşa care dă spre grădină. Monstrul de aseară. Cel care n-a lăsat-o să iasă în grădină.

Arată foarte bine în portret, cu o mână pe un spalier şi cealaltă în jurul soţiei sale, Isabella. Ea e subţire ca o salcie şi priveşte într-o parte, de parcă ar şti deja că va pleca.

După aceea ar trebui să fie Matthew, dar peretele e gol, de parcă ar aştepta încă următorul portret. Totuşi, când se apropie, vede stafia unuia: tapetul este uşor decolorat, iar mai sus există o gaură în care s-a bătut cândva un cui. Îşi trece palma peste perete şi se întreabă de ce lipseşte vărul ei.

La celălalt capăt al holului se află o uşă şi se îndreaptă spre ea, sperând să fie biroul din noaptea trecută, cel cu sculptura ciudată. Dar când se mişcă clanţa, uşa se deschide într-o altă cameră.

Draperiile groase au fost trase în faţa unei ferestre, dar nu se unesc şi în spaţiul dintre ele se strecoară o panglică de soare în cameră, care cade pe corpul negru şi lucios al unui pian.

Degetele Oliviei tresar.

La Merilance exista un pian, unul foarte vechi, împins lângă un perete. Câţiva ani, sunetul a rătăcit pe holuri, melodia stângace a cuiva care învăţa şi ciupea rigid notele. Fetele treceau pe lângă clape fugar, căci supraveghetoarea Agatha era nerăbdătoare să afle dacă vreuna merita osteneala.

Olivia avea şapte ani când îi venise rândul.

Abia aştepta. Desenul îi venise firesc, de parcă mâinile sale ar fi fost create pentru asta şi între ochi şi creion ar fi avut o linie directă. Pianul

putea funcţiona la fel. Bucuria pe care o simţise la primele note! Entuziasmul de a controla asemenea sunete! Fiecare era o stare, un mesaj, o limbă cântată în do şi sol şi mi.

Mâinile ei voiau să o ia la goană, dar supraveghetoarea plescăise din buze, avertizând-o, şi o lovise peste degete ori de câte ori se rătăceau de partitură.

Olivia se pierduse cu firea şi trântise capacul peste clape, aproape chiar peste degetele supraveghetoarei. Nu *o făcuse,* bineînţeles, dar nu mai conta. Fusese trimisă de acolo şi cele câteva note în plus încă-i vibrau în urechi.

Furia i se ghemuise în stomac, tot mai puternică de fiecare dată când auzea câte o altă fată lovind stângaci clapele, până când, într-o noapte, se furişase din pat în camera cu pianul, cu un cleşte în mână. Ridicase încet capacul şi dezvelise corpul delicat de corzi şi ciocănele care creau muzica pe care clapele o eliberau. Clape pe care nu le putea atinge.

Îi aminteau de diagrama din vechiul manual de anatomie, de muşchii şi tendoanele gâtului dezgolit. Taie aici şi amuţeşte o voce.

Nu a putut.

În cele din urmă, n-a mai contat. Artrita a cuprins curând mâinile Agathei şi lecţiile au fost abandonate. Pianul a rămas neatins, până ce corzile s-au lăsat şi notele au devenit false. Dar Olivia şi-a dorit mereu să cânte.

Acum, pluteşte spre raza de soare, strecurându-se încet spre instrument, parcă să nu-l trezească. Stă nemişcat, cu dinţii ascunşi sub capacul de onix. Îl ridică, dezvelind modelul de alb cu negru, luciul uzat până ce-a devenit mat, micile incrustaţii din fildeş. Mâna ei dreaptă pluteşte, apoi se opreşte pe clape. Sunt reci sub degetele ei. Apasă şi cântă o singură notă. Străbate moale încăperea şi Olivia nu se poate abţine şi zâmbeşte.

Îşi trece mâna peste clape. Când atinge nota cea mai acută…

Ceva se mişcă.

Nu în cameră, cu ea, ci dincolo, în spaţiul dintre draperii.

Trece pe lângă pian şi dă draperia la o parte, dezvelind o fereastră franceză imensă, o banchetă căptuşită cu perne, şi dincolo de sticlă, grădina.

Olivia Prior a visat la grădini. În fiecare lună mohorâtă şi cenuşie petrecută la Merilance, şi-a dorit covoare de iarbă, inflorescenţe rebele, o lume de culoare. Iat-o. Noaptea trecută era o încâlceală de viţă şi gard viu, luminată de lună. Acum, este scăldată în soare, uluitoare, un câmp verde punctat de roşu, auriu, violet şi alb.

Într-o parte există un strat cu legume, cu şiruri de praz şi morcov care se

ridică din pământ, şi o pădurice de copaci palizi se înalţă în cealaltă parte, cu crengi punctate în roz şi verde. O livadă. Şi apoi, privirea ei trece dincolo de toate, dincolo de trandafirii pe spaliere şi în josul pantei blânde, verzi, până la zid.

Sau, cel puţin, ruinele unui zid, o întindere de piatră sfărâmată, cu marginile distruse şi cu faţada stăpânită de iederă.

Alt fior de mişcare îi atrage atenţia înapoi spre grădină. Matthew stă în genunchi, cu capul plecat, în faţa unui rând de trandafiri. Sub privirile Oliviei, el se îndreaptă de spate şi se întoarce, ferindu-şi ochii cu palma şi privind spre casă. Spre ea. Chiar şi de aici, vede încruntarea care-i cuprinde chipul ca o umbră. Olivia dă înapoi. Dar nu se retrage.

Îi ia două minute şi două întoarceri greşite, dar găseşte din nou al doilea foaier şi uşa către grădină. Cea pe care a descuiat-o seara trecută.

Pe podea e ceva, o urmă întunecată, de parcă ar fi adus cineva pământ în casă, dar când se apleacă să o atingă nu simte nimic. De parcă pata s-ar fi imprimat în piatră. Ea îşi aminteşte monstrul împingând-o înapoi, cu mâna întinsă. Dar acum nu o poate opri nimeni, iar uşa nu mai e încuiată. Se deschide la atingere, iar ea înaintează pe lângă umbra stranie de pe podea.

Păşeşte afară, în soare.

Capitolul nouă

Primul lucru pe care a învăţat Olivia să-l deseneze au fost florile.

Ar fi fost mai uşor, fireşte, să deseneze oale şi ulcele, bănci din sala de mese sau paturi, lucruri pe care le vedea zi de zi. Dar Olivia a umplut paginile primului său carnet de schiţe cu flori. Cele de mătase, pe care le vedea de fiecare dată când era trimisă în biroul supraveghetoarei-şefe. Buruienile galbene, încăpăţânate, care-şi forţau drumul ici şi colo, prin pietriş. Trandafirii dintr-o carte. Dar, uneori, inventa propriile flori. Umplea colţurile fiecărei pagini cu flori ciudate, sălbatice, invocând grădini întregi din nimic, care mai de care mai întinsă.

Dar niciuna nu era reală.

Cu toată priceperea sa, nu putea rătăci prin ele, aşa ca acum, nu putea simţi iarba sub tălpi, petalele moi gâdilându-i palma. Olivia zâmbeşte şi soarele îi încălzeşte pielea.

Trece pe sub o arcadă cu spalier, mângâind gardul viu care-i ajunge la talie. N-a ştiut că există atât de multe soiuri de trandafiri, de atâtea mărimi şi nuanţe, şi nu cunoaşte numele tuturor.

Se aşază pe o bancă scăldată în soare, cu carneţelul deschis pe genunchi şi cu degetele furnicând-o să surprindă toate detaliile.

Dar ochii ei revin mereu la zid.

Veghează de la distanţă, şi ea ştie că *a veghea* e un verb ciudat, un cuvânt omenesc, însă aşa i se pare. Că se holbează la ea.

Creionul ei şopteşte pe hârtie, iar gesturile îi sunt rapide şi sigure, în timp ce găseşte conturul zidului. E mai degrabă ruină, de parcă acolo s-ar fi aflat cândva o casă de piatră, care s-a prăbuşit între timp, lăsând în picioare o singură latură. Sau poate că un zid a înconjurat cândva proprietatea. Priveşte în jur după alte ruine, dar restul e doar verde. Gallant se află într-o depresiune înconjurată de pajişti deschise şi dealuri îndepărtate. Un zid pare fără sens într-un loc ca acesta.

Olivia îşi termină desenul şi se încruntă. Nu e bun.

Studiază cele două ziduri, cel de pe hârtie şi cel din iarbă, căutând greşeli, un unghi aiurea sau o linie prost trasă, dar nu le poate găsi. Aşa că întoarce pagina şi încearcă iar. Începe cu marginile şi continuă spre interior, găsind conturul.

— De ce eşti încă aici?

Matthew se apropie de ea cu o găleată în mână, iar ea se pregăteşte pentru o tiradă sau o criză, îşi ţine respiraţia şi aşteaptă să i se poruncească să plece, să fie târâtă prin casă, până pe scări, ca un bagaj inutil. Dar el nu face asta, ci doar se lasă pe vine la marginea unui rond.

Ea îl priveşte cum îşi trece mâinile înmănuşate prin tufarii de trandafiri, cu un gest aproape blând, când dă la o parte crengile spinoase şi caută buruieni.

Cât de ciudat i se pare că sunt verişori.

Că ieri era singură.

Şi că azi nu mai e.

Toată viaţa şi-a dorit o casă şi o grădină şi o cameră doar a ei. Dar în esenţa acelei dorinţe era altceva: o familie. Părinţi care să o sufoce cu iubirea lor. Fraţi care să o tachineze fiindcă le păsa. Bunici, mătuşi şi unchi, nepoţi şi nepoate – în mintea ei, o familie era ceva vast, o livadă plină de rădăcini şi de ramuri.

În schimb, a primit un singur copac încruntat.

Creionul ei zgârie şi trasează linii. La lumina zilei, asemănarea este evidentă, în lăţimea frunţii lui, în panta obrazului; la fel sunt şi diferenţele. Ochii lui sunt mai albaştri în lumină, părul are o nuanţă mai caldă, şatenul este înspicat cu auriu. Cei trei sau patru ani care-i conferă înălţime şi lăţime, diferenţa dintre o plantă lăsată să sufere după soare şi una hrănită. Şi totuşi, are ceva uzat, în suferinţă. I se citeşte în umbrele de sub ochi, în scobiturile obrajilor. Pare să nu mai fi dormit de săptămâni.

Matthew lucrează încet, metodic, trăgând fiecare buruiană intruzivă afară şi punând-o într-un coş. Ea se întinde, îşi trece degetele peste petalele catifelate, se apleacă să miroasă, aşteptându-se… nu e sigură la ce. La parfum? Dar trandafirii nu prea miros.

— Sunt cultivaţi pentru culoare, nu pentru miros, spune el, smulgând încă o buruiană.

De data asta, ea observă cât de palidă e buruiana. Poate doar pare, pe fundalul nuanţelor prea tari de roşu şi de roz şi de auriu din grădină. Dar, în mâna lui, tulpina pare complet cenuşie, lipsită de culoare.

El mai desprinde o buruiană de pe tulpina unui trandafir şi o smulge, lăsând-o să cadă în găleată.

— Cresc sub pământ, explică el. Apoi ies şi sugrumă totul.

O priveşte când spune asta, iar Olivia face semne cât de repede poate:

Ce s-a întâmplat cu unchiul meu?

Matthew se încruntă. Ea încearcă iar, mai lent, dar el clatină din cap.

— Nu ai decât să dai din mâini cât pofteşti, spune el. Nu ştiu ce zici.

Olivia scrâşneşte şi începe o pagină nouă în carnet, scriind întrebarea cursiv. Dar, când ridică pagina spre el, Matthew nu o mai priveşte. E din nou în picioare şi se îndreaptă spre alt rond de trandafiri. Olivia sâsâie printre dinţi şi îl urmează.

Câţiva paşi şi el se întoarce spre ea, cu ochi scânteietori.

— Edgar spune că nu poţi vorbi. Eşti şi surdă?

Olivia se încruntă.

— Bine, zice el. Atunci, ascultă. Nu poţi rămâne aici.

Ea clatină din cap. Cum să îl facă să înţeleagă? Locul e un paradis, faţă de cel unde locuia înainte. În plus, a fost casa mamei sale. Doar fiindcă a plecat Grace, de ce să plece şi Olivia? Este şi ea o Prior.

— Ştii *ceva* despre casa asta?

El face un pas spre ea, în timp ce vorbeşte. Fata nu se dă înapoi.

— Locul e blestemat. *Noi* suntem blestemaţi.

În ochii lui Matthew e mai mult decât furie. E frică.

— Să fii un Prior înseamnă să trăieşti şi să mori aici, înnebunit de fantome.

Monştrii îl sperie? Vrea să îi spună că ea nu se teme. Că a fost bântuită toată viaţa. Că va fi necesar să se întâmple ceva mai rău decât monştrii, ca ea să plece. Dar el se întoarce şi clatină din cap.

— Am pierdut atâtea, zice el încet. Nu permit să fie pentru nimic, doar pentru că o fată nesăbuită n-a fost suficient de isteaţă să se ţină la distanţă.

— Ce zi frumoasă, nu? strigă Hannah, venind spre ei pe alee, cu buclele strânse într-un coc neglijent. E prima urmă de căldură, după atâtea săptămâni.

Matthew oftează şi se freacă la ochi.

— Ai sunat după o maşină?

Privirea lui Hannah se îndreaptă spre Olivia, întrebătoare. *Vrei să vină maşina?* Şi, în ciuda a tot ce-a zis Matthew şi a ce alege să nu spună, nu vrea să plece. Nu se teme de fantome. Dar se teme de unde ar putea s-o ducă maşina.

Olivia clatină din cap şi Hannah spune:

— Nicio vorbă, încă.

O găleată atârnă într-o mână puternică, plină de mortar cenuşiu.

— Edgar a văzut câteva crăpături noi, zice ea, iar atenţia lui Matthew se

îndreaptă spre zid.

Se ridică, întinzând mâna după găleată. Ea ezită.

— Nu mă supăr să ajut, îi spune. Ţi-ar prinde bine nişte odihnă.

— Va trebui să te descurci fără mine, curând.

Hannah tresare, parcă lovită.

— Matthew, zice ea, mi-aş dori să nu vorbeşti aşa.

Dar el flutură din mână şi ia găleata.

— Mă descurc, zice el, întorcându-se spre zid.

Olivia vrea să-l urmeze, dar el clatină din cap şi arată spre pământul dintre ei.

— Tu stai pe loc, spune el, de parcă ea ar fi un animal de companie neastâmpărat.

Dar sigur îşi dă seama că Olivia n-are de gând să stea, pentru că face un semn din cap spre găleata lăsată lângă trandafiri.

— Dacă vrei să ajuţi, smulge buruieni.

Îşi scoate mănuşile şi i le oferă.

— Stai departe de zid.

Se întoarce şi porneşte în jos pe pantă.

Hannah încearcă să zâmbească, dar e pe jumătate grimasă, iar ochii nu-i zâmbesc, când ajung pe rochia împrumutată a Oliviei.

— Ai grijă la spini, zice şi se retrage pe alee.

Olivia pune carnetul pe bancă şi îşi trage mănuşile. Nu o deranjează să muncească. Soarele încălzeşte aerul şi, când se ghemuieşte, lumea de jos miroase a pământ şi a flori. Începe de unde s-a oprit Matthew şi nu durează mult să găsească prima buruiană, o buclă care se întinde să sugrume un boboc roz-aprins.

Olivia o rupe şi ridică buruiana în lumină.

E ciudată, subţire, răsucită, de culoarea cenuşii. La Merilance, totul părea în nuanţe de gri, dar acum îşi dă seama că nu era tocmai aşa. Culorile erau prezente, doar că fade, versiuni spălăcite de realitate. Aici însă, e ca o schiţă în cărbune lângă o scenă în acuarelă.

Olivia merge mai departe şi lucrează lângă alee, până ce ajunge la capătul rondului. Priveşte spre grădina în pantă, către zid, unde a îngenuncheat Matthew, netezind mortar peste vreo şase crăpături. Pare în van să repare zidul, când este limpede că se prăbuşeşte.

Soarele s-a ridicat pe cer. Umbra livezii o cheamă. Se îndepărtează de trandafiri, în pădurice, analizând pământul după buruieni sau fructe căzute.

Dar altceva îi atrage atenţia. Dincolo de livadă vede un grup de forme palide. La prima vedere, crede că sunt cioturi, însă soarele atinge piatra şi îşi dă seama că sunt morminte.

Este un câmp cu membri ai familiei Prior, întrerupt ici şi colo de alte nume. Cel mai proaspăt mormânt este al tatălui lui Matthew, Arthur. Îngropat toamna trecută. Alături se întinde o pereche de picioare, cu gleznele încrucişate. Umeri aduşi. Un cap în mare parte absent. Un monstru. Olivia se grăbeşte spre el, sperând să fie mama ei, dar când faţa distrusă o priveşte, observă că este a unui bărbat. Nu e cel care i-a blocat calea seara trecută, ci unul mai în vârstă.

Monstrul se uită urât la Olivia, cu ce i-a mai rămas din faţă, şi arată cu o mână pe jumătate formată spre casă. Ea se înfioară şi se retrage, departe de cimitir şi de livadă, înapoi în grădina luminată de soare.

Lângă zid, Matthew e în picioare şi îşi priveşte munca. Îşi şterge fruntea cu dosul palmei. Ziua e călduroasă şi palmele ei transpiră în mănuşile prea mari. Şi le scoate şi se îndreaptă înapoi spre banca unde şi-a lăsat carnetul.

Dar când se apleacă să-l ia, vede o tulpină cenuşie târându-se pe pământ şi răsucindu-se în jurul piciorului băncii. Olivia apucă buruiana şi trage, dar este încăpăţânată şi puternică. Trage mai tare, iar palma o furnică acolo unde atinge viţa. Apoi, prea târziu, simte cum se *mişcă.*

O mişcare iute, scurtă, urmată de o pală fierbinte peste palmă. Olivia tresare şi o lasă din mână, privindu-şi palma. Spinii au tăiat-o. Îi curge sânge.

Caută din priviri ceva cu care să îl şteargă. Dacă ar purta rochia gri, şi nu pe cea gălbuie, a mamei, ar folosi poalele, dar nu se îndură să păteze bumbacul moale, aşa că se lasă în genunchi să şteargă sângele pe iarbă, când de nicăieri apare o mână care îi cuprinde încheietura ca o capcană.

— Stai, mârâie Matthew, trăgând-o în picioare.

Vede sângele de pe palma ei şi păleşte.

— Ce ai făcut? întreabă, fără urmă de bunătate sau de grijă în glas.

Pare supărat. Ea face semn spre buruiana încăpăţânată, care a tăiat-o.

Dar nu mai e acolo.

Matthew scoate o batistă şi o leagă strâns în jurul palmei, de parcă rana ar fi letală.

— Treci înăuntru, îi porunceşte, arătând spre casă, parcă imitând monstrul din cimitir. Să se uite cineva la rana asta. Acum.

Ea ar vrea să spună că e doar o tăietură, că nici nu o doare, că nu e vina

ei că mâinile sângerează atât de mult şi că o singură greşeală nu merită atâta mânie. În schimb, apucă doar carnetul şi porneşte pe panta cu iarbă, prin grădină, înapoi în casă.

Încerca doar să fie de folos.

Vocea lui în gura ta
îmi spune să mă-ntorc,
să mă întorc, să vin acasă.

Capitolul zece

Olivia îl găseşte pe Edgar în bucătărie.

— Doamne, reacţionează el, privindu-i mâna.

Batista a căpătat culoarea ruginii unde s-a îmbibat cu sânge.

Ridică din umeri, iar stomacul îi chiorăie când vede cratiţa cu terci de pe sobă. Conţinutul s-a răcit de mult şi e precum cleiul, dar Edgar îi arată chiuveta. Ea clăteşte rana, în timp ce Edgar scoate la iveală o trusă de prim ajutor şi acoperă tăietura cu iod şi tifon. Are mâinile sigure şi o atingere blândă.

— Am fost în armată, spune el relaxat, cu o agrafă între dinţi. Am avut suficiente răni de peticit.

Zâmbeşte, îi studiază mâna.

— Dar cred că vei trăi.

Curăţă tăietura şi o leagă cu un bandaj în jurul palmei, pe care-l prinde bine. I se pare o exagerare pentru o tăietură atât de îngustă, dar el o tratează cu grijă de chirurg.

— Încearcă totuşi să nu-ţi iroseşti sângele.

Ceva se cutremură în pragul uşii, iar Olivia priveşte în acea direcţie, sperând să surprindă faţa pe jumătate formată a mamei sale. Dar e alt monstru, mai tânăr, mai subţire, pe ducă, doar coaste ascuţite, un genunchi, un nas.

— Case vechi, zice Edgar şi-i urmăreşte privirea. Sunt pline de zgomote pe care nu tocmai le auzi şi de lucruri pe care nu tocmai le vezi.

Olivia aşteaptă până ce Edgar termină de îngrijit rana şi apoi întreabă: *Gallant e bântuită?* Chiar dacă ştie că răspunsul este „da”, e surprinsă când Edgar încuviinţează.

— Sunt convins că este, spune el. O casă ca asta are prea multă istorie, iar istoria aduce mereu cu sine fantome. Dar nu e un lucru rău, adaugă, strângând trusa. Fantomele au fost cândva oameni, iar oamenii sunt de toate felurile, buni şi răi, şi ce e la mijloc. Sigur, poate că unele vor să sperie, dar altele, cred, doar privesc şi îşi doresc să poată ajuta.

Olivia se uită la monstru. El se chirceşte sub privirea ei şi alunecă înapoi pe uşă.

Edgar pune la loc trusa, iar Olivia trage de bandaj.

Când era la Merilance, mai mereu cineva se tăia, îşi ardea degetele la

sobă sau îşi umplea genunchii de răni de la pietriş. Dacă aveai noroc, supraveghetoarele te certau şi spuneau că asta însemna să fii neîndemânatică. Dacă n-aveai noroc, spălau rana cu alcool, şi durea de două ori mai rău.

Uneori, o fată mai mică se tăia şi plângea când vedea sângele. Alteori, o fată mai mare o ridica şi îi spunea: „Nu doare”, de parcă doar cuvintele ar fi făcut afirmaţia adevărată. O incantaţie, o vrajă să alunge durerea, negându-i existenţa.

Nimeni nu i le spusese vreodată Oliviei – nu era nevoie –, dar ea pierduse şirul dăţilor în care şi le spusese singură.

Când Agatha o lovise peste degete cu rigla.

Nu doare.

Când Clara o înţepase cu un ac cu gămălie.

Nu doare.

Când Anabelle smulsese paginile din jurnal.

— Doare? întreabă Edgar, când o vede trăgând de bandaj.

Întrebarea o surprinde, însă Olivia clatină din cap. Bărbatul taie o felie groasă de pâine, o unge cu unt şi o pune într-o tigaie. Mirosul este divin, iar ea priveşte cu poftă cum o unge şi cu gem de zmeură.

O aşază în faţa ei.

— Poftim, zice el. Asta te va ajuta să-ţi revii.

Olivia muşcă şi totul se topeşte, odată cu dulceaţa de pe limbă.

Edgar face un semn din cap spre carnetul ei.

— Ce ai acolo?

Olivia îşi linge gemul de pe degete şi răsfoieşte paginile, ca el să vadă ultimele desene cu grădina, cu livada şi cu zidul.

— Sunt foarte bune, spune el, chiar dacă sunt doar schiţe în care a încercat să dea proporţii luminilor şi umbrelor. Îmi amintesc că mamei tale îi plăcea să deseneze.

Olivia se încruntă, gândindu-se la petele ciudate de cerneală din jurnal. Nu le-ar fi zis desene. Mai ia o gură şi zmeura îi plesneşte parcă pe limbă. Edgar o priveşte, iar ea surâde, în timp ce mestecă.

— Hannah a făcut gemul, spune el. Tom punea miere pe…

Se opreşte, uluit, de parcă s-ar fi împiedicat. O umbră îi traversează chipul, dispărând aproape imediat.

— Dar zmeura a fost atât de dulce anul trecut, încât n-a avut nevoie decât de puţin zahăr.

Olivia ridică mâna să întrebe, dar Edgar deja se îndreaptă spre uşă, spunând ceva despre un oblon care trebuie reparat, şi ea nu poate decât să adauge numele pe o listă din minte, alături de alte secrete pe care pare să le păstreze Gallant. Unchiul care nu i-a scris. Presupusul blestem asupra lui Matthew. Buruienile fără culoare din grădină. Zidul care nu e un zid. Şi acest Tom, despre care nu vrea să vorbească nimeni. Cheamă în minte mulţimea de Prior, pietrele de mormânt mici, ca nişte dinţi rari. N-a văzut niciun Thomas.

Îşi termină pâinea, ia carnetul sub braţ şi porneşte în căutarea biroului. Înaintează pe holuri şi e din nou uimită de cât de mare e locul, creat pentru 40 de oameni, nu pentru patru. Personal de bază, aşa se spune când rămân doar câteva persoane care să administreze un conac atât de mare, însă rezidenţii de la Gallant nu par foarte în putere. Iar casa e un labirint, coridor după coridor şi cameră după cameră, unele mari şi altele mici, şi majoritatea încuiate, cu dealuri de mobilă îngropată sub cearşafuri albe, apretate.

Dincolo de nişte uşi duble, descoperă o cameră vastă, dintre cele parcă create pentru ospeţe şi baluri. Are o podea de lemn gălbui, cu acelaşi model de cercuri răsucite. Tavanul se arcuieşte deasupra, la două etaje, poate chiar trei înălţime, şi uşile de sticlă se înşiruie pe cel mai îndepărtat perete, cu un balcon dincolo de ele.

Este un spaţiu grandios, cel mai mare în care a fost vreodată, şi nu ştie ce-i vine, dar face piruete, cu picioarele desculţe, doar o şoaptă deasupra lemnului.

În cele din urmă, găseşte biroul.

Începea să creadă că-i jucase mintea feste, că fusese un vis, că urma să caute prin toată casa doar ca să afle că nu exista o asemenea cameră.

Dar iată holul îngust şi uşa care o aşteaptă.

Degetele ei mângâie tapetul, cum au făcut-o şi cu o seară înainte, şi clanţa lustruită cedează. Nu există geamuri şi nu vrea să rişte să aprindă o lampă, aşa că lasă uşa deschisă, iar lumina se revarsă de pe hol. Înaintează, iar podelele trosnesc încet sub tălpile ei, până ce ajunge la un covor subţire, închis la culoare, care se adună sub birou.

Deasupra se află sculptura ciudată, de metal, două case în nişte inele concentrice. Nu orice case, ci nişte mici reproduceri după Gallant.

Se află de o parte şi de alta, faţă în faţă, în centrul cadrului curbat. Inele de metal înconjoară fiecare casă, iar altele înconjoară celelalte două împreună. Olivia nu se poate abţine. Ridică un deget şi atinge uşor, abia

simţit, inelul exterior, iar lucrul se pune în mişcare.

Ea îşi ţine respiraţia, temându-se că va cădea în orice clipă şi va zăngăni pe podea, dar parcă ar fi fost creat să se mişte. Cele două case se rotesc ca nişte dansatoare, alunecând departe şi apoi revenind una în faţa celeilalte. Fiecare urmează propriul arc, fiecare în centrul propriei orbite. Ea priveşte, fermecată, studiind rotirea fermă, până ce încetineşte.

Casele se mai mişcă o dată pe orbite, iar Olivia se întinde iar, să oprească mişcarea, când revin una în faţa celeilalte. Ea se apleacă mai aproape. E ciudat, dar, din acest unghi, inelele dintre ele arată aproape ca un zid.

Olivia dă la o pagină goală din carnetul de schiţe şi desenează sculptura, încercând să urmărească mişcarea, liniile curate, aproape matematic trasate ale dispozitivului. Înconjoară biroul ca să obţină şi alt unghi şi remarcă sertarul. Iese în afară, ca o buză inferioară, cu o bucată de hârtie prinsă în colţ. Trage de mâner şi pentru o clipă acesta se împotmoleşte, dar apoi se deschide.

Înăuntru, o mână de foi albe şi un carneţel negru. Îl deschide şi găseşte pagini întregi de notiţe cu un scris butucănos. Nu sunt notiţe, de fapt. Sunt *locuri.*

ŞCOALA LARIMER
BELLWEATHER PLACE, NR. 50
BIRMINGHAM

CASA HOLLINGWELL
IDRIS ROW, NR. 12
MANCHESTER

ORFELINATUL FARRINGTON
FARRINGTON WAY, NR. 5
BRISTOL

Olivia dă pagină după pagină, până ce-l găseşte acolo, chiar în mijlocul celei de-a patra.

ŞCOALA MERILANCE PENTRU FETE INDEPENDENTE
WINDSOR ROAD. NR. 9
NEWCASTLE

Se aud paşi pe hol.

Anii de scotocit prin camerele supraveghetoarelor au instruit-o bine, şi într-o clipă jurnalul e înapoi şi sertarul e tras, iar ea e pe podea, în spatele biroului cel vechi, între scaun şi lemn, cu inima bătându-i puternic, chiar dacă nu-i mai tremură picioarele.

Îşi ţine respiraţia şi aşteaptă. Paşii trec pragul, de pe lemn pe covor.

— Cât de ciudat, zice Hannah. Aş fi putut jura că uşa era închisă.

Vocea ei este uşoară şi puternică. Nu vorbeşte singură.

— Nu eşti primul copil care se ascunde în casa asta, zice ea. Dar mare parte se jucau. Ieşi acum. Sunt prea bătrână să mă mai târăsc pe jos.

Olivia oftează şi se ridică. Hannah se întinde spre ea, iar fata face un pas în spate, din instinct, cu palma bandajată ascunsă la spate, ca un secret.

Hannah îşi lasă mâna pe lângă corp. Tristeţea îi dansează în priviri.

— Dragă fetiţă, nu ai intrat în bucluc. Dacă vrei să arunci o privire, chiar te rog. În fond, este casa ta.

Casa mea, se gândeşte Olivia, şi cuvintele i se împletesc înăuntru, ca o funie. Privirea lui Hannah se mută la sculptura de pe birou, iar când o vede pare să-şi piardă buna dispoziţie.

— Haide, spune ea. Se face târziu.

~~~

Când soarele începe să apună, ei închid casa ca pe un mormânt.

Olivia o urmează pe Hannah dintr-o cameră în alta, urcându-se pe scaune şi taburete ca să ajute la tragerea obloanelor masive şi la închiderea ferestrelor. Pare o mare risipă să se închidă înăuntru, când vremea e atât de plăcută, dar Hannah explică:

— Într-un loc atât de sălbatic, exteriorul încearcă mereu să intre în casă.

Mănâncă în bucătărie, în jurul unei mese zgâriate şi uzate. Fără şiruri de fete gălăgioase. Fără supraveghetoare şezând ca nişte ciori în cameră. Doar Hannah şi Edgar, care discută între ei, în timp ce el scoate o tavă din cuptor, cu un ştergar aruncat peste umăr, iar ea pune legume într-un castron. Olivia aşază patru tacâmuri, chiar dacă Matthew nu e acolo, şi o sperie cât de bine se simte aşa. Ca o supă fierbinte pe timp de iarnă, căldura i se răspândeşte prin corp cu fiecare înghiţitură.

— Poftim, zice Edgar, şi pune o tavă cu medalioane de vită pe masă.

— Ce ai păţit la mână? întreabă Hannah, văzând bandajul din jurul palmei fetei.
~~~

— Rană de luptă, răspunde Edgar. M-am ocupat eu.

— Avem noroc cu tine, spune Hannah, sărutându-l pe obraz.

Gestul e atât de simplu, de cast, şi totuşi ascunde ani de afecţiune. Olivia se înroşeşte.

— Se vede că ar trebui să dau anunţ la ziar mai des, spune Hannah.

Un anunţ la ziar? întreabă Olivia, prinzând privirea lui Edgar, dar el doar îi face cu ochiul şi se ridică.

— Dacă foloseşti cuvintele potrivite, nu ştii niciodată ce-ţi vor aduce, spune el.

Olivia încremeneşte.

Am trimis scrisori în fiecare colţ de ţară.

Fie ca aceasta să te găsească.

— În plus, spune Edgar, luând loc, m-am gândit că musafira s-ar bucura de o masă ca la carte.

Musafira. Cuvântul o plesneşte precum vântul rece. Încearcă să nu tresară când Hannah îi întinde un castron de cartofi şi păstârnac copt, asezonate cu sare.

— Mănâncă.

E un ospăţ, iar ziua petrecută în grădină i-a făcut o foame teribilă. Olivia nu a mâncat niciodată atât de bine. Când şi-a mai potolit foamea, în sfârşit, Hannah întreabă cum era viaţa ei, înainte de scrisoare. Olivia face semne şi Edgar traduce, Hannah ascultă cu mâna la gură, iar Olivia explică. A fost găsită pe treptele Merilance şi a rămas în acea clădire până la scrisoare.

Nu le spune despre supraveghetoare sau despre celelalte fete, nici despre tăbliţă sau despre magazia din grădină sau despre Anabelle. Deja începe să i se pară altă viaţă, un capitol dintr-o carte pe care o poate pur şi simplu închide. Asta vrea. Pentru că îşi doreşte să rămână la Gallant. Chiar dacă Matthew nu o vrea aici. Îşi doreşte să rămână şi să transforme casa în acasă. Vrea să rămână şi să-i afle secretele, să ştie de ce le e atât de teamă de întuneric, ce s-a întâmplat cu toţi ceilalţi Prior, ce a vrut să spună Matthew când a zis că locul e blestemat. Dar, când ridică mâinile să întrebe, în pragul uşii tresare o umbră. Ea priveşte într-acolo, aşteptându-se la un monstru, dar este Matthew. Se duce la chiuvetă şi îşi curăţă pământul din grădină de pe mâini.

O priveşte pe Olivia.

— Tot aici eşti, mormăie el, dar Hannah zâmbeşte şi o mângâie pe mâna bandajată.

— Cea mai apropiată maşină e la mecanic, spune ea. Durează câteva zile până e gata.

Olivia îi vede lucirea din priviri, o scânteie poznaşă. Altă minciună. Dar Matthew oftează şi lasă săpunul deoparte.

— Stai jos şi mănâncă, îl îndeamnă Edgar, dar vărul ei clatină din cap, murmură că nu-i este foame, deşi trupul lui prea slab imploră după o masă.

Pleacă, luând parcă şi aerul din încăpere cu sine. Hannah şi Edgar îşi plimbă mâncarea prin farfurii, încercând să umple tăcerea cu pălăvrăgeli, dar le iese stângaci.

Olivia prinde privirea lui Edgar. *E bolnav?*

El se uită la Hannah.

— Matthew e obosit. Oboseala devine boală, dacă durează prea mult.

Spune adevărul, sau o versiune a lui, dar cuvintele sunt tensionate. Sunt multe pe care i le ascund. Atmosfera e apăsătoare şi Olivia şi-ar dori să revină la momentul dinainte de intrarea lui Matthew. Dar farfuriile lor sunt goale şi Hannah se ridică, spunând că-i va pregăti o tavă, dacă Edgar doreşte să i-o ducă sus. Edgar simte privirea Oliviei, care agită mâinile ca să întrebe despre casă şi despre Matthew, dar se ridică în picioare şi-i întoarce spatele. Ea urăşte asta, că tot ce trebuie să facă pentru a o reduce la tăcere e să n-o privească.

Îşi înăbuşă un căscat, chiar dacă nu e nici ora nouă, iar Hannah îi oferă un biscuit şi îi spune că o baie fierbinte şi un pat cald îi vor face bine, apoi o alungă din bucătărie.

Ea o ia pe ocolite, pe scări, pe lângă foaierul îngust şi uşa spre grădină. Trebuie să fie o noapte înnorată. Prin gemuleţ nu pătrunde lumina lunii, dar holul nu e gol. Monstrul care a devenit unchiul ei stă parcă de veghe, cu spatele la ea şi cu ochii spre beznă.

Stăpânul casei este flămând.

Este istovit de foame. Îl roade, aşa cum rod dinţii osul, până când el nu mai suportă durerea. Până când degetele i se încordează, ţepene în nodurile lor. Nu cedează. Locul nu cedează.

Se plimbă prin grădina distrusă.

Trece de fântâna goală şi străbate terenurile sterpe, pământul sfărâmicios care se îndepărtează de casă ca o bucată de material lăsată să putrezească în dulap. Mâncată de molii. Uzată.

Fructele sunt putrede. Pământul, secat. Casa se scurge precum nisipul în clepsidră. El a mâncat fiecare bucăţică, fiecare firimitură, şi n-a mai rămas nimic. Se ospătează acum chiar din el. Se iroseşte cu fiecare noapte care trece.

Este un foc care rămâne fără aer. Dar încă nu s-a terminat. Va arde, şi va arde, şi va arde, până când casa se va face bucăţele, până ce lumea va ceda.

Are nevoie doar de o respiraţie.

Are nevoie doar de o picătură.

Are nevoie doar de ea.

Aşa că se sprijină de spătarul tronului, închide ochii şi visează.

Partea a treia
— LUCRURI NESPUSE —

Capitolul unsprezece

Olivia e atât de obosită, şi totuşi, din nou, nu poate dormi.

Picioarele i se afundă în pat, grele după aerul proaspăt şi munca din grădină, dar mintea îi e plină de întrebări. Se suceşte şi se foieşte, simţind cum trec orele. Priveşte lumânarea consumându-se pe noptieră, şi vrea să renunţe şi să dea cuvertura la o parte, când aude.

Scârţâitul subtil al uşii care se deschide încet.

Chiar dacă a încuiat-o.

Olivia îşi ţine respiraţia când picioarele goale se deplasează ca nişte şoapte pe lemnul podelei, în spatele ei, şi apoi un corp se lasă pe cealaltă parte a patului şi salteaua se adânceşte. Uşor, se convinge să se întoarcă, sigură că-i doar o festă a minţii sale obosite, sigură că încăperea e goală, şi că va vedea…

Pe marginea patului stă aşezată o tânără.

E mai mare decât Olivia, deşi nu cu mult. Are pielea sărutată de soare, panglici de păr şaten i se revarsă pe spate, şi când se întoarce, umbrele generate de lumânare îi dansează pe pomeţi, pe bărbia îngustă, trasând unghiurile şi liniile din portretul de dimineaţă. Acelea dăltuite, ici şi colo, şi pe chipul Oliviei.

Mama ei priveşte peste umăr. Are un zâmbet poznaş pe chip. Este tânără, doar o fată. Dar când lumânarea pâlpâie şi umbrele se schimbă, redevine femeie.

Degetele îi alunecă pe cearşafuri şi Olivia nu ştie dacă să se întindă după mâna ei sau să se retragă, dar în cele din urmă nu face nimic, căci nu se poate mişca. Îşi simte picioarele ca de plumb, pe pat, şi poate că ar trebui să-i fie frică, dar nu-i este. Nu-şi poate lua ochii de la Grace Prior, care se urcă pe pat, se întinde alături şi se ghemuieşte precum ea ca în oglindă, aceleaşi unghiuri ale picioarelor, îndoitura gâtului, înclinarea capului, ca într-un joc.

Picioarele ei desculţe sunt pline de pământ, aşa cum fuseseră şi ale Oliviei, înainte să se spele, de parcă ar fi alergat prin grădină. Dar mâinile mamei sunt delicate şi curate, iar cu degetele ating aerul de deasupra palmei bandajate a Oliviei. Este îngrijorată. Mâna i se ridică spre obrazul fetei.

Atingerea e caldă; gestul, blând. Lumânarea nu îşi trimite umbrele până în spaţiul îngust dintre corpurile lor, iar chipul mamei este posomorât, de

nepătruns. Dar Olivia îi vede dinţii lucind, când zâmbeşte, se apleacă spre ea şi vorbeşte.

Are vocea blândă, familiară, nu înaltă şi suavă. Joasă şi liniştitoare.

O răguşeală uşoară, ca un scrâşnet, îi iese din gât.

— *Olivia, Olivia, Olivia,* zice mama ei, ca pe o incantaţie, ultimele cuvinte dintr-o vrajă, şi poate că asta şi sunt, fiindcă se trezeşte.

E ceva mort în patul ei.

Lumânarea s-a stins. Camera e adâncită în beznă, şi totuşi Olivia vedea silueta monstruoasă cuibărită acolo, aşa cum stătuse mama sa, cu o mână putredă încă ridicată spre obrazul ei.

Olivia îşi poate mişca din nou picioarele şi se dă înapoi, dându-şi seama cât de aproape e de marginea patului de-abia atunci când acesta dispare de sub ea. Olivia se rostogoleşte într-o parte şi aterizează dur pe podeaua de lemn. Durerea îi limpezeşte mintea, iar Olivia se ridică în picioare.

Dar monstrul a dispărut deja.

Olivia îşi recapătă respiraţia şi îşi duce palma nevătămată la obraz, ca să păstreze atingerea mamei.

Dar partea aceea s-a întâmplat doar în vis. Lucrurile pe care le vede nu o pot atinge. Nu sunt acolo cu adevărat.

Străbate întunericul, găseşte o cutie de chibrituri şi o lumânare nouă. O aprinde, umbrele dansează, iar Olivia îşi ia carnetul şi creionul şi începe să deseneze. Nu monstrul Grace Prior, ci femeia care fusese ea în vis. Cu linii iuţi şi aspre, cu creionul patinând, în timp ce încearcă să surprindă nu atât chipul mamei, cât blândeţea atingerii, tristeţea din ochii ei, felul în care i-a rostit numele. *Olivia, Olivia, Olivia.* Creionul scrâşneşte pe hârtie, luând-o înaintea uitării şi ceţii.

Ajunge la jumătatea schiţei, când ţipă cineva.

Creionul îi alunecă şi vârful se rupe. Olivia se întoarce în direcţia zgomotului.

A mai auzit ţipete. Strigătele ascuţite de copii care se joacă. Urletul care urmează unei mâini rupte. Icnetul îngrozit al unei fete care se trezeşte cu insecte colcăind în pat.

Dar ţipătul ăsta e diferit.

Este un bocet.

Este o respiraţie întretăiată.

Este un suspin disperat – şi Olivia e deja în picioare şi se grăbeşte spre

uşă, încercând să o deschidă. Intră în panică, o secundă, apoi îşi aminteşte de cheiţa aurie. O întoarce, cu un clic, şi iese în viteză pe hol, aşteptându-se ca ţipetele să se oprească după ce trece pragul.

Dar ele continuă.

Pe hol e o uşă deschisă, iar lumina care aterizează pe podea e spartă de umbre mişcătoare, şi îi aude pe Hannah şi pe Edgar, o luptă, şi îşi dă seama cine ţipă în clipa în care ajunge la uşă şi îl vede pe Matthew zvârcolindu-se în pat.

Ţipetele se topesc în cuvinte, în implorări.

— *Nu pot să-l las. Nu pot să-l las. DE CE NU MĂ LĂSAŢI SĂ-L AJUT?*

Are ochii deschişi, dar e în altă parte. Nu o vede pe Hannah, care-i şopteşte disperată, nu îl vede pe Edgar, care se luptă să-l ţină imobilizat, nu o vede pe Olivia, în prag, cu ochii mari.

— E doar un vis, îl linişteşte Hannah. E doar un vis. Nu îţi poate face rău.

Promisiunea mamei sale se revarsă din gura lui Hannah, dar cuvintele mint.

E clar că el suferă.

Un suspin teribil îi scapă din gât, şi o tulbură să-şi vadă verişorul aşa, despicat, cu roşul viu expus privirii. Pare atât de tânăr şi de speriat. Olivia îşi desprinde privirea de la pat spre restul încăperii. Spre tava cu mâncare neatinsă, spre obloanele trase, spre forma cu muchii ascuţite de lângă perete, cu un cearşaf aruncat peste ea.

Un ţipăt o atrage iar spre pat. Hannah şi Edgar încearcă să-l oblige pe Matthew să îşi vâre mâinile într-o pereche de cureluşe de piele. Panica o străbate şi trebuie să îşi reprime dorinţa de a se avânta să îl salveze. Sentimentul acesta o şochează şi reuşeşte un pas, înainte ca ochii lui Edgar să o săgeteze, iar Olivia să citească durerea din ei, durerea care o opreşte.

Matthew se zvârcoleşte şi imploră, când curelele i se strâng în jurul încheieturilor, şi apoi se lasă înfierbântat pe pat, cu pieptul ridicându-se şi coborând rapid. Linii subţiri de sare i se formează pe obraji şi în păr. Nu ştie dacă-s de sudoare sau de lacrimi.

— Te rog, murmură el, cu vocea frântă. Îi fac rău.

Cuvântul acela e un spin în vocea sa. *Lui,* nu *mie.*

— Nu, spune Hannah, forţându-l să stea lipit de pat. Nu îi mai pot face rău.

Duce un pahar plin cu lichid la buzele băiatului, iar rugăminţile lui

cedează curând, devenind murmure îndurerate.

— Matthew se odihneşte, spune ea, extenuată. Trebuie să te odihneşti şi tu.

Olivia nu l-a văzut pe Edgar ridicându-se din pat. Nu l-a văzut venind spre uşă. Spre ea. Nu până ce nu stă chiar în faţa ei, blocându-i vederea.

Du-te la culcare, îi arată el prin semne, obosit.

Ce s-a întâmplat cu el? întreabă Olivia.

Dar Edgar clatină doar din cap. *Coşmaruri,* răspunde el.

Şi închide uşa.

Olivia rămâne pe holul întunecos, între două şuvoaie de lumină – cel care iese prin uşa ei deschisă şi cel firav de sub uşa lui Matthew. Când se retrage, în cele din urmă, în camera ei, în patul ei, unde schiţa neterminată stă pe cuverturile mototolite, Olivia îşi trece degetele peste cărbune şi se gândeşte la vise. La visele care trec prin ţesătura somnului şi ţi se strecoară în pat. La visele care te mângâie pe obraz sau te trag în beznă.

Somnul nu aduce odihnă.

Visele acestea îmi vor aduce moartea.

Capitolul doisprezece

A doua zi, de dimineaţă, e sânge pe cearşaf.

Olivia tresare când îl vede, întrebându-se dacă e perioada aceea din lună, dar petele nu sunt puncte sau dâre, ci seamănă mai degrabă cu urmele degetelor pe ţesătură. Bandajul din jurul palmei i s-a desprins, într-adevăr, iar tăietura i s-a deschis în somn, într-o noapte agitată, lăsând astfel amprente.

Se duce la chiuveta din baie, îndepărtând sângele uscat de pe mâini ca pe praf. Îşi clăteşte palma, aşteptând să vadă dacă mai sângerează. Nu mai sângerează. Îşi trece degetul mare peste linia subţire, cicatricea ca un fir roşu, o viţă, o rădăcină. Decide să o lase descoperită şi caută în dulapul mamei, de unde scoate o rochie de un verde blând, întunecat, al frunzelor de vară. Îi ajunge până la genunchi, şi când se răsuceşte, fusta i se umflă ca un nor de petale.

Carnetul de schiţe zace abandonat între cearşafuri. Chipul pe jumătate format al mamei sale o priveşte de pe hârtie, iar cealaltă jumătate, la care n-a ajuns lumânarea, arată ca o întindere de umbre. Olivia închide carnetul şi-l vâră sub braţ.

Iese pe hol şi privirea îi cade pe uşa lui Matthew. Păşeşte tiptil, lipeşte urechea de lemn şi ascultă. Nimic. Nici suspine tulburătoare, nici respiraţii sacadate, nici măcar foşnet de cearşafuri. Degetele ei plutesc spre clanţă, dar amintirea durerii lui o îndepărtează, aşa că Olivia se întoarce şi se îndreaptă spre scări.

Casa e cuprinsă de linişte.

Poate că toată lumea doarme încă. Olivia priveşte în jur şi îşi dă seama că habar nu are cât e ceasul. La Merilance bătea clopotul, erau fluierături şi zgomote ascuţite, care marcau trecerea orelor, îndemnându-le de la rugăciune, la ore ori la treburi şi înapoi. Aici, singurul timp care pare să conteze este parcursul soarelui şi momentul în care ziua devine noapte.

Dar casa se trezeşte. Obloanele sunt ridicate, lumina soarelui se revarsă în foaier şi pe holuri şi scoate la iveală firele de praf.

Cineva strigă, iar ea tresare, dar îşi dă seama că nu e zgomot produs de om, ci şuieratul ascuţit al samovarului. Când ajunge în bucătărie, acesta cântă singur pe sobă. Olivia stinge focul.

— Te-ai trezit devreme.

Se întoarce şi dă de Hannah, care urcă scările dinspre pivniţă, cu un sac de făină sub braţ. Buclele ei şatene sunt strânse la spate şi un zâmbet îi încreţeşte colţurile gurii, dar ochii ei sunt obosiţi.

— Ah, ce n-aş da să fiu iar tânără, zice ea, punând făina jos cât să ridice un norişor alb. Şi să am nevoie de puţin somn.

Arată din cap spre samovar.

— Tu te ocupi de ceai şi eu de pâine.

Olivia ridică samovarul, atentă să evite tăietura din palmă. Toarnă în ceainic şi adaugă o lingură de ceai, în timp ce Hannah taie pâine, şi pentru câteva momente se mişcă asemenea unor şuruburi şi piuliţe din acelaşi mecanism, precum casele din sculptură. Îşi dau târcoale reciproc într-un arc lejer. Ceaiul se infuzează, pâinea se prăjeşte, iar ea deschide carnetul de schiţe şi trece de cea a mamei sale, la imaginea globului ciudat de metal.

Întoarce hârtia spre Hannah şi atinge pagina, întrebarea e clară.

Ce-i asta?

Pentru o secundă, unicul sunet este al cuţitului care întinde unt pe pâine. Tăcerea e grea, aşa cum se lasă când oamenii ştiu răspunsul, dar nu se pot hotărî dacă e bine să-l dea.

— Casele vechi sunt pline de lucruri, zice ea. Matthew poate că ştie.

Olivia îşi dă ochii peste cap. Până acum, vărul ei nu i-a fost de ajutor.

— E o zi frumoasă, adaugă Hannah, împingând două farfurii cu pâine prăjită unsă cu unt şi cu gem peste blat. E prea frumoasă ca să stai în casă. Du-i asta lui Edgar, te rog. E prin curte.

Olivia oftează. A fost alungată.

Are nevoie de ambele mâini şi de toată concentrarea ca să ia o ceaşcă de ceai, două farfurii cu pâine prăjită şi carnetul de schiţe în grădină, fără să verse, să spargă sau să piardă ceva. Dar Hannah are dreptate: e o zi frumoasă. Roua sclipeşte în iarbă, sub tălpile ei, iar ceaţa şi frigul se îndepărtează şi cerul e de un albastru lăptos.

Îl găseşte pe Edgar pe o scară, reparând un oblon. El îi face semn de bună dimineaţa şi să lase pâinea jos. Olivia ezită, îngrijorată c-ar ajunge la ea păsări sau şoareci. Doar că, dacă se gândeşte bine, n-a văzut animale.

E ciudat, ţinând cont de întinderea mare. Nu ştie multe despre viaţa la ţară, desigur, dar pe drum a văzut vaci şi oi şi îşi imaginează că o duzină de animale mai mici, iepuri, vrăbii, cârtiţe, ar putea locui pe proprietate.

Chiar şi la Merilance mai găseai câte un şoarece, iar cerul era mereu plin de pescăruşi. Dacă Gallant ar fi o carte de poveşti, cu siguranţă ar exista un

câine lângă sobă sau o pisică la soare, pe alee, un stol de coţofene în livadă sau o cioară pe zid. Dar nu e nimic. Doar linişte.

Îşi ia micul-dejun la banca de piatră şi se trânteşte pe ea.

Supraveghetoarea Agatha spune că fetele educate şed cu genunchii lipiţi şi cu gleznele încrucişate. Olivia stă turceşte, cu genunchii desfăcuţi şi fusta verde adunată în poală, şi mănâncă.

Soarele se reflectă în buza metalică a unei găleţi din apropiere, cu o pereche de mănuşi deasupra, dar tăietura din palmă e încă proaspătă şi ea decide să deseneze casa.

Ajunge la o pagină goală şi începe, şi curând Gallant prinde contur sub mâna ei, crescând din câteva tuşe rapide într-un lucru cu ziduri şi geamuri, hornuri şi acoperiş abrupt. Iată aripile şi balconul sălii de bal; şi uşa de la grădină. Iată fereastra franceză, singura fără obloane, şi iată forma întunecată a pianului, dincolo de ea.

Tocmai îl adaugă pe Edgar, pe scara lui, doar o umbră subţire lângă casa masivă, când aude paşi în grădină.

Mişcarea este un fel de voce. Ea îşi dă seama cine e, după mers. Edgar şchiopătează uşor, cu un picior mai ţeapăn decât celălalt. Hannah păşeşte ferm şi apăsat, dar şi surprinzător de tăcut. Pasul lui Matthew este lung, dar apăsat, de parcă ar purta cizme prea mari sau prea grele.

Îşi aude vărul pe alee şi priveşte cum îşi pune mănuşile. Aşteaptă ca el să se uite spre ea, să comenteze că e încă aici, dar Matthew nu zice nimic, ci doar se lasă în genunchi şi începe să plivească trandafirii. Nu se poate să existe alte buruieni, atât de repede, dar iată-le, fire cenuşii care ies la fiecare gest.

Are mânecile suflecate şi ea îi vede vânătăile, acolo unde se termină mănuşile, la încheieturi, şi pare atât de slab, încât Olivia se teme că, dacă soarele se mută niţel, va vedea prin el, aşa că-i întinde restul de pâine prăjită. Farfuria scrâşneşte, porţelan pe piatră, şi el ridică ochii.

— Sunt bine, spune sec, mecanic, chiar dacă arată mai rău decât mulţi monştri, aşa că ea împinge iar farfuria, scoţând alt scrâşnet teribil, şi el o priveşte urât, iritat.

Olivia îl priveşte înapoi la fel de iritată şi, o clipă mai târziu, el îşi scoate o mănuşă şi ia pâinea.

Nu-i mulţumeşte.

Ea revine la desen, dar nu poate scăpa de senzaţia că e urmărită. Simte greutatea unei priviri pe spate. Se uită la Matthew, dar el are capul plecat şi

e atent la muncă. Olivia priveşte peste umăr, dar nu vede altceva decât zidul.

Fata se răsuceşte şi revine la carnet, răsfoind până ce găseşte desenul abandonat. Se uită de la hârtie la perete, încercând să îşi dea seama unde a greşit, şi încă loveşte cu creionul pagina când umbra lui Matthew cade peste ea.

El priveşte carnetul, posomorându-se când dă cu ochii de zid. Olivia îşi ţine respiraţia şi aşteaptă ca Matthew să vorbească, însă, când nu o face, ea dă la o pagină goală şi scrie.

Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

Dar, când ridică hârtia, ochii lui Matthew o privesc scurt şi apoi se uită în altă parte. Ea îi vâră iar foaia sub nas, obligându-l să citească, dar ochii lui refuză să asculte.

— Îţi pierzi vremea, mormăie el – şi fata pricepe, în sfârşit.

Nu că nu vrea să citească. Nu *poate.*

El îi citeşte revelaţia pe chip şi se încruntă.

— Nu sunt prost, se răsteşte.

Olivia clatină din cap. Ştie bine cum e când oamenii te definesc printr-o slăbiciune.

— Doar că… nu m-am priceput niciodată. Literele nu se potolesc. Cuvintele se amestecă.

Ea dă din cap şi începe iar. Creionul scârţâie pe foaie.

— Ţi-am zis… mârâie Matthew, însă ea ridică arătătorul, o poruncă tăcută ca el să aştepte, în timp ce schiţează cât de repede poate.

Bărbatul prinde contur pe hârtie, nu aşa cum era, pe jumătate, la uşa spre grădină, ci ca în galeria de portrete. Arthur Prior. Întoarce schiţa spre vărul ei, şi parcă i-ar trânti o uşă în faţă.

— A murit, zice el. Nu contează cum.

Matthew îşi lipeşte privirea de zid, dincolo de grădină.

Olivia dă pagina. Creionul pluteşte. Încă încearcă să-şi exprime celelalte întrebări prin desene, când el spune:

— Trebuie să fie mereu un Prior la poartă.

Are vocea joasă şi plină de amărăciune, dar cuvintele se revarsă ca o poezie.

— Mereu. Aşa spunea tata. De parcă am fi fost la Gallant dintotdeauna. Dar nu am fost. Nu familia Prior a construit casa. Gallant era deja aici. Ne-a chemat familia şi, ca nişte nesăbuiţi, noi am venit.

Olivia se încruntă, derutată. Doar nu *casa* i-a scris. Cineva din ea a făcut-o. Cineva care a dorit ca ea să vină. Cineva care s-a dat drept unchiul ei.

— Am venit cândva la Gallant şi acum nu mai putem pleca. Suntem legaţi cu lanţuri de casă şi de zid şi de ce e dincolo, şi nu se va încheia până ce nu moare şi ultimul Prior.

Tata a zis că sunt ultimul.

— Ai început să îl auzi? îi spune Matthew cu ochi scânteietori. Te vizitează în vise?

Olivia clatină din cap, nesigură la ce se referă. A visat de două ori, de fiecare dată pe mama ei. Dar vocea lui Matthew o cutremură – suspinul aspru din noaptea trecută.

— Nu ştii cum e, zice el, cu durerea lovindu-i chipul ca un val. Ce poate face. Ce-ţi poate lua.

Despre ce vorbeşte? Dă să-l ia de mână, dar Matthew se îndepărtează deja, şi ultimul lucru pe care-l spune e doar un murmur.

— Dacă nu te-a găsit încă, mai e timp.

Apoi dispare pe alee, fără îndoială ca să o caute pe Hannah şi s-o întrebe despre maşină. Olivia îşi apasă mâinile pe tâmple, căci simte că o cuprinde migrena. Cuvintele lui Matthew sunt ca ale mamei sale, altă enigmă inutilă. De ce nu poate familia ei să spună adevăruri simple? Priveşte desenul.

…legaţi cu lanţuri de casă şi de zid şi de ce e dincolo…

Ridică privirea peste grădină. Vărul ei nu se simte bine. Nu mănâncă, nu poate dormi, vorbeşte despre blesteme şi porţi, dar la marginea grădinii e doar o ruină de piatră. Olivia se ridică şi priveşte în jur cu atenţie. Nici urmă de Matthew. Nici de Edgar, deşi scara lui e încă sprijinită de zidul casei.

Nu se duce direct la zid. Parcă… pluteşte spre el. Prin grădină, dincolo de trandafiri, de panta cu iarbă.

Monstrul bătrân din cimitir o priveşte. Nu abandonează livada, însă ea îi vede doar jumătatea de cap prezentă, braţele încrucişate la pieptul absent. Este nemulţumit c-o vede lângă zid. *Ştiu, ştiu,* se gândeşte ea. Dar nu se opreşte.

Când se apropie, îşi dă seama de ce nu se potriveau desenele ei. Din cauza luminii. Soarele nu pare să cadă pe zid, cel puţin nu aşa cum ar trebui. Chiar dacă acum e în spatele ei, proiectându-i umbra în vale. Chiar dacă ar trebui să strălucească direct pe pietre, nu le atinge. Umbrele se adună în jurul zidului şi Olivia se cutremură când păşeşte în mijlocul răcorii provocate de ele.

Abia atunci vede poarta.

Nu-i vine să creadă că nu a observat-o. Este de fier, cu o idee mai întunecată decât piatra din jur, iar dacă soarele ar fi căzut pe ea, poate ar fi văzut-o mai repede. Dar acum, că a văzut-o, nu îşi poate imagina de ce ar fi crezut că zidul e de piatră solidă.

Poarta, se gândeşte, întinzându-se să o atingă, şocată să simtă cât de rece e metalul. Are o clanţă mică, sculptată, dar când o încearcă, e încuiată. Se lasă pe vine şi caută gaura cheii. Nu o găseşte.

Ciudat.

La ce bun o poartă încuiată într-un zid care se termină? Nici măcar nu e lung – cam 12 paşi de fiecare parte şi ajungi la marginea aflată în ruină. Picioarele o poartă deja în acea direcţie, când ceva o face să încetinească şi să se oprească.

Matthew spune că ar fi ceva *dincolo* de zid.

Olivia îşi muşcă buza. Ridicol! Vede spaţiul de dincolo, câmpul deschis care se întinde de o parte şi de alta. Dar nu se convinge să înconjoare zidul. Se întoarce la poartă.

Există un spaţiu îngust acolo unde poarta de fier întâlneşte zidul, cât un lat de deget, un spaţiu întrerupt de două zăvoare, şi să le vadă îi aminteşte de ceva, însă nu ştie de ce. Se ridică pe vârfuri şi îşi lipeşte ochiul de fâşia aceea îngustă.

A citit suficiente poveşti despre porţi sau praguri şi, pentru o clipă, se imaginează în echilibru, pe marginea a ceva măreţ, întunecat sau periculos – dar, când priveşte, tot ce vede e un câmp cu iarbă înaltă care se unduieşte în bătaia vântului şi munţii stâncoşi în depărtare.

Se descurajează puţin şi se trage înapoi, simţindu-se caraghioasă.

Bineînţeles că zidul e doar un zid şi nimic mai mult.

Ceva trosneşte, iar în dreapta ei se rostogolesc câteva bucăţele de piatră precum ploaia pe un acoperiş de tablă. Este unul dintre locurile pe care a încercat să le repare Matthew – îşi dă seama după culoarea mai deschisă decât a pietrei din jur –, dar mortarul e sfărâmicios, deja cedează, şi bucăţele din el cad pe iarbă, de parcă zidul s-ar fi scuturat de ele ca de praf. De aproape, vede sursa celei mai noi fisuri: o buruiană subţire, cenuşie, a pătruns prin piatră. Se întinde să o tragă afară, dar îşi aminteşte de tăietura din palma ei şi de furia lui Matthew. În schimb, ia o piatră căzută şi o vâră la loc.

— Olivia!

Numele ei răsună cu ecou, se destramă peste grădină, şi când priveşte înapoi, cu mâna streaşină la ochi, îl vede pe Edgar gesticulând, cu scara pe umăr.

— Mă ajuţi? strigă el, iar Olivia aleargă, ieşind în lumina soarelui din umbra rece.

Căldura o surprinde, dar i se pare binevenită. Traversează peluza şi aude scrâşnetul moale al câtorva pietre care se desprind din nou.

Capitolul treisprezece

Lumânarea picură, dar nu se stinge.

E târziu, însă Olivia şade, cât se poate de trează, în mijlocul patului. Răsfoieşte jurnalul mamei, sperând să găsească răspunsuri, dar nu dă decât peste aceleaşi însemnări, deja învăţate pe de rost şi înnebunitor de vagi.

Nu am odihnă
am dormit în cenuşa ta
Când te-ai destrămat
vreau să adorm, dar el mă găseşte mereu acolo

Mama şi vărul ei bântuiţi în vise. Oare Grace s-a uscat pe picioare, aşa ca Matthew? Oare pielea de sub ochii ei s-a învineţit şi faţa i s-a tras? Oare a fost nebunie sau boală, sau a fost pur şi simplu prea obosită şi au devenit totuna? Şi, dacă li s-a întâmplat lor, i se va întâmpla şi ei?

Nu te-a găsit încă…

Olivia se întoarce la carnetul de schiţe, la desenele cu Matthew şi casa şi zidul grădinii. Simte că se află în centrul unui labirint şi că fiecare cotitură este o întrebare pe care nu o poate aprecia, fiecare pauză o conduce mai adânc în bezna încâlcită.

Cu o ureche încearcă să audă ţipetele lui Matthew, dar coridorul e tăcut şi umbrele din camera ei sunt pustii. Singurele sunete sunt şoapta blândă a lumânării care arde şi foşnetul paginilor.

Olivia îşi apasă ochii cu mâinile. Frustrarea i se acumulează şi-i vine să trântească o uşă sau să spargă un ghiveci dintr-o magazie, să îşi exorcizeze sentimentele, să le dea formă şi sunet. Dar dă la o parte jurnalele şi se trânteşte pe perne.

O clipă mai târziu, aude zgomot de creion care loveşte podeaua şi se rostogoleşte sub pat.

Lasă-l, se gândeşte, dar are senzaţia ciudată că, dacă-l lasă, casa îl va înşfăca, îl va înghiţi prin crăpăturile dintre scândurile de lemn, prin spaţiile din podele, şi e creionul ei favorit. Oftează, dă la o parte cuvertura şi se ridică, lăsându-se pe vine lângă pat.

Se aşteaptă la un chip putred, la şuviţe murdare de păr, la un zâmbet spart. Monstrul de la cămin zăcea aşa, sub paturi, cu bărbia sprijinită pe

mâini, în beznă, de parcă l-ar fi văzut altcineva în afară de Olivia.

Dar sub pat nu e nici urmă de monstru, doar praf şi întuneric şi conturul subţire al unui creion. Olivia se întinde pe burtă şi încearcă să-l ajungă, când vede altceva. Este o umbră mai robustă, ascunsă ca un secret între pat şi perete, cu un colţ în afară.

O carte.

Nu îşi dă seama dacă a căzut în spatele patului şi s-a înţepenit acolo sau dacă a fost ascunsă cu intenţie, dar când îşi vâră creionul după ureche şi trage de obiect, acesta se desprinde. Îi stă inima când îl atinge. Este subţire şi neted. Nu e o carte.

E un *jurnal.*

Olivia se târăşte înapoi, în oaza de lumină de pe podea, şi se aşază, studiind coperta. Un *G* aurit se curbează, iar ea îl admiră uimită. Este jurnalul mamei sale. Doar că nu este, pentru că, atunci când se ridică, Olivia vede jurnalul pe care l-a avut mereu, între cearşafuri, acolo unde l-a lăsat. În plus, jurnalul mamei sale este verde şi uzat, are cele două linii ciudate, iar paginile îi ies de unde au fost rupte şi îndesate la loc. Acesta este neted, curat şi mult mai puţin folosit.

Şi este roşu. Aşa ca-n vis.

Îşi trece degetul mare peste *G*-ul aurit, aproape deloc uzat, şi îşi imaginează că mama ei nu a primit doar unul, ci două. Un set. Îşi ţine respiraţia când dă coperta la o parte şi expiră brusc când vede cuvintele scrise de o mână blândă, cu multe înflorituri, ca pe primele pagini din jurnalul verde, înainte ca mâna să-şi piardă siguranţa şi însemnările să devină ciudate, frânte şi pline de pete.

Olivia şi-a petrecut ani buni încercând să deslușească enigma jurnalului mamei sale, căutând indicii în fiecare rând. Acum, dă paginile minunându-se de bogăţia noilor cuvinte.

Arthur e prost dispus azi.

Trece mai departe şi găseşte numele lui Hannah.

Hannah a zis că, dacă mai stric o rochie, mă obligă să port pantaloni. I-am zis că îmi convine, numai să am şi o pereche de cizme potrivite.

Câteva pagini mai încolo, îl găseşte pe Edgar.

Ceva a lăsat pasărea să iasă din colivie, iar acum nu o mai găsesc. Arthur spune că s-a pierdut deja, iar Edgar, că e mai bine aşa, fiindcă păsărilor le place mai mult cerul decât pervazul ferestrei. Am lăsat geamul deschis, sperând că se va întoarce, şi tata m-a certat foarte rău.

Cât de ciudat i se pare să vadă cum se deschid uşile spre altă viaţă.

Nu există niciun „tu” misterios printre însemnările acestea, nu se pomeneşte despre umbre mişcătoare sau oase cu poveşti, despre esenţă sau voci în beznă. *Există* desene, ici şi colo, schiţe cu o colivie, un trandafir, nişte mâini, dar sunt mici şi precise, pe marginea cuvintelor, foarte diferite de tuşul amorf, sălbăticit, din celălalt jurnal.

Olivia trece peste mai multe însemnări banale – gânduri despre cum o înnebuneşte Arthur pe Grace, despre absenţa mamei, despre tusea tot mai gravă a tatălui. Despre Hannah şi Edgar şi că nimeni nu pare să observe că se îndrăgostesc – până ce ea se opreşte.

Noaptea trecută, m-am dus dincolo de zid.

Olivia nu mai respiră, iar ochii îi aleargă peste cuvinte.

Voiam să văd cu ochii mei. Voiam să ştiu dacă e adevărat sau dacă ei se aşteaptă să cresc şi să mă ofilesc aici dintr-o simplă superstiţie. N-ar fi interesant? Dacă ar fi doar o poveste, transmisă de la un Prior la următorul, până când am uitat cu toţii că e doar ficţiune? Toţi, pradă aceleiaşi deziluzii nebuneşti?

Lumea aceea mare şi lată e acolo, iar noi, aici, privim fix un zid.

Tata îi spune închisoare, iar nouă, gardieni, dar minte. Suntem şi noi prizonieri. Suntem legaţi de locul ăsta, de casa asta, de grădină.

Olivia se opreşte. Parcă aude ecoul vocii lui Matthew. *Am venit cândva la Gallant şi acum nu mai putem pleca. Suntem legaţi.* Şi-l scoate din minte şi citeşte mai departe.

Arthur spune că dincolo de zid este moartea. Dar adevărul e că moartea-i peste tot. Vine după trandafiri şi după meri, după şoareci şi păsări. Vine după noi toţi. De ce ne-ar împiedica să trăim?

Aşa că am făcut-o.

M-am dus dincolo de zid.

N-ar fi trebuit. Am crezut… nu mai contează ce. Fireşte că nu sunt prima. Fireşte că poveştile

nu sunt fictive. Nu îmi pare rău. Nu îmi pare… Dar acum înţeleg.

Nu mă voi întoarce niciodată.

Inima Oliviei bate cu putere când dă pagina.

Nimeni nu trebuie să afle.

Nu ar trebui nici să scriu aici, dar o parte din mine ştie că, dacă nu scriu, voi începe să mă îndoiesc că s-a întâmplat. Voi crede că a fost un vis. Dar nu poţi visa cuvinte pe hârtie. Aşa că iată: noaptea trecută m-am dus dincolo de zid.

Şi m-am întâlnit cu Moartea.

Cuvintele se întind pe pagină ca buruienile. Olivia îşi trece degetele peste ele, aproape crezând că vor tresări. Pe hârtie a picurat cerneală, de parcă scriitoarea ar fi ezitat, cu peniţa în aer, nesigură, înainte să continue.

Nu m-am întâlnit cu ea, ci am văzut-o şi cred că-i suficient. Cu cele patru umbre ale ei şi mai multe năluci, toate tăcute, în măruntaiele casei ruinate. Pare o nebunie când o scriu. Când am văzut-o, a părut o nebunie. O lume nebună, un vis febril.

Arthur m-a prins apoi în grădină, m-a scuturat tare şi m-a întrebat dacă am fost văzută, iar eu am zis că nu.

Nu i-am zis fratelui meu că umbra cea mai înaltă m-a găsit pe coridor, s-a desprins de stăpâna ei, ca o zi lungă de vară, m-a privit fix, cu ochii săi aproape negri, şi a arătat spre cea mai apropiată uşă, spre grădină şi spre zid, cu capul inima parte. Nu i-am zis fratelui meu că m-a lăsat în pace.

Însemnarea se încheie. Olivia deja întoarce pagina. Începe următoarea:

Aseară, i-am scris.

M-am întors şi mă aşteptam să nu mai fie, să fi dispărut, la fel ca orice se strecoară printre crăpături, dar era acolo, între piatră şi fier, şi mi-am dat seama, după unghi, că fusese mişcat, şi când am verificat, am aflat că îmi scrisese şi el.

Altă pagină, altă însemnare.

Trăiesc la Gallant de când mă ştiu. Dar acasă ar trebui să fie o alegere. Nu eu am ales casa asta. M-am săturat să fiu legată de ea.

Olivia întoarce pagina, sperând la mai mult, dar următoarea este ruptă, şi următoarea, şi următoarea, toate celelalte însemnări au fost smulse şi au lăsat doar câteva începuturi negre, lângă cotor, cioturi de litere ondulate, cuvinte rupte în două. O dâră de firimituri din cuvinte neterminate.

Nu vin…

prizonie…

împre…

putem să…

în sear…

Olivia oftează, frustrată, şi o ia de la capăt.

Mama ei s-a dus dincolo de zid. A văzut moartea, patru umbre şi mai multe năluci. Cea mai înaltă umbră a ajutat-o să ajungă acasă. Sunt lucruri desprinse din poveşti. Sau din ceva mai întunecat. O fată care-şi pierde minţile? Şi totuşi, era suficient de bine să-şi dea seama cum suna, odată scris. Olivia însăşi a văzut umbre. Fetele doar pe jumătate prezente la Merilance. Propria mamă şi unchiul ei, rătăcind pe holurile de la Gallant. Grace Prior vedea şi ea monştri?

Dar care-i diferenţa dintre umbră şi nălucă?

Este o ghicitoare sau un cod?

Închide ochii, încercând să pună piesele laolaltă, dar are mintea prea obosită să găsească muchiile potrivite, şi nimic nu pare să se potrivească, iar în cele din urmă suflă în lumânare, exasperată, şi cade iar pe pat.

În beznă, visează.

Poate că mă bântui.
Ce gând liniştitor.
Poate că eşti tu în beznă.
Jur c-am văzut-o mişcând.

Capitolul paisprezece

În grădină e un bărbat.

Se împleticeşte, de parcă i-ar fi rău sau ar fi beat, şi cade, şi se ridică iar, târându-şi trupul obosit dincolo de flori, palide sub lumina lunii, dincolo de spaliere şi de garduri, dincolo de Olivia, care priveşte de pe băncuţa de piatră, neputând să se mişte. Trece pe lângă ea, pe picioare nesigure, apoi pe lângă ultimul şir de trandafiri şi se îndreaptă spre întinderea de iarbă în pantă şi spre zid.

— Nu mă poţi avea! strigă el, iar cuvintele lui sparg tăcerea nopţii.

Are vocea răguşită, extenuată.

— Nu vei câştiga!

Priveşte peste umăr la casă, la ea şi lumina îi surprinde privirea bântuită şi obrajii scobiţi. Are faţa în penumbră, însă ea recunoaşte maxilarul, ochii adânci, dublura ochilor lui Matthew, dar mai în vârstă. Este unchiul ei, Arthur.

Îl priveşte, neajutorată, cum se împleticeşte iar, dar de data asta nu se mai ridică. Se prăbuşeşte în genunchi, pe iarbă. Are un obiect lucios în mână, iar la început Olivia crede că e o lopată, dar apoi lumina lunii aterizează pe el. E o puşcă.

— Spui că poţi face coşmarurile să se oprească.

Bărbatul priveşte spre zid, cu ochi sticloşi.

— Şi eu pot.

Puşca pluteşte şi i se lipeşte de tâmplă.

Olivia se trezeşte din cauza zgomotului.

Acesta vibrează în cameră, iar ea e deja în picioare şi aleargă la uşă, desculţă. *A fost doar un vis,* îşi spune, dar a părut atât de real. A fost doar un vis, dar visele ei par să ajungă în lumea reală şi împuşcătura încă îi răsună în urechi în timp ce se grăbeşte pe hol. Uşa lui Matthew este deschisă, lumina lămpii se adună pe podeaua de lemn, dar nu se aud suspine şi nici nu se vede vreo urmă de Hannah sau de Edgar chinuindu-se să-l trântească înapoi pe pat.

Patul este gol, cearşafurile date la o parte, curelele de piele atârnă moi.

O cuprinde groaza. A fost doar un vis, însă Matthew nu e acolo, şi ea e sigură că, dacă priveşte spre grădină, va vedea un trup în iarbă. Fereastra ei dă spre faţadă şi spre fântână. Camera lui Matthew este vizavi, aşa că dă

spre grădină şi spre zid. Dar când se duce la fereastră, obloanele nu sunt doar trase, ci şi zăvorâte.

Olivia goneşte iar pe hol, coboară scările până la jumătate şi atunci aude. Nu un ţipăt, nicio împuşcătură, ci o secvenţă blândă de note, ridicându-se şi coborând într-o cheie.

Cineva cântă la pian.

Melodia se ridică precum fumul, subţire, în fuioare, iar inima Oliviei se zbate să îşi domolească ritmul, în timp ce ea urmează sunetul prin labirintul de coridoare, până în camera de muzică, de unde se revarsă lumina pe uşa deschisă şi unde vede carcasa lucioasă a pianului negru şi pe Matthew aplecat peste claviatură.

La prima vedere, aproape că-l crede vreun monstru, aplecat atât de mult, încât pare să nu aibă cap. Dar un monstru n-ar putea atinge clapele, şi cu atât mai puţin ar putea invoca o asemenea muzică, iar când se mişcă, lumina lămpii cade pe nişte umeri fermi, dar înguşti, şi îi conturează părul. Da, este destul de puternic.

Privirea Oliviei trece de el, spre fereastra franceză, spre grădina scăldată în lumina lunii care se întinde dincolo de geam. Caută din ochi peste peluza întunecată, dar nu vede niciun trup. Fireşte că nu există. A fost doar un vis.

Olivia se mişcă, iar mişcarea îi atrage atenţia lui Matthew.

El ridică privirea şi îi întâlneşte ochii în reflexia din sticlă. Pentru o clipă, mâinile i se opresc, iar melodia rămâne suspendată, şi ea îl priveşte în ochi, aşteptând ca iritarea să îi marcheze reflexia. Dar umerii lui nu exprimă mânie, iar bărbia nu arată frustrare. Doar oboseală. Se uită din nou în jos şi reîncepe.

— Nu am putut dormi, spune el, şi ochii ei se îndreaptă spre vânătăile pe care Matthew le are în jurul încheieturilor.

Ştie că visele lui sunt la fel de vii ca ale ei, sunt imagini care au gust şi miros şi sunet de adevăr. Trei nopţi în casa asta şi deja se simte dată peste cap. După culoarea pielii lui, după cearcănele de sub ochi, înfruntă visele de multă vreme şi, de fapt, sunt mult mai rele.

Somnul nu aduce odihnă. Visele acestea îmi vor aduce moartea.

— Nu sta şi te uita, zice el, însă cuvintele ascund o invitaţie: să intre sau să plece.

Olivia alege să intre.

În cameră sunt doar două locuri unde te poţi aşeza: pe fereastra franceză şi pe băncuţa pianului. Olivia nu se poate convinge să şadă la fereastră, cu

spatele spre grădină, aşa că se aşază pe marginea băncuţei, privindu-i degetele care ating clapele, mâinile care se mişcă din obişnuinţa anilor de repetiţii. Melodia care umple încăperea este blândă, sinuoasă şi singuratică. Ştie că nu e cuvântul potrivit, dar e singurul care i se pare bun. Notele sunt minunate, dar o fac să se simtă ca şi cum ar fi ajuns înapoi în magazia din grădină.

— Cânţi?

Olivia clatină din cap şi se întreabă dacă el îi citeşte tristeţea de pe chip sau vede foamea cu care priveşte ea clapele. Dar Matthew nu o priveşte. Nu priveşte nici în jos. Se uită la fereastră, în noapte, spre grădina scăldată de lună şi spre zidul îndepărtat, cu marginile conturate în lumină argintie.

El inspiră lung, adânc şi zice:

— Tata mi-a arătat, când eram mic.

Se îmblânzeşte, fantoma unui zâmbet îi alintă chipul, iar ea nu îl recunoaşte.

A fost un băiat bun, cândva.

Atinge cu blândeţe clapele.

— Mamei îi plăcea să-l audă cântând. Voiam să învăţ şi eu, însă el nu ştia cum să mă înveţe, nu îşi amintea nici cum învăţase el, aşa că, într-o zi, m-a îndemnat să mă aşez, a arătat spre clape şi a zis: „Uită-te, ascultă şi îţi vei da seama".

Mâna stângă a lui Matthew nu se opreşte, dar dreapta pluteşte spre clapele din faţa ei, apăsând trei note şi repetându-le continuu.

— Aşa, zice el şi se retrage, iar Olivia îşi duce mâna la clape.

Ceva se mişcă în spatele lor, însă Matthew nu pare să remarce. Olivia ridică privirea spre geam şi vede reflexia unui monstru care seamănă cu o femeie bătrână, care rămâne în umbra uşii, cu chipul într-o parte, ascultând.

— Continuă, o îndeamnă Matthew, şi ea începe să cânte.

Ştie că nu *cântă,* ci mai degrabă creează un cerc de sunet, dar e ceva, e un început, şi ea simte că zâmbeşte, prinsă în melodie.

— Fratele meu, Thomas, n-a învăţat niciodată cum să cânte, zice el, şi Olivia se foieşte când aude numele. Nu putea sta liniştit cât să înveţe. Dar nu mi s-a părut niciodată că aş sta *liniştit* în timp ce cânt. Este… Ceva din tine se linişteşte, ca să facă loc cântecului. Acum, mi se pare cel mai apropiat de odihnă.

Olivia îşi ţine respiraţia, aşteptând ca el să continue, să îi spună ce s-a întâmplat cu Thomas, să îi explice de ce e singur în casa asta prea mare, de

ce nu poate pleca, deşi mama ei a făcut-o, de ce îşi petrece nopţile ţintuit de un pat, strigând după ajutor.

Dar nu mai zice nimic. Momentul trece.

Mâine va găsi ea o cale de a pune întrebările. Mâine îl va face să răspundă. Dar în noaptea asta îl lasă pe Matthew să cânte în linişte. Fantoma se strecoară afară din încăpere şi Olivia închide ochii lăsând melodia să o cuprindă, iar mintea ei se linişteşte, pentru a face loc cântecului. Cea mai neagră parte a nopţii trece, se subţiază. Împreună, se bucură de muzică până în zori.

Capitolul cincisprezece

Pentru prima dată în ultimii ani, Olivia doarme până târziu.

Nu-şi aminteşte cum s-a întors în camera ei sau cum s-a urcat înapoi în pat. Ştie doar că era deja dimineaţă, că lumina palidă se strecura înăuntru, prin grădina tivită cu ceaţă şi peste pian, în timp ce Matthew cânta. Dar, când a ajuns în camera ei, obloanele erau încă trase, camera, tot întunecată, şi somnul a doborât-o, trăgând-o nu în vise, ci într-un nimic dulce şi cunoscut.

Când se ridică, aude zgomotul alb al ploii.

Hannah a trecut pe acolo – un ceainic se află pe taburet, dar nu scoate abur. Ceaiul s-a răcit de mult. Obloanele sunt deschise, dar lumina de afară e cenuşie şi apoasă, genul de gri care vine din altă lume şi din altă viaţă. I se strânge stomacul la amintirea pietrişului care-i joacă sub tălpi, a straturilor de flori abandonate şi a magaziilor şi clădirilor care cad ca nişte dinţi stricaţi.

Olivia înghite şi ascultă furtuna, iar o mică parte din ea se teme că Gallant n-a fost decât un vis, că e pe cale să se trezească şi să fie înapoi la Merilance, ghemuită în grădină, în timp ce ploaia bate darabana pe un acoperiş vechi, de tablă.

Dar apoi aude vocea lui Edgar pe scări, strigând-o pe Hannah, şi teama i se risipeşte. E încă aici. Totul e încă real.

Şi totuşi, ca să fie sigură, Olivia caută în dulapul mamei, se îmbracă în cea mai colorată rochie, folosindu-i parcă albastrul ca sfidare – o culoare nepermisă la Merilance. Tocmai termină de încheiat nasturii când o aude, sub geam.

Este un zgomot înfundat, pe jumătate ascuns de perdeaua de ploaie, dar surprinde scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş şi mârâitul motorului.

O *maşină.*

O cuprinde panica şi, pentru o secundă scurtă şi îngrozitoare, este sigură că după ea a venit. Că va privi pe geam şi va vedea maşina neagră care a dus-o departe de Merilance, aşteptând, ca un dric, să o ia înapoi. Dar când se convinge să privească dincolo de sticla înceţoşată, spre fântână şi spre alee, îl vede pe Edgar alergând să întâmpine camioneta măcelarului, vede schimbul de lăzi, semnul din mână, şi bărbatul se urcă iar la volan şi se îndepărtează.

Pulsul începe să i se calmeze. Degetele i se relaxează, după ce au strâns spasmodic marginea biroului. Se retrage, întorcându-se la pat să adune jurnalele mamei. Găseşte carnetul de schiţe printre cearşafuri, le ia pe toate trei sub braţ şi coboară pe scări.

Afară e urât, dar înăuntru e plăcut. Totul pare adormit. Vântul şuieră uşor pe lângă casă, zgâlţâind obloanele deschise, şi pentru că soarele e îngropat îndărătul multor nori, e greu de zis ce oră e. Ar putea fi zece dimineaţa sau şase seara, sau orice oră în acest interval. Edgar fredonează în bucătărie, dar trosnetul lemnului o atrage către salon, unde o găseşte pe Hannah pe un scaun, cu picioarele lângă foc şi o carte în poală.

A decis că este zi de lectură, spune ea. N-are ce face, dacă vremea e aşa.

— Oasele mele îmbătrânesc, spune ea, şi nu le place umezeala.

Un monstru şade pe celălalt scaun, neobservat. Este un tânăr, nimic mai mult decât un cot sprijinit pe un genunchi, o bărbie într-o mână, imitând postura lui Hannah. Olivia încearcă să-l plaseze în galeria de portrete, dar nu există suficientă piele pe faţă, iar când el o surprinde privindu-l, se dizolvă în pernuţele de catifea. Olivia îmbrăţişează jurnalele şi se strecoară afară, întrebându-se câţi monştri sunt la Gallant. Câte unul pentru fiecare piatră de mormânt? Oare morţii vin mereu acasă?

Picioarele o poartă prin casă, înapoi în camera de muzică.

Ploaia cade ritmic, într-o perdea dincolo de fereastra franceză, făcând bobocii de trandafir să se plece. Zidul îndepărtat este pierdut în ceaţă, până ce arată ca o schiţă neterminată. Aproape că se aşteaptă să îl vadă pe Matthew, îngenuncheat între flori, cu capul aplecat, în ciuda ploii.

Dar nu e nici urmă de el. Poate că-i încă în pat. Se gândeşte la chipul lui, cu o seară înainte, la umerii lui obosiţi, la cearcănele de sub ochi şi speră că a reuşit să doarmă.

Pianul aşteaptă, dar Olivia se abţine să se aşeze iar pe băncuţă, să dea peste melodia lui Matthew, ca să nu-l trezească, în cazul în care se odihneşte. În schimb, se afundă între pernuţele de pe bancheta de la fereastră şi întinde în faţa ei jurnalele şi carnetul.

Stau acolo ca nişte piese de puzzle, aşteptând să-şi găsească rezolvarea.

M-am dus dincolo de zid, a scris mama ei. *Şi m-am întâlnit cu Moartea.*

Nu i-am zis fratelui meu că umbra mi-a dat drumul.

Şi apoi*: I-am scris aseară.*

Cuvintele acelea stârnesc ceva în ea. Revine la prima însemnare din vechiul jurnal, chiar dacă rândul e acum pierdut în amintirea ei.

Dacă tu citeşti asta, înseamnă că-s în siguranţă.

I s-a părut mereu o primă însemnare ciudată. Acum, i se pare o introducere. Ştie că „tu” în jurnal este tatăl ei, bazându-se pe modul în care i-a scris mama ei, în care i-a jelit pierderea.

Nu pleca. Te rog, mai rămâi. Nu poţi pleca înainte să o cunoşti.

Dacă este adevărat, atunci tatăl ei a fost „cea mai înaltă umbră”, cea pe care Grace pretinde că ar fi întâlnit-o dincolo de zid. Dar dincolo de zid nu e nimic, din câte a văzut ea, şi tatăl ei n-a fost produsul imaginaţiei mamei, o figură fantomatică dintr-o poveste. Chiar Olivia e dovada că a existat. El a trăit, a respirat…

Şi a scris.

Olivia dă paginile jurnalului roşu, până ce găseşte rândul.

…când am verificat, am văzut că el îmi scrisese.

Se încruntă, uitându-se când la un jurnal, când la altul. A citit jurnalul verde de o mie de ori şi a găsit doar scrisul tot mai neglijent al mamei, gândurile ei dezlânate. Îl răsfoieşte iar, căutând orice semn legat de tatăl său, şi găseşte doar aceleaşi însemnări şi aceleaşi ilustraţii pe care le ştie pe de rost.

Frustrarea se adună înăuntrul ei şi Olivia aruncă o pernuţă prin cameră.

Ce făceai? se gândeşte, adresându-i-se mamei. *Ce-ai vrut să zici? Ajută-mă să pricep.*

Vede cu coada ochiului cum se mişcă o umbră. O perdea de păr care flutură. Un picior gol, care păşeşte fără zgomot pe podele. Mama ei. Olivia nu ridică privirea, temându-se că monstrul va dispărea. Se abţine, chiar dacă silueta se apropie de ea. Chiar dacă se aşază pe banchetă.

Oliviei îi bubuie inima în piept. A învăţat să ignore monştrii sau să-i alunge, privindu-i urât, dar nu i-a venit niciodată în minte să-i cheme. Nu s-a gândit niciodată că ar veni.

Dar monstrul care seamănă cu mama Oliviei şade acum lângă ea, cu genunchii la piept, invocat parcă. E atât de tânără, iar Olivia nu se poate abţine să nu se întrebe dacă aşa arăta Grace când a murit sau când a plecat,

sau când era şi mai tânără şi a început să viseze la libertate. Ce versiune a ei a venit acasă, la Gallant?

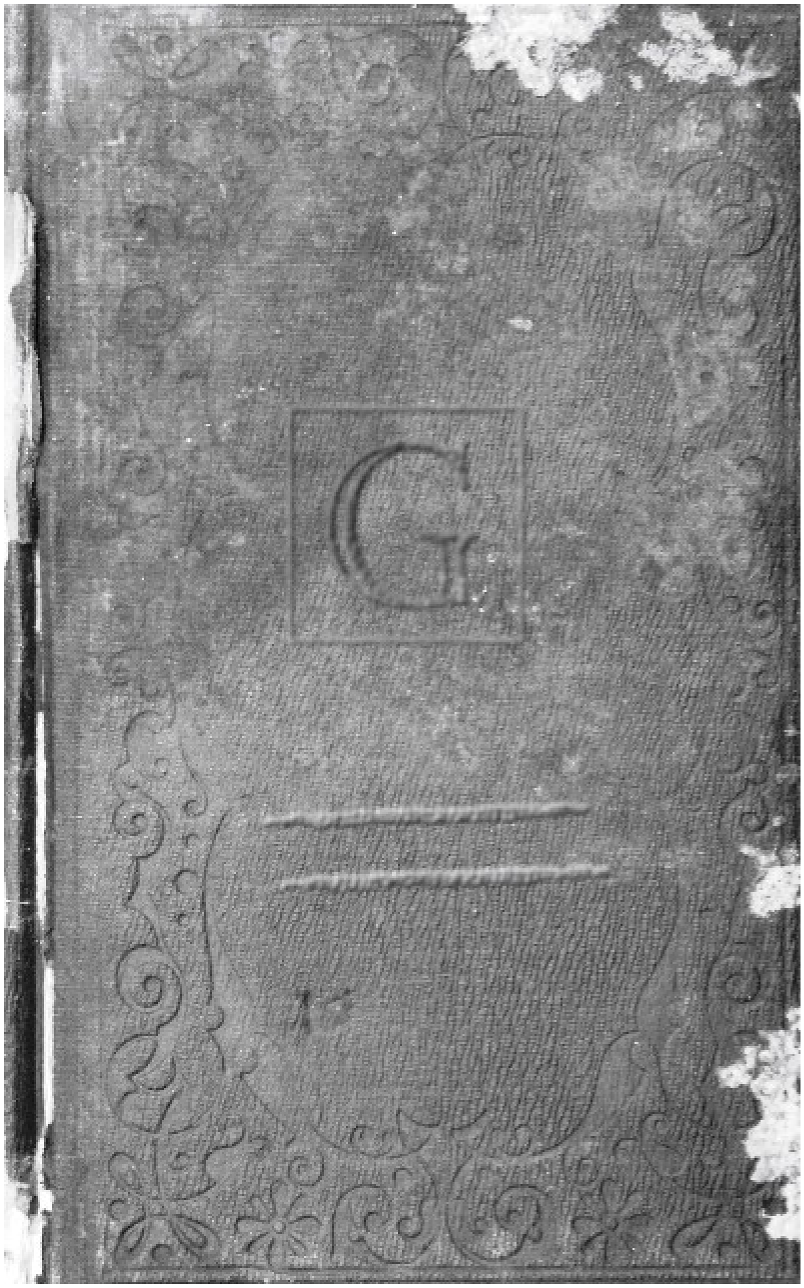
Cu coada ochiului, vede monstrul aplecându-se spre jurnale, îl priveşte trecându-şi mâna transparentă peste ilustraţie, aproape cu dragoste, iar cerneala îi înfloreşte sub degete. Privirea sa, pe jumătate prezentă, cu o parte din faţă pierdută în umbre, se întoarce spre Olivia. Gura, sau ce-a mai rămas din ea, se deschide, parcă în încercarea de a vorbi. Nu iese niciun sunet. Dar mâna îi alunecă peste ilustraţie.

Olivia studiază pagina prin vălul care este pielea mamei sale. Ceva se frânge în ea. Se întinde spre jurnalul roşu şi întoarce paginile până la început, analizând cu privirea marginile, după una dintre schiţele lui Grace. Sunt delicate, precise şi foarte diferite de înfloriturile din cerneală. De parcă n-ar fi fost făcute de aceeaşi mână. Două stiluri diferite. Doi artişti diferiţi.

Olivia priveşte jurnalul pe care l-a avut toată viaţa şi, în cele din urmă, înţelege.

Cuvintele sunt vocea mamei sale.

Desenele, vocea tatălui.

G

Dacă citeşti asta, sunt în siguranţă.

Stau trează şi mă întreb de ce.
De ce m-ai ajutat? De ce rămâi în locul acela?
Ţi-e teamă să pleci? Sau eşti legat de el, cum sunt şi eu,â
fiecare dintre noi prizonier în propria casă?
Dar o casă ca asta nu va fi niciodată acasă.

Te-am visat azi-noapte. Aşa-i că* e *ciudat?
Am visat că stăteai în grădină şi priveai spre cer.
Am visat că aşteptai să răsară soarele, dar n-a mai răsărit.
Mă întreb: tu ce visezi oare?
De fapt… visezi?

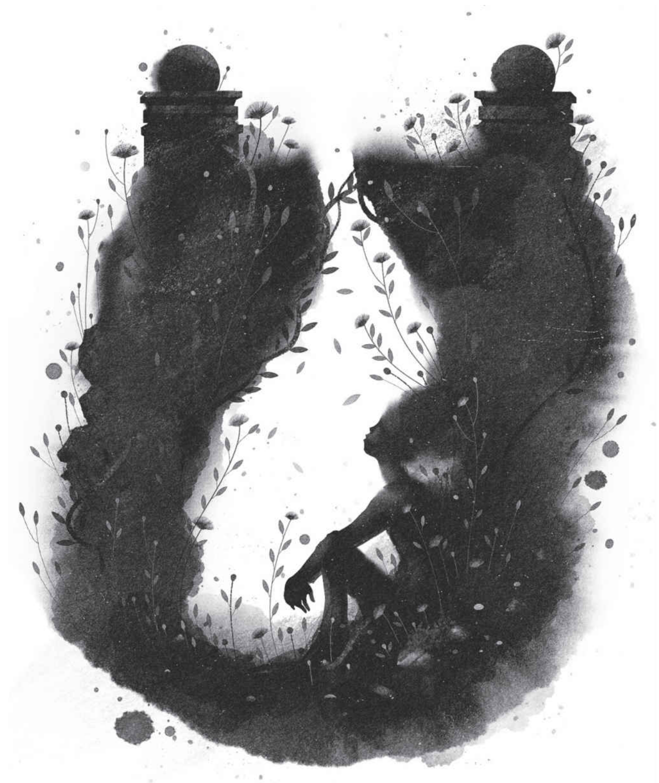
Am avut cândva o pasăre. O ţineam în colivie. Dar, într-o zi, i-a dat cineva drumul. Am fost atât de furioasă atunci; însă acum mă întreb dacă n-am fost eu. Dacă nu cumva m-am ridicat noaptea, pe jumătate adormită, şi am deschis zăvorul să o eliberez.

Libertate – ce vorbă mică pentru ceva atât de magnific!

Nu ştiu cum e, dar vreau să aflu.

Dacă ţi-aş întinde mâna, ai lua-o?

Dacă aş fugi, ai fugi cu mine?

Hai să ne întâlnim aici mâine-seară.

Am reuşit. Am reuşit,

Am reuşit! Suntem liberi. Şi totuşi…

Nu mi se pare adevărat. Nu pot să cred că stai lângă mine, că pot să îţi ating mâna, că pot să-ţi vorbesc şi tu auzi. Probabil nu mai e nevoie să îţi scriu aşa. Poate că scriu pentru mine. E un obicei la care mi se pare greu să renunţ.

Sunt atât de fericită.

Mi-e atât de frică.

Cei doi, se dovedeşte, pot merge împreună, mână-n mână.

Nu pot să cred. Dar lumea e plină de lucruri stranii, iar eu sunt copleşită de ceea ce ştiu.

Ce minune mi se pare să-i simt inima bătând în acelaşi timp cu a mea. Ce minune e să ştiu că e acolo. Ce nume să-i dăm fetei?

Olivia.

Acasă e o alegere.

Ceva nu este în regulă.

Mă fac tot mai mare, dar tu devii tot mai slab. Te văd ofilindu-te. Mă tem că mâine voi vedea prin tine. Mă tem că apoi vei dispărea.

Nu ştiu cum să te ajut să te simţi mai bine.
Nu ştiu cum să te fac să rămâi.
Rămâi cu mine. Rămâi cu mine. Rămâi cu mine.
Aş scrie cuvintele de o mie de ori, dac-ar fi suficient de puternice ca să te ţină aici.

Nu pleca. Nu pleca. Te rog să mai rezişti puţin.
Nu poţi pleca înainte să o cunoşti. Rezistă. Rezistă. Rezistă.

Noaptea trecută am dormit în cenuşa ta.

Parcă ţi-ai fi lepădat umbra când ai plecat. Mirosea a fum de vatră şi aer de iarnă. Am făcut o pătură din spaţiul gol. Mi-am lipit obrazul de locul în care se aflase obrazul tău.

Când te-ai destrămat, am găsit osul blestemat. Era un molar, culmea: gura lui se ascundea în a ta. Nu-ţi face griji. Am sfărâmat dintele până s-a prefăcut în praf şi am aruncat totul în flăcări. Nu va avea niciodată acea parte care ai fost tu. Sper să putrezească scobind în gaură.

N-a fost niciodată atât de linişte când erai aici. Nu e ciudat? Cât zgomot face un trup. Urăsc tăcerea, urăsc că sunt singura care face zgomot. Fac atât de mult zgomot, căci parcă m-aş păcăli că eşti şi tu aici, doar cărui te văd.

Poate că mă bântui.

Ce gând liniştitor.

Poate că eşti tu în beznă.

Jur că am văzut-o mişcând.

Cenuşa nu mai este. Mi-aş dori să fi păstrat dintele.

Ca să am ceva. Măcar o am pe Olivia. E atât de tăcută. Are ochii tăi, cred, dar când mă uit la ea, mă întreb dacă mă priveşti tu sau mă priveşte el. Sper că nu este el, însă ochii sunt atât de fermi, de bătrâni pentru faţa unei copile, încât vreau să o întreb dacă ştie, dacă vede, dacă aparţine altui loc, dar ea e prea mică să vorbească.

Te aud în vis. În fiecare noapte, când încerc să dorm, mă regăsesc lângă zid, şi iată-te, aşteptând de cealaltă parte. Te apleci spre mine şi şopteşti – şi aşa ştiu că e o minciună. Vocea lui în gura ta îmi spune să mă întorc, să mă întorc, să vin acasă.

Somnul nu aduce odihnă.

Visele acestea îmi vor aduce moartea.

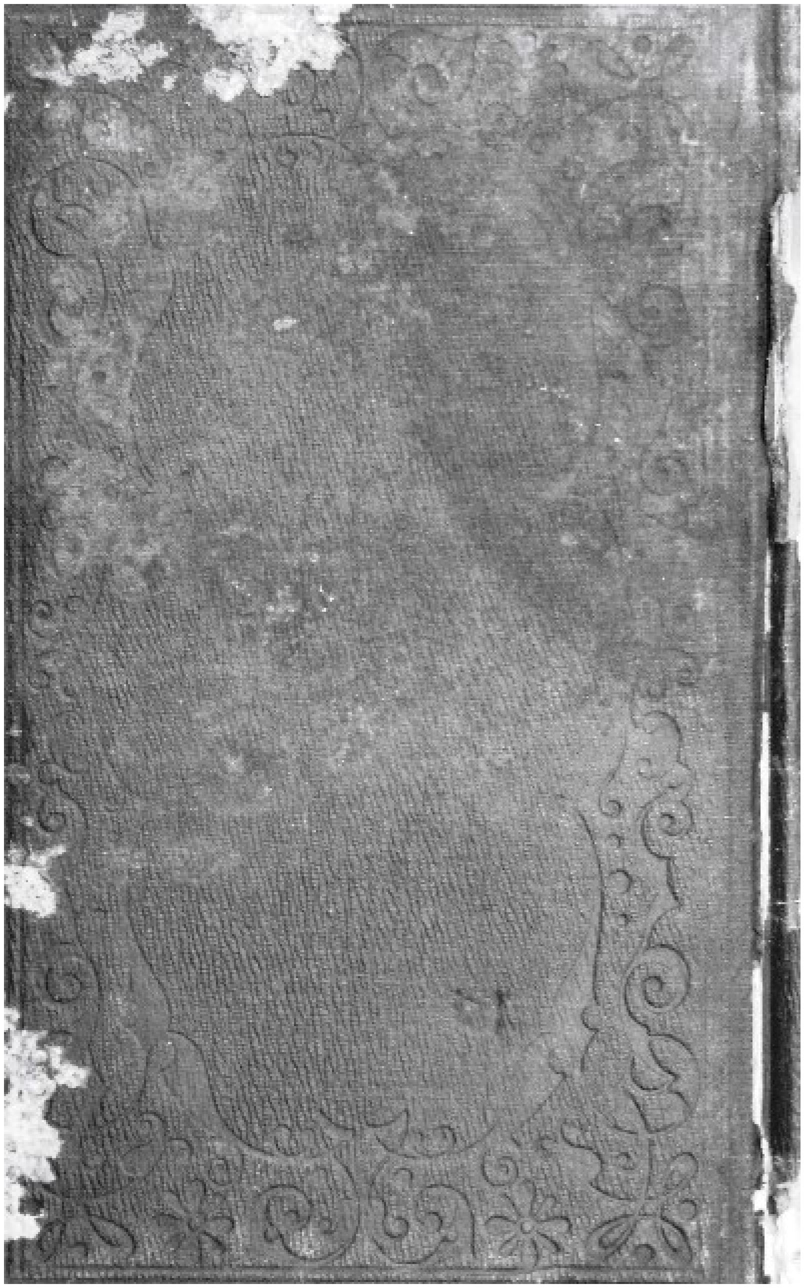
Mă simt ca un panou de sticlă, plin de crăpături, lovit în fiecare noapte de vânt. Aşchiile se răspândesc, sticla geme sub greutate. Se va sparge. Se va sparge. E doar o chestiune de timp şi eu sunt atât atât atât de obosită ~~este greu să ştii~~ uneori sunt sigură că sunt trează, doar că apoi mă trezesc, şi alteori sunt sigură că dorm, doar ca să adorm iar. Timpul face salturi şi mintea mea rătăceşte şi picioarele mă duc în diverse locuri când nu sunt atentă şi clipesc şi m-am mişcat şi soarele s-a mişcat, iar luna e sus şi Olivia mă priveşte ~~şi nu ştiu cât de mult~~ şi vreau să mă odihnesc ca să nu fiu singură ca să te văd ~~te văd~~ şi mă face să vreau să adorm, dar el mă găseşte mereu acolo.

Nu-mi amintesc când am adormit, dar n-am trezit şi stăteam lângă Olivia şi îi şopteam numele, şi mă tem că nu era mâna mea pe obrazul ei, nu era vocea mea în gura mea, nu erau ochii mei cei care o priveau dormind ~~şi~~

Sunt atât de obosită nu ştiu, ce să fac ~~***nu este sigur dar acum nicăieri nu e sigur nu sunt aici***~~ ***când sunt trează şi sunt altundeva*** ~~***în somn trebuie să închid ochii, dar umbrele se mişcă şi le văd când nu mă uit şi nu mi-e frică de ele, ci de mine, de vocea din beznă de absenţa ta şi mi-e frică de ce voi face dacă nu nu contează ştiu că nu pot continua, nu pot continua şi***~~ ***îmi pare rău c-am vrut să fiu liberă*** ~~***îmi pare rău c-am deschis uşa îmi pare rău că nu eşti aici şi că ei privesc, el priveşte, te vrea înapoi; dar tu nu mai eşti mă vrea pe mine dar eu nu plec o vrea pe ea dar ea e tot ce mi-a rămas de la tine şi este totul este totul***~~ ***vreau acasă.***

Olivia Olivia Olivia

Ţi-am şoptit numele în păr
~~ca să ţi aminteşti~~ o să-ţi aminteşti?
~~Nu ştiu nu pot~~ Se spune că să iubeşti înseamnă
să renunţi, dar eu simt numai că am pierdut. Inima meu* e *cenuşă
~~şi ştiai că îşi păstrează forma până ce o atingi~~
nu vreau să te tas, dar nu mai am încredere în mine
~~nu e timp nu e timp nu e timp să~~
Îmi pare rău nu ştiu ce să fac,
Olivia Olivia Olivia, aminteşte-ţi…
umbrele ~~nu pot atinge~~ nu sunt adevărate
visele sunt doar vise nu te pot răni
şi vei fi în siguranţă câtă vreme stai departe de Gallant

Stăpânul casei nu a uitat.

De fiecare dată când limba lui uscată alunecă peste dinţii ascuţiţi şi găseşte golul, e ca o lopată înfiptă în pământ, pământ întors, o amintire reînviată.

Lipseşte o bucată din el. Nu o poate chema înapoi.

Greşit, greşit. Lucrurile se pun cap la cap şi apoi se destramă, însă el rămâne acelaşi. Este creatorul. Este sursa. El împrumută, ei iau de la el, însă totul vine înapoi.

Numără fiecare aşchie şi fiecare os, ştie unde sunt ele când sunt cu el şi când nu sunt – şi le poate chema acasă.

Pocneşte din degete şi ele sar pe podea, se potrivesc în spaţiile goale, pielea se închide peste fiecare rană, până ce mai rămân doar patru.

Aici va intra coasta.

Aici, clavicula; şi aici, încheietura.

Aici, molarul. Unica rană care nu se va închide. Stăpânul scrâşneşte.

I-a fost furată o bucată din el.

Curând, o va recăpăta.

Partea a patra

— DINCOLO DE ZID —

Capitolul şaisprezece

Cu cât studiază mai mult jurnalul, cu atât i se pare mai evident.

Locul desenelor. Felul în care dispar când dispare el.

Vede cu coada ochiului cum monstrul care seamănă cu mama ei se agită, privind-o fără cuvinte, cum răsfoieşte din nou jurnalul verde, de data asta studiind desenele în cerneală de parcă ar fi scrisori, o corespondenţă în două exprimări, una cu rânduri, alta cu forme. Încearcă să le citească pe ambele, de parcă ar fi cuvinte, dar imaginile sunt prea abstracte.

De ce el n-a scris? se întreabă Olivia, cu degetele mari înfipte în spaţiile de sub ochi. Poate că era ca Matthew. Şi totuşi, discernea scrisul mamei sale cât să îi răspundă. Şi-o imaginează pe Grace Prior studiind ilustraţiile. *Ea* le putea descifra.

Olivia va reuşi şi ea.

Îşi trece mâna peste opera tatălui ei. Cerneala este subţire, ca acuarela.

I se pare că priveşte norii, că încearcă să le intuiască formele, în timp ce ei plutesc pe cer, fiecare reprezentând ceva şi totuşi nimic în acelaşi timp, mai degrabă promisiunea unei imagini decât imaginea în sine. Dar, cu cât priveşte mai mult, cu atât i se înceţoşează vederea mai tare, şi cu cât se întâmplă asta, cu atât pare să observe mai multe. Curând, nu mai încearcă să citească forme, fiindcă ele devin gesturi. Imaginile sunt sentimente. Este diferenţa dintre o limbă vorbită şi una prin semne; acolo unde gura formează cuvinte, mâinile arată mai mult: cuvinte, gânduri, emoţii.

În gesturile tatălui ei, citeşte uşurare şi tristeţe, speranţă şi dor.

Sunt părţi pe care nu le înţelege, fragmente care par să plonjeze dincolo de percepţia ei, dar e un început. E prima frântură a unui tată pe care nu l-a cunoscut, a fantomei lui, imprimată pe hârtie.

Olivia se opreşte şi se întinde. A amorţit. De câtă vreme face asta? Ploaia s-a transformat în ceaţă şi o dor ochii, aşa că închide jurnalul, trecându-şi mâna aproape absent peste cele două caneluri gemene săpate pe copertă. Spre surprinderea sa, o mână fantomatică se închide peste a ei şi prin ea. Atingerea monstrului nu e nimic, e doar o umbră rece. Şi totuşi, ea tresare şi se dă înapoi din instinct, doar ca să-şi dea seama că nu după ea se întinde. Degetele prea subţiri desenează în aer, trasând aceleaşi dungi ca pe coperta jurnalului, înainte să plutească departe. Olivia urmăreşte mâna monstrului spre geam, unde se sprijină de sticlă.

Nu se poate abţine. Priveşte direct monstrul care o întruchipează pe mama ei şi, pentru o clipă, doar pentru o clipă, o vede pe Grace Prior, întreruptă ici şi colo de lumina cenuşie, apoasă, cu chipul o mască a tristeţii, cu ochii concentraţi la lumea de dincolo de geam. La grădină. La zid.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, înainte ca privirea Oliviei să devină prea apăsătoare, iar monstrul să se clatine şi să dispară.

Olivia se apleacă în faţă, urmând traseul parcurs de acele degete, de la jurnal la fereastră, unde au plutit pe sticlă. Parcă întinzându-se sau arătând spre grădină şi spre zid.

Privirea îi cade iar pe coperta verde, cu crestături, acele două linii gemene care o fac să se gândească la ceva. Îşi ia carnetul de schiţe şi dă paginile până ce găseşte un desen făcut după uşa din zid, după fierul întunecat şi clanţa în formă de viţă, după spaţiul gol în care metalul întâlnea piatra din jur. Se uită la cele două ivăre care se profilau cam la aceeaşi distanţă unul de altul ca liniile de pe coperta jurnalului.

Apoi se ridică în picioare şi străbate casa.

Trece pe lângă salon, unde Hannah sforăie în faţa focului muribund, şi urcă scările. Parcurge holul – uşa lui Matthew e încă închisă – şi intră în camera mamei sale. Găseşte o pereche de galoşi galbeni în spatele dulapului, vâră şosete în vârfuri ca să i se potrivească, lasă carnetul pe pat şi ascunde jurnalul roşu sub pernă, luându-l doar pe cel verde.

Afară e încă lumină, deşi nu e sigură pentru câtă vreme, aşa că se mişcă vioi prin casă şi iese pe uşa dinspre grădină.

Ploaia s-a oprit, dar vântul se înteţeşte şi aerul e umed, iar norii încă atârnă grei şi joşi, cu burţile întunecate de promisiunea altei furtuni. Strânge jurnalul la piept, trece printre trandafiri şi coboară panta, spre zid, încetinind doar când dă cu ochii de poartă.

Noaptea trecută m-am dus dincolo de zid. Şi m-am întâlnit cu Moartea.

Dar şi mama l-a cunoscut pe tatăl ei acolo.

Cumva, în ciuda vremii, poarta nici măcar nu e udă. Zidul de piatră se înclină în faţă, suficient ca metalul să fi rămas uscat, şi dacă Olivia n-ar fi atât de prinsă în aventura ei, s-ar putea gândi că e ciudat, ar putea alătura asta de modul în care se înclină umbrele, chiar dacă soarele nu se vede, de aerul rece, care se adună în jurul pietrei precum ceaţa.

Un monstru tremură la liziera livezii. Nu e bătrânul, ci unchiul ei sau părţi din el. Olivia desenează restul în minte, imaginându-şi-l nu ca pe un spectru, ci ca pe un bărbat, sprijinit de cel mai apropiat copac, cu braţele

încrucişate. Monstrul o priveşte fix şi ea îl priveşte la rându-i, dar el nu se destramă. Face un pas spre ea, iar Olivia se gândeşte: *Opreşte-te;* se gândeşte: *Stai pe loc* şi, spre surprinderea ei, el face întocmai.

Tresare şi se dizolvă în umbra copacilor, lăsând-o singură cu zidul.

Olivia trasează conturul porţii cu degetele, urmărind spaţiul dintre fier şi piatră. Exceptând cele două ivăre care ies în afară în spaţiul gol şi îngust, are lăţimea unui deget mare. Sau a unui cotor de jurnal. Îşi muşcă buza şi strecoară jurnalul mamei între poartă şi zid.

Nu are aceeaşi formă ca acum mulţi ani.

Acum e ceva mai lat, paginile cândva smulse de Anabelle au fost reaşezate imperfect, iar timpul a zdrenţuit marginile şi a îndoit coperta.

Şi totuşi se potriveşte. Jurnalul verde alunecă în spaţiu, cu uşurinţa unei chei în broască, şi cele două ivăre vechi sărută dungile familiare.

Aici s-au cunoscut părinţii ei.

Aşa vorbeau. Scrisori şi desene trecute de la unul la altul printr-o uşă care nu funcţionează, dintr-un zid care nu duce nicăieri.

Olivia lasă jurnalul şi rămâne pe loc, liniştită, pe durata unei inspiraţii. Apoi, lumea expiră. Vântul se înteţeşte iar. O pală venită de niciunde îi foşneşte rochia, o trage de păr şi loveşte jurnalul.

Dacă vântul ar fi bătut invers, jurnalul ar fi venit înapoi spre ea, i-ar fi căzut la picioare. Dar îi suflă în spate şi jurnalul cade prin fâşia îngustă şi dispare dincolo de zid.

Olivia sâsâie printre dinţi.

Trage de uşa veche, dar fireşte că e încuiată, aşa că se grăbeşte spre marginea zidului, unde ierburile cresc împreună, împletite de-o parte şi de alta a acestuia.

E doar un pas, îşi spune.

Dar ezită. Priveşte peste umăr, spre grădină şi spre casă, cu avertismentul lui Matthew agăţat greu în aer.

Nu se teme însă de poveşti.

Sigur că există lucruri ciudate în lume. Lucruri moarte, care pândesc în umbră. Case care gem de stafii. Dar acesta e doar un zid, iar de la margine, ea poate *vedea* câmpul de dincolo. Privind pe lângă piatra sfărâmată, vede jurnalul care zace în iarba udă, aşteptând să fie recuperat.

Olivia inspiră şi înconjoară zidul.

Galoşul ei galben, împrumutat, trece dincolo, iar în clipa aceea se gândeşte la statuia femeii din fântână, cu mâna întinsă nu de bun-venit, ci ca

un avertisment, parcă spunând „Întoarce-te şi stai departe!”. Dar femeia se uită spre lume şi nu spre zid, iar galoşul Oliviei aterizează ferm pe pământ.

E doar un pas.

Un singur pas între aici şi acolo, între partea dinspre Gallant şi partea dinspre câmpul de dincolo. Un pas, şi aproape că se aşteaptă la un curent magic, la o adiere rătăcitoare, care să o forţeze înainte sau să o împingă înapoi, dar adevărul e că nu simte nimic. Nicio schimbare care s-o avertizeze, niciun plonjon brusc, niciun sentiment bizar că lumea a luat-o razna. Doar vechiul fior de entuziasm, familiar, când faci un lucru nepermis.

Ca să fie sigură, Olivia face un pas în spate, în partea cu grădina.

Nimic. Se simte caraghioasă, ca o fetiţă care ţopăie printre pietrele din pavaj, de parcă unele ar fi din lavă.

Trece din nou zidul, privind peste umăr spre Gallant – e tot acolo, neschimbată –, înainte să-şi îndrepte atenţia spre lumea de dincolo de zid. Arată la fel. Un câmp pustiu, o versiune neîngrijită a pantei cu iarbă, jurnalul verde al mamei sale la baza zidului, unde a căzut. Se îndreaptă spre el, dar se ridică altă pală de vânt şi dă coperta într-o parte, furând paginile cândva rupte şi împrăştiindu-le pe iarba încă umedă.

Olivia scoate un icnet scurt şi fuge după ele.

Una s-a prins într-un scaiete.

Alta s-a agăţat de o trestie zdravănă.

Pe alta o prinde din zbor când trece pe lângă ea.

Alta zace în noroi.

Ultima a căzut mai departe, pe câmp, şi când o recuperează poalele rochiei albastre sunt deja ude, picioarele i-au îngheţat şi galoşii galbeni sunt plini de frunze şi noroi.

Se apropie iar de zid, unde jurnalul e deschis şi paginile se mişcă în bătaia vântului. Pune paginile ude şi mototolite înapoi, hotărâtă să găsească lipici şi bandă când ajunge iar în casă, şi să le fixeze la locul lor.

Se face târziu sau aşa crede ea. Norii joşi au şters linia dintre zi şi amurg, făcând imposibilă estimarea orei, aşa că vâră jurnalul sub braţ şi se grăbeşte spre zid, sperând ca nimeni să nu-i fi remarcat absenţa. Speră că Hannah încă moţăie în faţa focului şi Edgar încă fredonează în bucătărie, iar Matthew încă doarme în patul lui şi nu stă la pian, cu ochii la grădină şi la poartă. Ce s-ar mai supăra dacă ar vedea că apare de după zid!

Dar când ajunge la marginea pietrei, nu e acolo.

Olivia ridică privirea, derutată.

De la marginea zidului la poartă sunt vreo 12 paşi – doar a măsurat –, dar a mers atâta, iar acum marginea e mai departe, la alţi 12 paşi. Se îndreaptă spre ea, dar, cu fiecare pas, zidul se lungeşte şi capătul nu poate fi ajuns.

Atunci, aleargă cam împiedicat, încercând să depăşească piatra, dar ea e mereu cu un pas înainte. Continuă şi iar continuă, şi Olivia încetineşte, cu respiraţia tăiată, cu panica amorţindu-i membrele.

Se răsuceşte, vrând să se întoarcă la poarta de fier.

Şi se opreşte.

Nici urmă de câmp. De iarbă înaltă. De ciulini. De lume sălbatică.

În locul lor e o grădină.

Sau rămăşiţele unei grădini. Viţe ofilite şi flori veştede, cu petale fără viaţă, cu frunze lipsite de culoare. Într-o parte e o livadă, cu crengile goale, şi ce-a mai rămas dintr-un strat de legume în cealaltă. Conţinutul a devenit de mult putregai.

Acolo, la capătul grădinii în ruine, se află altă Gallant.

Capitolul şaptesprezece

O dată, la Merilance, supraveghetoarea Sarah a ţinut o lecţie de desen.

Olivia începuse deja să înveţe singură să deseneze; obicei timpuriu. Exista un fel de putere în a surprinde lumea din jurul ei şi a o distila în linii drepte şi curbe, un limbaj al gesturilor pe care oricine îl putea înţelege.

Dar, la lecţia cu pricina, fetelor li s-a zis să se deseneze singure.

Supraveghetoarea i-a dat fiecăreia câte o foaie şi un creion şi le-a arătat cum să-şi redea propriul chip, cum să măsoare distanţa dintre ochi, unghiul nasului şi obrajilor şi al zâmbetului. Şi apoi le-a lăsat să-şi vadă de treabă.

Mai multe oglinzi se aflau unele peste altele în mijlocul mesei, unele noi, iar altele vechi, crăpate sau întregi. Nu erau suficiente pentru toate fetele, aşa că le-au împărţit, furând ocheade când şi când, iar unghiurile şi lumina se schimbau mereu, şi când s-a terminat timpul şi portretele au fost agăţate pe perete, camera era plină de feţe şi toate erau *nefireşti.*

O reflexie distorsionată, ciudată, tulburătoare.

Asta vede Olivia când se uită la casa de dincolo de zid.

Are toate trăsăturile care trebuie, dar aranjate nefiresc. Un desen făcut mai degrabă din memorie sau pe baza unei schiţe fugare, când nu ridici creionul şi toate liniile se conectează şi se amestecă în ceva abstract, stilizat.

Deasupra capului, amurgul s-a stins cumva, iar cerul a devenit negru precum cerneala. Nu vede luna. Nici stelele. Şi totuşi, nu este un întuneric gol. Nu, e ca un lac, o întindere vastă de apă întunecată. Genul de întuneric care păcăleşte privirea. Te face să vezi lucruri când ele de fapt nu există. Sau să ratezi lucruri, deşi sunt acolo. Întunericul care trăieşte în spaţiile în care ştii că n-ar trebui să priveşti, ca să nu vezi cumva alţi ochi care te privesc la rândul lor.

Olivia face câţiva paşi în spate, lipindu-se de perete, aşteptându-se să fie piatra şi înfiorându-se când dă de sărutul metalului. Este poarta.

Împinge, dar nu se clinteşte. Caută o broască, însă nu există nici măcar clanţă, ci doar resturi pe metal, iederă moartă şi frunze care cad precum rugina sau pielea.

Îşi apropie ochiul de spaţiul îngust şi se linişteşte când vede Gallant, Gallant cea *reală,* care se află încă de cealaltă parte, în amurgul care se lasă peste grădină. Mintea ei aleargă spre sculptura metalică, stranie, din birou, cu acele două case care se privesc de pe sfere mişcătoare.

O umbră se mişcă la geam – Hannah –, iar Olivia loveşte uşa cu pumnii, sperând ca zgomotul să aibă ecou, dar nu are. Fierul înghite zgomotul, precum mătasea sau puful sau muşchiul. Priveşte cum Hannah ridică mâna să închidă obloanele. Cum blochează afară întunericul. Şi pe ea.

Olivia face un pas înapoi şi simte cum îi trosneşte ceva sub picior.

Vede o mână de seminţe mici şi albe împrăştiate la picioarele ei. Se apleacă să ia una, îi pipăie vârful între arătător şi degetul mare şi îşi dă seama că nu-s seminţe, ci *dinţi* mici. Priveşte în jur şi vede alte oase, subţiri, fragile. Bucăţi dintr-un cioc, o labă şi o aripă, şi se gândeşte că aici sunt animalele pe care ar fi trebuit să le vadă şi să le audă la Gallant.

Nu-şi dă seama că strânge în palmă dinţişorul, până când acesta *sare.* Se mişcă în palma ei, ca o albină. Olivia icneşte, iar braţul îi îngheaţă şi îi dă drumul. Când ajunge jos, pe pământ, nu mai e un os mişcător, ci un *şoarece.*

Este mic şi gri, şi ţopăie, fugind în grădina aflată în ruine.

Olivia îşi priveşte palma goală şi se întreabă ce se întâmplă, şi dacă nu cumva a căzut în mijlocul câmpului lovindu-se la cap. Dacă nu cumva e doar un alt vis.

Ridică privirea spre casa care nu este Gallant.

Obloanele sunt deschise şi o lumină palidă umple geamurile. O lumină dinăuntru.

Ezită o clipă, nesigură ce să facă. Îşi doreşte să fi avut mai mult decât un jurnal în mâini, dar ştie că nu poate rămâne pe loc, ca un copac solitar sub cerul straniu, expusă. Nu se poate întoarce, se pare, aşa că, în cele din urmă, picioarele o poartă înainte.

Pământul foşneşte precum hârtia uscată sub picioarele ei, prea tare în grădina tăcută. Chiar şi vântul pare să-şi ţină respiraţia, în timp ce ea avansează încet, cu galoşii galbeni sclipind în lumea de cărbune. (Nu îşi dă seama dacă noaptea a furat culoarea din acest loc sau dacă e chiar lipsit de culoare.)

În jurul ei, flori veştede atârnă pe tulpini subţiri şi ţepene, trandafirii arată de parcă o respiraţie le-ar putea împrăştia petalele, iar crengile sunt goale, cu excepţia frunzelor care par să fi murit pe loc. Totul e fragil şi mort.

Un trandafir delicat i se apleacă în cale, iar Olivia îşi trece degetele peste petale, aşteptându-se să trosnească şi să se facă praf. Dar simte o înţepătură, promisiunea durerii din clipa în care un cuţit alunecă şi taie, înainte să sângerezi. Se trage înapoi şi îşi priveşte buricele degetelor, dar nu vede

nicio rană. Simte doar un fior pe piele. Se cutremură şi îşi scutură mâna.

Apoi vede planta pe care a atins-o mai devreme. Nu mai e moartă, ci înfloreşte sălbatic. Boboci noi îşi croiesc drum în sus şi în afară – şi cresc cât într-un anotimp întreg. Olivia priveşte uluită, sfâşiată între dorinţa de a fugi şi dorul de a-şi trece degetele peste celelalte flori, doar ca să le vadă cum cresc. Doar două lucruri o împiedică: răcoarea pe care o simte pe piele şi felul în care trandafirul se apleacă spre ea, parcă flămând.

Face câţiva paşi înapoi, cu atenţia îndreptată spre casa de dincoace de zid. Acolo e uşa mică, la capătul de sus al pantei, sau ar putea ocoli grădina şi casa, ori ar putea urca scările spre uşile mari, din faţă, unde să ciocănească să vadă cine va răspunde.

Gândul o face să se cutremure şi degetele i se încleştează pe jurnalul verde.

Se îndreaptă spre uşa dinspre grădină, oprindu-se doar să-şi dea jos galoşii galbeni, căci atât cauciucul, cât şi culoarea sunt prea stridente, sunt ca nişte voci în locul ăsta tăcut. Albastrul rochiei e la fel de strălucitor, însă nu are ce face în privinţa asta. Aşază galoşii la uşă, când aude ceva mişcându-se în stânga ei. Mai mult simte decât aude şi se întoarce, cu ochii scanând terenul întunecat.

Un monstru se află printre florile ofilite.

O femeie, cam de vârsta lui Hannah.

Olivia vede prin spectru, ici şi colo, ca printr-o perdea în zdrenţe, însă nu doar un cot şi un obraz. Are mâini şi picioare – şi *un pumnal.* Şi nu dispare când Olivia îl priveşte în faţă. Nici măcar nu tresare, nu se şterge. Se uită înapoi şi are ceva familiar în linia frunţii şi a maxilarului. Dar privirea sa este cea care o îngrozeşte pe Olivia. *Teamă.*

Se uită dincolo de el, pentru ultima dată, spre grădină şi spre zid, cu uşa închisă, cu contururile în ceaţă, şi se întinde spre uşa grădinii. Duce mâna la clanţă, aşteptându-se să se înmoaie şi să se sfărâme, să se prefacă în cenuşă sau în fum, o uşă-fantomă într-o casă-fantomă. Dar rămâne fermă sub degetele ei. Clanţa e apăsată. Uşa se deschide.

Intră în casă.

Îşi dă seama că nu ştie ce să facă.

Credea că va afla răspunsul în clipa în care va trece pragul, ca un loc curăţat de praf. Dar uşa e o uşă, iar coridorul aflat dincolo e un coridor, şi când priveşte în jur vede o versiune lipsită de culoare a Gallant pe care-o ştie. Dar altfel, nimic. Nimeni.

Şi totuşi, nu se *simte* singură.

Strânge la piept jurnalul verde, dorindu-şi să-l fi adus pe celălalt, pe cel roşu, de dinainte, şi încearcă să-şi amintească vorbele mamei.

Cea mai înaltă umbră m-a găsit pe coridor.

Umbra era tatăl ei. A vrut să ajute şi i-a arătat mamei sale ieşirea. Poate că va veni cineva să o ajute şi pe ea.

Poate, dar n-are de gând să stea să aştepte.

Picioarele ei desculţe îşi croiesc drum pe podea.

Olivia Prior n-a fost niciodată liniştită. A insistat mereu să facă zgomot, peste tot pe unde s-a dus, în parte pentru a le aminti oamenilor că numai fiindcă nu poate vorbi nu înseamnă că e liniştită, şi în parte pentru că-i place greutatea sunetului, îi place felul în care umple un spaţiu.

Dar acum, străbătând desculţă casa care nu e Gallant, se forţează să fie liniştită, să nu facă zgomot, să fie neînsemnată. Se adună şi îşi ţine respiraţia, avansând pe hol spre foaier, peste cercurile răsucite ca nişte adâncituri în podea.

Ridică privirea, căutând pe scările grandioase lumina pe care a văzut-o din grădină, însă nu vede nicio sursă. În schimb, sclipirea slabă pare a veni de peste tot, şi nu e puternică, ci mai degrabă aminteşte de lumina lunii. De parcă ar fi scos cineva acoperişul şi ar fi agăţat sfera palidă, albă, chiar deasupra.

E suficient să vezi, însă nu bine. Şi totuşi, chiar şi pe întuneric, ceva e limpede.

Casa se prăbuşeşte. Nu pe tăcute, ca Gallant, care se lasă la pământ încet în jos din cauza neglijenţei. Nu, casa *se sfărâmă* chiar lângă ea.

Crăpăturile mici, pe care le-a văzut de cealaltă parte, tapetul care se cojeşte şi tavanul igrasios, toate sunt amplificate aici. Scândurile podelei sunt rupte. O fisură străbate un perete, suficient de adâncă să-i încapă degetele în ea. În salon, piatra şemineului a crăpat, iar pe podea sunt bucăţi de mortar. Toată casa pare să se prăbuşească în ralanti. Pare să se năruie de la un singur pas greşit.

Să o vadă aşa nu o sperie, ci o *întristează.*

Nu poate scăpa de impresia că a mai fost aici – şi, într-un fel, a mai fost. Dar nu e vorba doar de reflexia distorsionată a celeilalte case. Este gustul sau poate mirosul, sau alt aspect indescriptibil, o amintire senzorială, ceva dinăuntrul ei care spune *da,* spune *aici,* spune *acasă.*

Ce gând oribil!

Se lipeşte de ea ca pânza de păianjen, iar Olivia se cutremură şi îl împinge, intrând pe un coridor cunoscut: galeria de portrete. Dar aici nu sunt tablouri, nici rame. Pereţii sunt goi, tapetul nu se cojeşte, ci e rupt, parcă de unghii, şi uşa de la capăt e deschisă. Pe podea vede pianul, distrus. De parcă picioarele i-ar fi cedat şi obiectul ar fi căzut. De parcă ar sta aşa de o sută de ani, până când i s-a strâmbat capacul şi i-au căzut clapele, ca dinţii.

Picioarele o poartă înainte şi ea îngenunchează, cu mâna teafără pe instrumentul stricat. Se gândeşte, ciudat, la şoarece şi la flori, şi îşi lipeşte palma de pian, de parcă atingerea ei l-ar putea readuce la forma iniţială.

Aşteaptă. Ce? Înţepătura, fiorul, pianul care se ridică şi se repune pe picioare. Dar nu se întâmplă şi ea se simte caraghioasă, iar mâna îi alunecă. Se mişcă o umbră şi Olivia întoarce capul.

Un monstru se află la fereastra franceză, privind grădina şi zidul. Din el s-a desprins o panglică, ştergându-i un umăr şi o parte din piept, dar lumina argintie conturează ce-a rămas, iar când întoarce capul, Oliviei îi stă inima. Cunoaşte chipul acela. L-a văzut în galeria de portrete de la Gallant. E primul tablou.

Alexander Prior.

El o priveşte cu atâta furie, că fata se dă înapoi, iese din cameră, ajunge pe hol.

Atunci aude.

Nu voci, nu muzică, ci *mişcare.* Monştrii nu scot sunete când se mişcă, însă oamenii da. Fac mult zgomot doar existând. Respiră, merg şi ating, şi totul creează zgomot, genul pe care nu îl remarci din cauza sunetelor mai puternice, precum râsul sau vorbirea.

Când încearcă să asculte, aude un ritm, pocnetul şi alunecarea trupurilor prin spaţiu, un foşnet precum vântul printre copaci.

Olivia urmăreşte sunetul pe un coridor şi apoi pe altul, până ce ajunge la uşile duble care dau spre sala de bal. Cea prin care s-a rotit în cealaltă casă, cu tălpile goale şoptind pe lemnul cu adâncituri.

Uşile astea sunt larg deschise, o semilună de argint se revarsă pe hol, iar când trage cu ochiul, vede…

Dansatori.

Peste douăzeci, învârtindu-se prin sală. Nu sunt monştri, îşi dă ea seama. Nu sunt deşiraţi şi frânţi, nici piese dezlânate, nici prinşi între lumină şi umbră.

Sunt *oameni*. În strălucirea argintie, mată, par desenaţi în nuanţe de gri. Hainele. Pielea. Părul. Totul e pictat în aceeaşi paletă fără culoare, şi totuşi sunt superbi. Priveşte cum se aşază în perechi şi se întorc, se despart şi revin, parcurgând paşii de dans, în tăcere.

Pantofii bărbaţilor şi fustele femeilor foşnesc pe podeaua de lemn, trupurile freamătă în spaţiu, dar nu se aude muzică, nici glasurile partenerilor, ci doar şoapta stranie a dansului.

Primul zgomot real pe care-l aude ea este darabana bătută ritmic de un deget pe lemn. O mână care bate măsura. Olivia urmăreşte acel *poc, poc, poc* printre dansatori, spre partea din faţă a sălii, unde şade un bărbat, pe un scaun cu spătar înalt.

E un bărbat, dar nu e.

Nu este monstru, însă nu arată ca dansatorii. Dacă ei sunt cenuşii, schiţe în creion, el este desenat în tuş. Îmbrăcat cu o haină cu guler ridicat, cu părul în negrul pământului reavăn, cu pielea în albul mat al cenuşii răcite, cu ochii…

Ochii.

Ochii lui sunt alb-lăptoşi şi plaţi. Sunt ochii Morţii.

Capitolul optsprezece

Poc. Poc. Poc. Poc.

Am fost dincolo de zid.

Poc. Poc. Poc. Poc.

Şi m-am întâlnit cu Moartea.

Poc. Poc. Poc. Poc.

Bate darabana cu degetul, iar dansatorii se învârtesc într-un cerc ameţitor, asemenea sculpturii din birou, asemenea impulsului care o face să se rotească.

Bărbatul care nu-i bărbat pare ancestral, dar nu *bătrân.* Nu are riduri, şi totuşi, ici şi colo, pielea i se cojeşte, iar osul lustruit de sub ea se vede precum piatra sub iedera tot mai rară. Aşa vede ea că-i lipsesc bucăţi – nu sunt pierdute în umbră, ca în cazul monştrilor, ci i-au fost luate.

O articulaţie. O bucată de obraz. O claviculă frântă sub gulerul cămăşii. Pielea s-a jupuit în jurul fiecărei răni şi totuşi nu pare să sufere.

Pare… plictisit.

O mişcare şi Olivia îşi ia ochii de la străinul de pe scaunul cu spătar înalt şi vede că nu e singur.

Lângă el se află trei siluete, cenuşii precum dansatorii, însă mai întunecate, de parcă o mână ar fi apăsat mai tare pagina. Nu sunt îmbrăcate ca nişte petrecăreţi, ci în soldaţi, într-o armură pe care o împart.

Primul cavaler e ca o cărămidă, îndesat şi lat în umeri, cu o apărătoare de umăr din oţel.

Al doilea e ca o şoaptă, subţire precum trestia, cu o platoşă de metal pe piept.

Al treilea seamănă cu un lup, scund şi puternic, cu o mănuşă metalică sclipind pe mână.

Stau în jurul scaunului cu spătar înalt: cel îndesat şi posomorât, în spate; cel slab, chiar lângă tron; cel scund, stând pe vine la perete. Chiar dacă sunt acolo, chiar dacă au haine şi feţe, îi amintesc de nişte umbre aruncate în momente diferite ale zilei.

Privesc dansul fără să privească de fapt. Privirea le e absentă precum a celor obosiţi şi neimpresionaţi, în timp ce stăpânul lor bate măsura, menţinând ritmul unei melodii auzite doar de el.

Brusc, se ridică de pe scaun şi păşeşte printre dansatori. Aceştia se

despart şi se rotesc, iar el se mişcă printre ei, iar dansatorii mor, unul câte unul. Nu e o moarte omenească; nu-i sânge, nu sunt ţipete. Doar se sfărâmă, ca nişte petale care cad de pe flori de mult uscate, trupuri care se prefac în cenuşă când lovesc podeaua.

Stăpânul casei nu pare să observe.

Nu pare nici să-i pese.

Ochii lui de un alb mort privesc doar cum dansatorii cad, de o parte şi de alta, prăbuşindu-se într-un val tăcut, teribil, până când mai rămâne o singură dansatoare. Partenerul ei tocmai s-a făcut praf şi ea priveşte urmele de pe rochie şi clipeşte, parcă trezită de sub o vrajă. Vede ruinele sălii de bal, creatura care se apropie de ea şi faţa ei, care până acum fusese o mască a calmului şi care începe să devină confuză, temătoare. Deschide gura într-un icnet scurt, într-o rugăminte. Bărbatul încearcă să o prindă de mână şi ea se dă înapoi, dar nu ajunge. El o prinde şi o trage aproape, ţinând-o de încheietură.

— Gata, gata, zice el, dar vocea lui nu e puternică, însă alta nici nu se mai aude, aşa că răsună precum tunetul prin camera pustie. Nu ţi-aş face rău *ţie.*

Dansatoarea nu îl crede. Nu la început. Dar apoi stăpânul o poartă prin mişcările dansului – şi cei doi se învârtesc în cercuri elegante prin cenuşa celor căzuţi, şi cu fiecare pas ea se mai relaxează şi îşi reia rolul, lăsându-l să conducă, până când teama îi piere de pe chip şi se calmează.

Apoi, el se opreşte, îi ridică bărbia şi zice:

— Vezi?

Iar dansatoarea are o urmă de zâmbet, însă el spune:

— Ajunge.

Şi cuvântul e iute şi violent, aşa cum sufli în lumânare şi o stingi.

Dansatoarea cade peste stăpân, trupul i se preface în cenuşă, iar el oftează.

— Serios, spune stăpânul, scuturându-se de praf, parcă iritat că ar lăsa pete.

Un fragment alb, palid, scânteiază pe podea, unde s-a aflat dansatoarea, şi, la început, Olivia crede că-i o bucăţică de hârtie sau o sămânţă. Dar apoi, acel fragment se ridică şi îşi face loc în rana de pe maxilarul lui, iar ea îşi dă seama că fusese o aşchie de *os.*

Un zgomot ca un răpăit de ploaie umple încăperea când alte oase ţopăie pe podea. Se ridică din cenuşa fiecărui trup căzut, fragmente nu mai mari

decât o articulaţie, o unghie, un dinte. Stăpânul stă în mijlocul lor, aşteptând, în timp ce aşchiile tremură şi se îndreaptă spre el, potrivindu-se înapoi în locurile în care i se jupuise pielea.

Parcă ar fi imaginea unei ceşti care se sparge, derulată înapoi. O sută de cioburi fragile se întorc la suprafaţa de porţelan, reconstruiesc modelul şi anulează fisurile. Olivia priveşte, pe jumătate îngrozită, pe jumătate fascinată, cum pielea albă ca hârtia se închide peste oase, priveşte cum bărbatul care nu-i bărbat îşi clatină capul pe umeri, parcă pentru a-şi relaxa un nerv întins, priveşte cum se roteşte pe călcâie, spre soldaţii în armură, singurii care-i mai sunt alături.

— Aveţi chef să dansaţi? întreabă, cu o plecăciune.

Cei trei se uită la el, unul posomorât, unul trist şi ultimul plictisit. Dar nu zic nimic.

Expresia lui se schimbă, trecând ca o flacără de lumânare de la furie la amuzament.

— Nu sunteţi deloc amuzanţi în perioada asta, zice el, străbătând sala de bal către uşile spre balcon.

Le deschide şi păşeşte în beznă.

În tot acest timp, Olivia şi-a ţinut respiraţia.

Acum, în sfârşit, expiră. Aproape că nu scoate un sunet. E doar o expiraţie scurtă, cel mai slab foşnet de aer. Dar dansatorii au dispărut şi celelalte sunete au murit odată cu ei, iar în linişte chiar şi o respiraţie face prea mult zgomot.

Un cap se întoarce spre uşa deschisă.

E unul dintre soldaţi. Cel scund, care şade pe vine. Capul i se răsuceşte şi ochii întunecaţi cern prin sala de bal, chiar în timp ce Olivia se retrage în siguranţa coridorului. Se lipeşte de felia de întuneric din spatele uneia dintre uşi, închizând ochii strâns şi sperând să fi fost suficient de rapidă încât umbra să nu vadă nimic când se uita spre locul în care fusese fata. Să fi dispărut când şi-a oprit privirea asupra uşilor deschise. Strânge la piept jurnalul mamei şi încearcă să se facă una cu zidul.

Olivia n-a fost niciodată genul de persoană care se roagă.

Când era la Merilance, i s-a zis să îngenuncheze, să-şi împletească degetele şi să i se adreseze unui Dumnezeu nevăzut, neauzit, intangibil. Nu a vrut să primească lovituri la palmă, aşa că a îngenuncheat, şi-a împletit degetele şi s-a prefăcut că se roagă.

Nu a crezut niciodată în puteri superioare, fiindcă dacă acestea ar fi

existat, ele îi luaseră mama şi tatăl, îi luaseră vocea, o lăsaseră la Merilance doar cu un jurnal în braţe. Dar există puteri mai mici, ciudate, şi aici, pe întuneric, în spatele uşii, se roagă la ele.

Se roagă pentru ajutor, până când aude zgomot de cizme, răsunând pe podeaua sălii ca nişte clopote. Zgomotul mâinii care se îndoaie sub mănuşă, scrâşnetul lamei care iese din teacă. Până ce vede umbra care taie podeaua luminată de lună.

Atunci fuge.

Porneşte în direcţia greşită. Nu e vina ei. Ştie c-ar fi trebuit să fugă spre uşa din faţă, dar ar fi fost nevoită să treacă prin faţa soldatului, aşa că fuge pe coridor, departe de uşă, în inima casei.

Paşii ei sunt prea zgomotoşi. Respiră prea zgomotos. Totul e prea zgomotos. Şi are un lup pe urme.

Ajunge în camera de la capătul holului, ţâşneşte în birou, trânteşte uşa după ea, cu un *trosc* asurzitor. Trage un scaun de lemn în faţa uşii şi reuşeşte să o blocheze, apoi se răsuceşte pe călcâie şi caută o ascunzătoare, ştiind că nu există, ştiind că e prinsă în capcană. A ales camera fără geamuri, fără ieşiri.

Doar rafturi distruse şi biroul vechi.

Sculptura zace lângă perete, de parcă ar fi aruncat-o cineva acolo. Cercurile sunt strâmbe, iar casele, captive sub metalul răsucit. Olivia se îndreaptă către ea, sperând să poată desprinde o bucăţică de oţel pe care s-o poată folosi ca armă.

Vâră jurnalul sub braţ şi îngenunchează, alegând bucăţi din sculptura distrusă. Palma rănită o doare când încearcă să desprindă ceva, orice, din morman, pe care să-l folosească împotriva soldatului.

Doar că el nu pare să mai vină.

Pulsul îi bubuie în urechi şi se străduieşte să asculte. Se ridică de lângă mormanul de metal, se strecoară înapoi la uşă, îşi lipeşte urechea de lemn şi ascultă. Nimic. Se lasă la podea, sperând că a plecat, că nici n-a fost acolo, că nu a văzut-o în prag, n-a urmărit-o pe hol, şi…

O cizmă loveşte uşa, zgâlţâind-o.

Olivia se împleticeşte în marginea covorului ros şi se întoarce.

Se împiedică şi cade, iar plămânii i se golesc de aer – şi se loveşte tare la genunchi, de podeaua de lemn. Îşi opreşte căderea în mâini, iar jurnalul se rostogoleşte şi alunecă sub birou. Uşa se zgâlţâie şi tremură, iar ea se apropie de birou, întinzând un braţ sub el, cu degetele pipăind coperta chiar

când lemnul începe să trosnească în spatele ei.

Se deschide o uşă, gemând.

Nu este cea a biroului, ci alta, una mică, ascunsă în perete, unde rafturile cedează locul hârtiei boţite. Olivia nu vede uşa deschizându-se, nu vede monstrul care iese din camera ascunsă, până ce o prinde în braţele putrede şi o ridică, trăgând-o înapoi, departe de jurnal şi de birou şi de uşa care se fragmentează.

Olivia se zbate, loveşte şi încearcă să se elibereze. Degeaba.

Monstrul o ţine strâns şi o târăşte afară din birou.

În beznă.

Capitolul nouăsprezece

Cândva, Olivia Prior se temea de monştri.

Avea doar cinci ani când a început să-i observe. Într-o zi, umbrele erau goale, iar a doua zi nu mai erau. Monştrii n-au apărut toţi deodată. Parcă ar fi păşit din soare într-o cameră întunecată – ochii ei trebuiau să se obişnuiască. Într-o zi, a scăpat o bucată de cretă sub pat, a îngenuncheat şi a găsit o gură deschisă. A doua zi, o mână pe jumătate formată a trecut pe lângă ea, pe scări. Câteva zile mai târziu, un ochi plutea în întunecimea din spatele uşii.

În timp, au început să prindă formă, s-au împletit din fâşii de piele şi bucăţi de os în siluete aspre, cărora ea le-a zis monştri. Erau desprinşi din coşmaruri, şi săptămâni în şir nu a dormit, stând cu spatele lipit de perete şi cu ochii deschişi în beznă.

Plecaţi, se gândea, şi ei plecau, dar reveneau mereu. Nu ştia de ce o urmăreau, nu ştia de ce nu-i mai vedea nimeni, se temea că erau adevăraţi, dar se temea şi că nu erau, se temea de ce ar face supraveghetoarele dacă ar afla că era bântuită sau nebună. Dar cel mai mult se temea de monştri în sine.

Se temea că vor întinde mâna din întuneric şi o vor apuca. Sau că o vor prinde de încheietura mâinii cu degetele lor distruse. Într-o zi, a întins mâna, frustrată, aşteptându-se să dea de carne moartă sau cel puţin de pânze de păianjen, de ceaţa unui lucru pe jumătate format. Dar n-a simţit nimic.

Aşa îngrozitori cum erau, nu se aflau *acolo.*

Sigur că-i vedea cu coada ochiului, un ecou neplăcut, ca atunci când priveşti în soare şi trebuie să clipeşti o oră ca să scapi de efectul luminii asupra ochilor. Dar a învăţat să-i ignore, fiindcă nu o puteau atinge.

N-au putut-o atinge *niciodată.*

Şi totuşi, acum, lipită de un perete igrasios dintr-un pasaj ascuns al casei care nu este Gallant, *simte* mâna monstrului peste gura ei. Şi nu e doar sugestia unei mâini, nici pânză de păianjen sau ceaţă, ci dă impresia de fruct de mult putrezit şi de beţe prea uscate, o palmă seacă precum osul, care apasă puternic peste buzele ei.

Ar ţipa, dacă ar putea.

Dar nu poate, aşa că se zbate, încearcă să scape, îi înfige degetele prin hainele zdrenţuite şi printre coaste, dar monstrul o învârteşte şi se apleacă

spre ea, cu faţa-i distrusă, la câţiva centimetri de a ei. Şi în bezna argintie nu se vede nici urmă de ameninţare în ochii săi sticloşi, doar o rugăminte tăcută să stea cuminte.

Dincolo de inima care-i bubuie, Olivia încearcă să asculte camera aflată dincolo de perete. Aude uşa care se face aşchii, cizmele soldatului care traversează biroul, de pe lemn pe covorul ros. Îşi imaginează silueta lui subţire, de lup, care înconjoară masa. Un genunchi atinge podeaua şi mănuşa de metal zgârie pe jos, şi apoi – pauză. Sunetul moale al unui obiect eliberat, o hârtie care flutură. Jurnalul mamei. Mâinile Oliviei dor şi plămânii îi ard. Trebuie să îl recupereze, dar nu poate, aşa că, în schimb, respiră printre degetele putrede şi inhalează miros de frunze moarte şi cenuşă.

În cele din urmă, paşii se retrag.

Tăcerea se întinde lungă şi plictisitoare.

Monstrul îşi coboară mâna.

Se dă înapoi un pas, iar în lumina ciudată care pătrunde în toată casa, Olivia vede că este sau că a fost un bărbat, de vârsta unchiului ei, poate, cu acelaşi maxilar puternic şi aceeaşi privire profundă pe care le ştie ca trăsături ale familiei Prior.

Monstrul îşi ridică mâinile, poate predându-se, poate scuzându-se. Nu înţelege, nu până ce degetele se ridică în aer, în ceva care nu este limbajul semnelor – nu cel pe care l-a învăţat ea –, dar care creează gesturi lente, lizibile.

Ai… cerut… ajutor.

Olivia îl priveşte. Aşa este, când se ascundea pe hol. Dar a fost doar un gând, o rugăciune, o implorare mută, nici vorbită, nici transmisă prin semne.

Cum m-ai auzit? întreabă ea, dar atenţia monstrului se îndreaptă iar spre uşa ascunsă. Chipul i se schimonoseşte, iar el face semn spre pasajul întunecos.

Trebuie să pleci, spune. *Vine umbra.*

Umbra? întreabă ea, dar monstrul o întoarce cu faţa spre holul îngust. Lumina argintie, mată, nu pare să ajungă mai departe de 30 de centimetri. Dincolo, întunericul e un zid.

O mână distrusă pluteşte pe lângă ea şi arată.

Pe acolo.

Dar Olivia se uită la mâna veştejită. Se întoarce. Şoarecele. Florile. De

două ori a atins morţii şi i-a readus la viaţă, aşa că se întinde să atingă pieptul distrus al monstrului, care însă o împiedică şi clatină din cap.

De ce nu? se gândeşte ea.

Cealaltă mână a lui pluteşte în aer. *Nu-s al tău.*

Nu pricepe, dar monstrul nu îi oferă timp să întrebe iar. O întoarce dinspre uşa ascunsă şi lupul care caută dincolo de ea, şi chiar dacă nu-l vede în acel moment, îi simte avertizarea în atingere. *Du-te.*

Mulţumesc, se gândeşte, şi degetele monstrului o strâng de umăr. O singură atingere, scurtă, şi apoi o împinge înainte. Pe coridor.

În faţă, întunericul e gros precum vopseaua şi ea se aşteaptă să simtă că i se împotriveşte. Dar, când face un pas, zidul se retrage, lumina argintie se mişcă odată cu ea şi ajunge doar la câţiva centimetri înainte. Olivia pipăie zidul cu mâna. Pasajul e atât de strâmt, încât poate atinge ambii pereţi cu coatele îndoite.

Se uită în spate. Monstrul nu mai e.

Pas cu pas, bâjbâie căutând drumul înainte, cu mâinile alunecând pe piatra veche, şi speră că nu va mai ieşi altceva din beznă.

În cele din urmă, găseşte cealaltă uşă.

Ezită, nesigură încotro duce şi dacă e pe cale să intre în sala de bal sau în foaier. Îşi lipeşte urechea de lemn şi ascultă, dar nu aude nimic. Împinge uşor şi uşa se deschide încet în alcovul îngust din faţa bucătăriei.

Ca toate celelalte lucruri din casă, e la fel şi totuşi nu e.

Un perete e traversat de o fisură adâncă. Scândurile urcă şi coboară, de parcă mai multe rădăcini ar împinge de sub ele. Nu se văd oale pe sobă, nici pâine pe masă, nu e miros de tocană sau pâine prăjită sau altceva decât cenuşă, de parcă un strat gros s-ar fi depus peste toate. Doar un măr se află pe un blat crăpat, uscat, veşted, iar în praful de lângă el s-a imprimat stafia unor degete lungi şi subţiri.

O cuprinde teama.

În mintea ei, aceleaşi degete bat darabana într-un scaun, cu osul vizibil prin pielea albă, sfâşiată. Aceleaşi degete cuprind încheietura unei dansatoare şi o trag spre el. Aceleaşi degete se scutură de praful morţii ei.

Olivia priveşte uşa laterală care dă spre cămară, cu o inserţie de sticlă privind în noapte. Nu spre grădina din spatele casei, ci spre alee, spre fântână, spre drum.

Se grăbeşte spre uşa îngustă şi ajunge la ea din cinci paşi, năvălind afară, în noapte, ca un corp care iese din apă să respire. Nu ştie încotro să se

îndrepte, înapoi spre zidul imposibil sau pe drumul pustiu, dar unul a refuzat-o deja, aşa că decide să-l încerce pe celălalt. Porneşte de-a lungul aleii, cu pietrişul muşcând din tălpile ei goale. *Ssst, ssst,* zice, *prea tare,* dar ea se grăbeşte pe lângă fântână, unde femeia de piatră se înalţă posomorâtă, cu mâna întinsă ruptă, cu rochia fluturându-i în zdrenţe. Fântâna goală e plină de pietre şi…

Nu e goală.

Pe fundul fântânii zace un băiat.

Capitolul douăzeci

Un băiat.

Nu un *monstru* care seamănă cu un băiat, ci un băiat adevărat, din carne şi oase, întreg, cu contur ferm. E de vârsta Oliviei, poate cu un an, doi mai mic, cu păr arămiu care-i cade pe faţă. Pare să se fi urcat în fântână, să se fi făcut covrig pe piatra rece şi să fi adormit. Asta, dacă n-ar avea o lucire argintie pe piele sau încheieturile nu i-ar fi legate cu iederă neagră, cu viţele încolăcite în jurul picioarelor statuii.

Dacă n-ar sta nemişcat.

Olivia a văzut cândva un cadavru. Cu două ierni în urmă, era pe drum, o femeie care se ghemuise ca o frunză în zăpada îngheţată şi care nu se mai ridicase. Şi ea părea că doarme, dar avea membrele ţepene, pielea îi cădea de pe oase, iar scânteia vieţii i se stinsese.

Nu, băiatul din fântână nu e mort.

Asta-şi spune ea când se apleacă peste peretele de piatră. Când mângâie cu degetele aerul deasupra gleznei lui, unde frânghiile buruienoase îl strâng tare. Dar nu ajunge. Vrea să se caţăre peste buza de piatră a fântânii, dar simte mişcare, aude pietrişul scrâşnind sub tălpi şi ridică privirea, sperând să fie alt monstru, înainte să-şi amintească: monştrii nu fac zgomot.

Un soldat stă pe alee.

Cel subţire ca trestia, cu platoşa de metal pe piept. Are ochii întunecaţi, aproape îndureraţi, dar lipsiţi de orice sentiment de milă. Lumina se plimbă pe treptele din faţă, iar ea vede acolo al doilea soldat, cel ca o cărămidă, cu apărătoarea de umăr. Stă plictisit, cu coatele pe genunchi şi mâinile atârnând, mari ca nişte lopeţi.

Olivia face un pas în spate, departe de fântână şi de băiatul de la picioarele statuii, iar în dreapta ei se mişcă ceva. Vede sclipirea unei mănuşi metalice, iar al treilea soldat iese de după femeia de piatră, zâmbind scund.

Cel lat în piept se ridică în picioare.

Ceilalţi doi se apropie.

Metalul le sclipeşte la şolduri, însă nu scot armele.

Asta face lucrurile mai rele. Mâinile lor goale tresar. Ochii lor negri sclipesc.

Ai cerut ajutor, a zis monstrul din birou, chiar dacă ea doar s-a gândit la asta. Acum, se gândeşte iar. *Ajutor.*

Ceva neînsemnat, nerostit, nearătat, mai mult şoaptă decât cuvânt.

Ajutor, se gândeşte ea, când umbrele se apropie. *Ajutor, ajutor, ajutor…*

Şi atunci, vin.

Apar trei monştri, nu din casă sau din grădină ori din întuneric. Se ridică direct din pământ, ca nişte buruieni care cresc în pietriş: un tânăr şi o femeie în vârstă, şi cel pe care l-a văzut în camera de muzică, primul Prior. Deşi au trupurile frânte, rupte de întuneric, deşi nu le sclipeşte metal niciunde pe haine, îşi dă seama că au fost cândva îmbrăcaţi de bătălie.

Vin, parcă la chemarea ei, cu trupurile făcând scut în faţa Oliviei.

Soldaţii se încruntă. Cel lat rămâne mut, cel slab e iritat, iar cel scund mârâie când monstrul tânăr face un pas în faţă, cu mâinile desfăcute. Deşi monştrii nu zic nimic, le simte ordinul vibrându-i în oase.

Fugi.

Olivia se aruncă spre băiatul din fântână, dar monstrul care seamănă cu o bătrână o prinde de braţ şi clatină din cap – şi o împinge.

Apoi, o lamă cântă prin spinarea monstrului, şi acesta se împleticeşte, iar Olivia ştie că nu poate muri, ştie că e deja mort, însă îi vede metalul ieşind din piept şi genunchii care cedează în tăcere. Şocul groazei o străbate prin tot trupul.

Monştrii nu se pot măsura cu soldaţii. Dar i-au oferit Oliviei ceva timp în plus.

În consecinţă, fuge aşa cum poate, nu spre drumul pustiu, ci înapoi spre grădină. Un sprint disperat, mânat doar de dorinţa de a scăpa. De casă. De soldaţii în armura lor lucioasă. Departe, cu rochia albastră agăţându-i-se de mărăcini şi spini, cu picioarele desculţe cântând peste covorul de iarbă moartă, care se întinde între grădina veştedă şi livada golaşă.

Departe, înapoi la zidul nesfârşit, la poarta care nu se deschide. Aproape că ajunge, când o rădăcină îi prinde degetele de la picioare şi o face să se rostogolească, iar durerea îi străbate mâinile şi genunchii în vreme ce aterizează pe pământ. Căderea îi eliberează aerul din plămâni, dar pulsul îi loveşte tâmplele precum beţele o tobă. *Ridică-te, ridică-te, ridică-te*. Îşi înfige degetele în pământul rece şi umed, să se ridice, dar simte înţepătura unor beţişoare în palme şi îşi dă seama, prea târziu, că nu sunt beţe, ci oase, rămăşiţele de dincoace de zid. Prea târziu simte durerea ascuţită, mişcarea de pe piele. Prea târziu – pământul de sub ea devine un covor colcăitor de labe şi de blană şi de aripi, toate vii.

Olivia se dă înapoi, cu braţele cuprinse de un fior.

Plecaţi, se gândeşte, *plecaţi,* şi ciorile îşi iau zborul, şi şoarecii fug, şi iepurii ţâşnesc, şi ea se obligă să se ridice în picioare, cu frigul revărsându-i-se în mâini şi picioare când se împleticeşte pe uşa grădinii şi se izbeşte de ea.

Fierul se scutură, dar nu cedează.

Ea loveşte iar, dar sunetul nu se aude, ci se înăbuşă chiar când pumnii ei lovesc metalul, înghiţite ca un ţipăt într-o pernă moale.

Olivia se lasă să cadă lângă poartă, extenuată. Apoi, se întoarce şi se lipeşte cu spatele de metalul rece, cu ochii fixaţi în beznă. Poate că simte nevoia primordială de a-şi înfrunta soarta, aceeaşi forţă care mână o fetiţă să privească sub pat, convingerea că nu poate fi mai rău ce vezi decât ceea ce nu vezi.

Se întoarce şi priveşte casa care nu e Gallant.

Şi-l vede, privind-o şi el.

Stăpânul casei stă pe balcon, cu coatele pe balustradă, cu haina neagră fluturând în aerul rece al nopţii, şi chiar de la distanţa aceea îl vede cum o priveşte cu ochi alb-lăptoşi. Chiar şi de aici, îi vede zâmbetul care-i despică faţa cenuşie, îi vede mâna ridicându-se şi degetul prea subţire încovoindu-se într-un singur gest îngrozitor, fără cuvinte, dar limpede.

Vino aici.

Nu se vede luna, însă în grădină sclipeşte lumina argintie pe un umăr, un piept, o mână. Vin soldaţii. Se apropie de ea, sălbatici, dar tăcuţi, luându-i urma pe întuneric, şi Olivia decide că nu este pregătită să îşi înfrunte soarta. Se întoarce spre poarta din zid şi o loveşte iar şi iar cu pumnii, până ce se desprind bucăţi din ea şi expun fierul aflat dedesubt.

Deschide-te, deschide-te, deschide-te, se gândeşte ea, lovind până ce simte durerea usturătoare a tăieturii de la mână, când se redeschide; poate simţi sângele care-i curge pe piele şi o săgetează arsura când palma ei loveşte fierul, şi apoi aude ceva, adânc în metal, precum finalul unei note muzicale, mai mult ecou decât sunet. Un lacăt care geme şi se desface.

Poarta din zid se deschide şi Olivia trece, mai mult împleticindu-se, dintr-o noapte în alta. Afară din grădina moartă, pe iarba verde, umedă, care-i udă genunchii, când se prăbuşeşte la pământ, de cealaltă parte, icnind după aer. Aer cu gust de ploaie de vară şi nu de cenuşă. Aer cu gust de flori şi viaţă şi lumina lunii.

Prin grădină se aud paşi, iar Olivia îşi retrage capul suficient de repede încât să-l vadă pe Matthew alergând spre ea, cu un cuţit în mână. Pentru o

clipă, crede că el intenţionează să o ucidă. *Are* o privire criminală, iar buricele degetelor i s-au albit de cât de tare strânge mânerul, dar apoi vede muchia udă a armei, sângele care picură deja de pe degetele lui. Trece pe lângă ea, îndreptându-se spre poarta deschisă.

Ea se răsuceşte şi vede umbrele venind, vede întunericul revărsându-se pe uşa deschisă şi pe pământ, ca uleiul, pătând praful, înainte ca Matthew să trântească poarta, iar metalul să răsune peste vocea care rosteşte:

— Cu sângele meu pecetluiesc această poartă.

Poarta scârţâie şi zăvorul geme, alunecând în locaşul lui.

Olivia îşi priveşte palma care o doare, căci tăietura i s-a deschis, devenind o dungă roşie, proaspătă, furioasă.

Cu sângele meu.

Matthew apasă fierul în palmă, ţinându-şi capul lipit de poartă. Respiră greu. Olivia se ridică în picioare, vrând să-l atingă, dar Matthew se întoarce şi o apucă de umeri, înfigându-şi degetele adânc.

— Ce ai făcut? o întreabă, cu vocea tremurând.

Olivia se uită când la vărul ei, când la perete, dorindu-şi să îi poată da un răspuns.

Dorindu-şi să ştie ce să-i răspundă.

~~~

E atât de mult zgomot în casă.

Dincolo de zid, totul era croit din şoapte, iar tăcerea stranie amplifica orice pas sau respiraţie. Dar aici, Hannah trosneşte prin bucătărie, fierbând apă şi căutând pansamente, iar Matthew strigă încontinuu, chiar dacă pare să fie pe cale să leşine, în timp ce Edgar târăşte un scaun şi-i porunceşte să se aşeze. Zgomotul loveşte val după val şi Olivia îi permite să o spele, recunoscătoare, după atâta linişte, chiar dacă nimeni nu vorbeşte despre ce-a văzut şi despre faptul că dincolo de zid e o altă lume.

— Cum *îndrăzneşti?* spune Matthew, şi pentru prima dată vorbele lui îi sunt aruncate lui Hannah şi nu ei.

— Încercam doar să ajut, se răsteşte ea.

— Stai jos, spune Edgar.

— M-ai *drogat.*

Olivia tresare şi îşi dă seama că de aceea uşa de la dormitorul lui a rămas închisă şi nu l-a văzut.

— Mai bine drogat decât mort! strigă Hannah, iar Olivia nu o poate învinui.
~~~

I-a văzut faţa cu o noapte înainte, umerii căzuţi de epuizare, cearcănele adânci de sub ochi.

— Ai nevoie de odihnă.

— Nu există odihnă! strigă el. Nu în casa asta.

— Stai *jos,* îi comandă Edgar, dar Matthew se plimbă de colo-colo, cu o cârpă de vase prinsă în jurul mâinii.

Bumbacul e deja roşu. A tăiat prea repede, prea adânc şi are o rană urâtă în palmă, iar în ciuda cârpei, câteva picături roşii şi mari tot îşi găsesc drum până pe podeaua bucătăriei.

Cu sângele meu, a zis el.

Palma Oliviei nu arată deloc prea bine, însă Edgar a bandajat-o cu un tifon curat (fără ca măcar să o privească), şi mintea nu-i stă la durerea surdă din mână sau din tălpile goale, după ce-a alergat pe pietriş şi pământ zgrunţuros sau la frigul care i s-a strecurat sub piele. Mintea ei nu e aici, în bucătărie, ci la sute de metri distanţă, la liziera grădinii. Vede cadavrele creaturilor mici ridicându-se la atingerea ei, se simte târâtă în beznă de mâini moarte, priveşte peste douăzeci de dansatori transformându-se în cenuşă, şi bucăţele de os care se mişcă pe podeaua sălii de bal, săltând înapoi spre stăpânul lor.

Edgar îl convinge pe Matthew să se aşeze, în sfârşit.

— Nu aveai niciun drept, se stropşeşte el la Hannah, dar ochii îi scânteiază şi pielea a devenit dintr-odată prea rozalie, şi ea nu se poate abţine şi se gândeşte că, deşi e atât de înalt, o pală de vânt mai puternic l-ar da peste cap.

Hannah nici nu vrea să audă.

— Te-am văzut născându-te, Matthew Prior, zice ea. Nu te voi privi cum te sinucizi.

— Mi-ai privit tatăl făcând-o, zice el, cu atâta venin în glas, încât Hannah tresare. Mi-ai lăsat fratele…

— Ajunge! strigă Edgar, acel Edgar cu voce blândă, iar cuvântul parcă îl plesneşte pe Matthew peste faţă.

— În unele zile, spune Hannah, cu glas fragil, eşti încă un copil.

Ochii lui Matthew se întunecă.

— Sunt un Prior, zice el, încruntându-se sfidător. M-am născut ca să mor în casa asta. Dar să fiu al naibii dacă mor degeaba.

Se întoarce, îndreptându-şi toată furia asupra Oliviei.

— Strânge-ţi lucrurile. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Ea face un pas în spate, parcă lovită. Furia o furnică pe sub piele.

Şi eu sunt o Prior, vrea să-i spună. *Locul meu e aici, aşa cum e şi al tău. Am văzut lucruri pe care tu nu le poţi vedea şi am făcut lucruri pe care tu nu le poţi face, şi dacă mi-ai fi zis adevărul, în loc să mă tratezi ca pe o străină în casa ta, poate n-aş fi trecut dincolo. Poate aş fi ajutat.*

Ridică mâinile ca să îi transmită totul prin semne, dar Matthew nu îi dă ocazia.

Îi întoarce spatele, la fel şi lui Hannah şi Edgar, şi iese în goană din bucătărie, lăsând doar sânge şi tăcere în urma lui. Olivia ţâşneşte afară, îşi trece braţul peste masă şi face să cadă pe jos cutia de alamă cu bandaje şi plasturi. Matthew nu reacţionează.

Lacrimile îi ard ochii, ameninţând să curgă pe obraz.

Dar Olivia nu le permite. Când oamenii văd lacrimi, nu mai ascultă ce li se spune cu mâinile, în cuvinte sau altminteri. Şi nu contează dacă lacrimile sunt pline de furie sau tristeţe, de frică sau frustrare. Tot ce văd e o fetiţă care plânge.

Aşa că ea şi le reţine, în timp ce undeva, în adâncurile casei, se trânteşte o uşă.

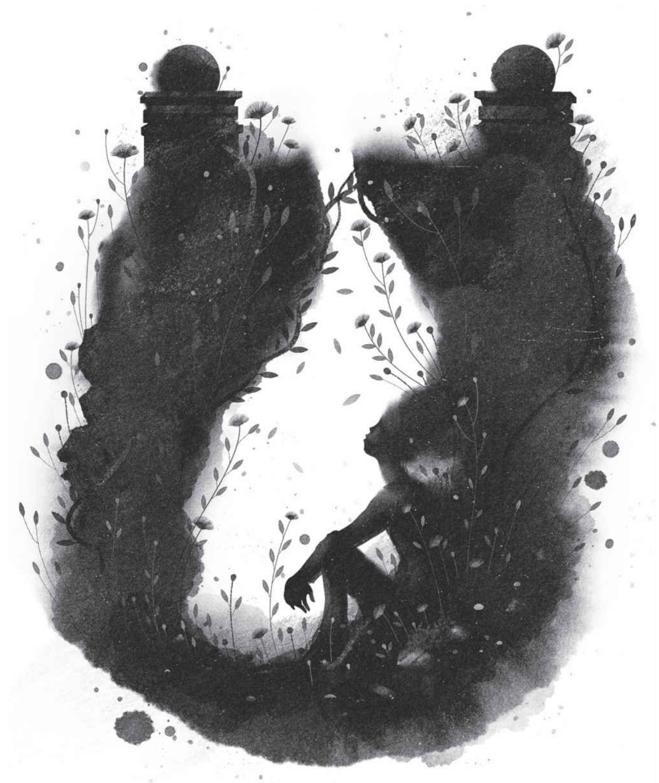
Hannah nu îi oferă asigurări.

Edgar nu îi spune că totul va fi bine.

Nu îi spun să îşi ignore vărul, să se odihnească şi că totul va fi mai bine dimineaţa următoare. Olivia are multe întrebări, dar îşi dă seama, după atmosfera tensionată, după tăcerea oribilă, că nimeni nu are de gând să răspundă.

Hannah se lasă într-un scaun, cu capul plecat şi mâinile dispărându-i între buclele rebele.

Edgar se apropie să o liniştească, iar Olivia urcă să împacheteze.

Capitolul douăzeci şi unu

Olivia se mişcă prin casă ca un monstru, simţindu-se doar pe jumătate prezentă şi pe jumătate absentă, confuză, nesigură.

Se opreşte pe scări, amintindu-şi de lumina argintie din cealaltă casă. Pe hol, vede uşa închisă de la camera lui Matthew, iar pe sub ea, umbra pestriţă a picioarelor în mişcare. Monstrul care seamănă cu unchiul său stă de pază şi nu vrea să o privească în ochi. În camera mamei sale, întoarce cheia aurie în broască, amintindu-şi şoapta fierului sub palme şi cum a răspuns uşa la sânge. Al ei, al lui Matthew. Sânge de Prior.

Trebuie să stea mereu de pază un Prior.

Cu sângele meu, pecetluiesc uşa.

Tata o numeşte închisoare.

Şi pe noi, gardienii.

M-am născut ca să mor în casa asta.

Ce-ai făcut?

Oliviei i se învârte capul.

Îşi priveşte picioarele goale, pline de noroi şi praf, şi zgârieturile subţiri provocate de spinii care-i înconjoară pulpele, prea obosită, prea zguduită să simtă orice. Trece pe lângă valiză şi pat, se duce direct în baie şi îşi pregăteşte apa, cât mai fierbinte.

Cât se umple cada, stă în picioare în faţa oglinzii din baie, studiindu-şi chipul, ochii, rochia, totul îmbrăcat în cenuşă şi sânge, şi lucruri pe care nu le poate vedea, dar le simte, mâna monstrului peste gura ei, şoarecele care-i tresărise în palme, ochii alb-lăptoşi care o priveau din întuneric, şi dintr-odată vrea să-şi iasă din haine şi din piele.

Îşi scoate rochia albastră, pătată, şi se lasă în apa prea fierbinte, privind cum o învăluie aburii. Îşi foloseşte o singură mână: îşi freacă bine pielea, încercând să facă să dispară răcoarea ciudată, cenuşa dansatorilor, băiatul din fântână, la care n-a putut ajunge, uşa care nu se deschidea şi teama de ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi prins-o soldaţii. Încearcă să cureţe cealaltă parte a zidului, teroarea resimţită la fiecare pas, dar şi sentimentul ciudat că a ajuns acasă. De parcă o parte din ea ar fi fost din locul acela mort, putred.

Fireşte că de-acolo era.

Este fiica tatălui său, la urma urmei.

Cea mai înaltă umbră.

Încearcă să şi-l imagineze drept unul dintre dansatori, învârtindu-se ca o păpuşă pe podeaua sălii de bal, dar simte în oase că nu se afla printre ei.

Moartea, cu cele patru umbre şi mai multe năluci.

Patru umbre, dar ea a socotit doar trei în jurul tronului.

Apa scoate aburi, iar la suprafaţa care face vârtejuri ea cheamă alt soldat, nici lat în umeri, nici slab, nici scund, ci înalt, cu ochi întunecaţi, îmbrăcat în armură. Îl vede vânându-i mama prin casa aflată în ruină. Prinzând-o. Şi eliberând-o.

Olivia îşi studiază mâinile sub apa fierbinte care îi face pielea rozalie. Stratul cenuşiu pe care l-a spălat e încă sub apă, înfăşurându-i-se în jurul degetelor ca nişte viţe. O mamă din carne şi sânge. Un tată din cenuşă şi os.

Şi atunci *ea* din ce este?

Apa s-a răcit şi deasupra ei e o ceaţă cu toate lucrurile pe care le-a spălat, iar Olivia iese şi trage dopul, privind-o cum se scurge. Rochia albastră a mamei sale zace pe podea, distrusă, şi o lasă acolo; deschide valiza pe care nu a despachetat-o şi scoate a doua rochie cenuşie, dintr-un material apretat şi aspru, care nu i se potriveşte. E vorba doar de câteva zile, însă abia dacă mai suportă senzaţia ei pe piele, acum. O dezbracă şi îşi pune o rochie verde-pal.

Împachetează.

Nu fiindcă aşa i-a spus Matthew, ci fiindcă tânjeşte după un loc unde este dorită. Şi aici nu este. Se uită în jos, la mormanul de lucruri lipsite de culoare din valiză, apoi deschide dulapul şi scoate hainele mamei sale.

Valiza e prea mică şi nu vor încăpea, dar nu îi pasă, căci a pierdut destul şi ia totul, de data asta. Una câte una, rochiile se desprind de pe umeraşe, una câte una cad, ca florile tăiate, până ce dulapul este gol şi podeaua, plină de haine. Iar Olivia se prăbuşeşte, abia mai respirând, în grădina formată din rochiile mamei sale, între nuanţele de galben-aprins, de roşu îndrăzneţ şi de albastru neclar, ca nişte boboci de vară.

Ceva se frânge în interiorul ei, o respiraţie blândă.

Atunci apar lacrimile, fierbinţi şi amare.

Le urăşte în timp ce îi brăzdează obrazul.

A mai plâns doar de două ori în viaţă: o dată când era suficient de mare ca să citească jurnalul şi şi-a dat seama că, în ciuda jocurilor şi minciunilor pe care şi le spunea, părinţii ei nu se mai întorc, şi altă dată după ce Anabelle a smuls paginile. Nu când a auzit sfâşierea teribilă, ci după aceea, după ce se ridicase şi umpluse borcanul cu gândaci, după ce-i lăsase să cadă

pe patul lui Anabelle şi se târâse înapoi într-al ei, se ghemuise în beznă şi plânsese, cu paginile rupte din jurnal la piept.

Jurnalul mamei sale. Îşi tot îndoaie degetele, căutând disperată greutatea familiară a jurnalului. Dar s-a dus. E pierdut dincolo de zid, iar durerea o loveşte în valuri.

Nu după *cuvinte* jeleşte – le ştie deja pe de rost –, ci după desenele tatălui ei, cele pe care tocmai începuse să le înţeleagă. După obiectul în sine, după urmele de peniţă pe hârtie, după canelurile de pe copertă, după scrisoarea de la sfârşit, *Olivia, Olivia, Olivia,* numele ei scris iar şi iar de mâna mamei.

Mama care a fugit de aici.

Care a avertizat-o să nu vină.

Mama de care-i este dor, deşi nu a cunoscut-o.

Un curent uşor de aer se strecoară în cameră, deşi obloanele sunt trase la geam şi uşa e închisă.

Monstrul e aici. E mai împuţinat decât cei de dincolo de zid – îi lipsesc jumătate de umăr, o parte din şold, un braţ –, dar e acolo, cu gleznele încrucişate, stând aplecat cu un cot pe genunchi, cu bărbia în palmă.

Cu ochii înlăcrimaţi, Olivia aproape că îşi poate imagina că femeia de pe pat e reală. Poate că e. Realitatea, învaţă ea, e un lucru alunecos, şi nu o linie neagră, solidă, ci o formă cu margini moi, cu mult gri.

Nu ridică privirea, temându-se că monstrul va dispărea. Şade acolo, cu capul plecat printre rochiile mamei sale, chiar şi când simte mişcare, chiar şi când simte că monstrul se ridică de pe pat şi păşeşte în iazul de bumbac, lână şi mătase, lăsându-se în genunchi în faţa ei. Dacă ar ridica privirea, s-ar uita în ochii lui.

Şi nu se poate abţine. Face asta.

Când Olivia ridică privirea, monstrul pare să pâlpâie uşor, ca o lumânare în vânt, dar se linişteşte. Poate că nu privirea alunga monştrii. Poate că erau gândurile, acel *Plecaţi* pe care-l aruncase mereu în direcţia lor, în timp ce se uita urât.

Acum, Olivia se uită la ce-a mai rămas din mama ei.

Ce ai păţit? se gândeşte.

Nu e ca în cazul unchiului Arthur, cu faţa pe jumătate lipsă. Nu-i nicio rană de glonţ, nicio lamă, niciun vinovat, ci monstrul este doar teribil de firav şi are cearcăne sub ochi, iar Olivia îşi aminteşte de însemnările din jurnal, de somnul pe care nu şi-l mai găsea şi de teama de a se îneca în vise.

Oboseala poate deveni boală, a zis Edgar, *dacă durează prea mult.*

Orice boală i-o fi răpit mama îl răpeşte acum pe Matthew. Şi nu ştie cum s-o oprească, nu ştie cum să o împiedice să o atace şi pe ea, mai târziu.

De ce ai plecat de la Gallant? ar dori să întrebe.

De ce m-ai părăsit?

Monstrul ridică mâna, iar Olivia îşi ţine respiraţia, sperând că vrea să vorbească, să facă semne, dar degetele sale doar ating aerul aproape de faţa ei, parcă pentru a-i cuprinde obrazul sau a-i da o şuviţă după ureche. Olivia nu se poate abţine şi îi înconjoară gâtul cu braţele, disperată după atingere.

Dar aici monştrii nu sunt suficient de reali ca să fie atinşi. Aici, sunt doar umbre fragile ale celor morţi, iar mâinile ei trec prin el. Se împleticeşte în faţă, aterizând peste rochiile mamei. Durerea îi săgetează palma rănită. Când se ridică iar, e singură.

Olivia îşi doreşte, pentru un moment scurt, să fie din nou dincolo de zid.

~~~

Gallant e liniştit.

Nu e liniştea stranie a celeilalte case sau cea odihnitoare a unui loc adormit, ci liniştea încordată a trupurilor care se retrag în colţuri. Undeva, Hannah se sprijină de Edgar. Undeva, Matthew zace treaz şi aşteaptă zorile.

Geamurile sunt închise şi ea ştie că mai durează cel puţin o oră până să se crape de ziuă. Supraveghetoarea Jessamine spunea că aceasta este cea mai neagră parte a nopţii, după lună şi înainte de soare.

Olivia îşi ia valiza şi o duce până la capătul scărilor. O lasă acolo.

Străbate coridoarele goale, desculţă, ca în prima ei noapte aici. A învăţat deja dispunerea lucrurilor în casa cea mare şi îşi croieşte drum fără lumânare, pe lângă şirul de portrete, spre camera de muzică. Are jurnalul roşu al mamei sale sub braţ.

Pianul e abandonat în beznă.

Nici urmă de Matthew. Nici de lumina lunii. Grădina e doar un zid de negru texturat.

Olivia se aşază la fereastra franceză, ţinând jurnalul. E prea întuneric ca să citească, dar nici nu-şi doreşte asta. Dă coperta la o parte şi trece de text, până ce găseşte ultima însemnare. Apoi dă la paginile goale care urmează.

Începe să scrie.

Dacă citeşti asta, sunt în siguranţă.
~~~

Desenele tatălui ei s-au pierdut, dar cuvintele mamei sunt în siguranţă, citite de o mie de ori şi apăsate între paginile memoriei. Aici, în bezнă, creionul scârţâie pe pagină când le reînvie, unul după altul.

Te-am visat azi-noapte
Dacă-ţi întind mâna, ai lua-o?
Ce nume să-i dăm fetei?

Cu fiecare rând reconstruit, înţelege că Grace Prior nu era nebună. Era singură şi pierdută, sălbatică, liberă, disperată, bântuită.

Şi a făcut tot ce-a putut.

Chiar dacă asta a însemnat să-şi părăsească fiica.

Chiar dacă asta a însemnat să o elibereze.

Încă nu înţelege multe, dar măcar asta ştie.

Olivia scrie până la ultima însemnare – şi îşi scrijeleşte sieşi literele, la finalul jurnalului roşu.

Olivia, Olivia, Olivia,
aminteşte-ţi…
Umbrele nu sunt reale
visele nu-ţi pot face rău
şi vei fi în siguranţă, câtă vreme stai departe de Gallant.

Priveşte cuvintele mamei sale, scrise de propria mână, multă vreme, şi apoi închide jurnalul şi-l strânge la piept.

Extenuarea o cuprinde precum fumul, dar nu adoarme.

Stă cu ochii lipiţi de geam, privind spre grădină, peste care se strecoară primele gene de lumină.

Nu vrea să se întoarcă la Merilance. Maşina poate veni după ea, dar drumul e lung şi va trebui să oprească măcar o dată, şi când va opri, ea va pleca. Va fugi, cum a făcut mama ei, cum a dorit mereu să facă şi ea. Poate că va fugi într-un oraş şi va deveni vagaboandă, hoaţă.

Poate că va fugi spre ocean şi se va strecura la bordul unei nave şi va pleca departe.

Poate că se va strecura într-un orăşel tăcut şi va lucra la patiserie, şi va fi o enigmă pentru toţi cei care vin şi pleacă, şi va creşte şi va îmbătrâni, şi nimeni nu va şti vreodată că a fost orfana care vedea monştri şi care a

întâlnit cândva Moartea şi-a locuit într-o casă de lângă un zid.

Stăpânul casei este furios.

Îşi croieşte drum spre zidul din grădină, cu o pereche de galoşi galbeni în mână, ca nişte fructe proaspăt culese.

Umbrele aşteaptă.

— Aţi lăsat-o să scape, zice el, cu un glas care îngheaţă.

Capetele lor se pleacă la unison, ochii lor scotocesc pământul sterp, iar el se întreabă ce scuze i-ar oferi, dacă ar putea vorbi. Studiază uşa, unde două palme mici au lovit iar şi iar, făcând să cadă crusta de frunze moarte de mult şi expunând fierul de sub ea.

Îşi trece gânditor mâna peste pată, apoi se întoarce şi îşi croieşte drum înapoi pe aleea din grădină. Trandafirii morţi se dau la o parte, însă un singur boboc care acum plesneşte de sănătate îi aţine calea, cu petale grele şi pline.

Stăpânul casei îi atinge viaţa din frunze, din tulpină, din rădăcini.

— Foarte bine, zice el şi culege floarea.

Apoi zâmbeşte, un zâmbet meschin şi maliţios, un zâmbet care nu reflectă lumina lunii, un zâmbet intim, doar pentru grădină şi dinţii lui.

Partea a cincea
— SÂNGE ŞI FIER —

Capitolul douăzeci şi doi

Ploaia bate darabana pe magazia din grădină.

Monstrul se holbează la Olivia din colţ.

Fata se foieşte şi simte cum trosneşte ceva sub talpa ei. Se uită în jos, aşteptându-se să vadă unul dintre multele cioburi de lut împrăştiate pe pământ, dar bucata e de porţelan, cu trandafiri şi spini încolăciţi pe un fundal alb, şi ştie că a fost cândva o vază, deşi habar n-are de unde. Monstrul duce o jumătate de deget spre locul în care ar trebui să i se afle buzele. Ploaia s-a oprit, iar Olivia ştie că ar trebui să se întoarcă, dacă e să plece, dar, când face un pas afară, nu vede niciun şanţ de pietriş, nicio clădire mohorâtă de piatră şi nici urmă de Merilance.

În schimb, este în grădina de la Gallant. O explozie de culoare înfloreşte în toate părţile, şi evident că e aici – cum să fi uitat?

Se întoarce spre zidul din grădină şi îşi vede mama stând lângă poartă, într-o rochie galbenă, la umbră, cu o mână ridicată spre uşa de fier. Olivia deschide gura, ca şi cum ar dori să strige, dar fireşte că nu poate, aşa că fuge.

O ia la fugă pe aleea din grădină, sperând să-şi prindă mama înainte să deschidă poarta, însă chiar când femeia de lângă zid se întoarce să privească peste umăr, Olivia se împiedică şi cade. Aterizează pe pământul dur, care nu e acoperit de iarbă moale, ci de o încâlceală de iederă aspră, pe un sol sterp. Se ridică iar, dar s-a întunecat, şi ea e de partea greşită a zidului.

Casa care nu e Gallant se ridică asemenea unui dinte rupt, iar ea se răsuceşte spre zid şi îşi vede mama stând în poarta deschisă, cu o umbră înaltă alături. Olivia se aruncă spre părinţii ei, dar, pe măsură ce se apropie, îşi dă seama că umbra nu e tatăl ei. Este bărbatul care nu-i bărbat, stăpânul celeilalte case, cu maxilarul care-i iese prin obrazul sfâşiat când zâmbeşte şi trânteşte uşa, iar Olivia se trezeşte.

Icneşte. Jurnalul roşu cade pe podea. Clipeşte, cu o mână ridicată drept pavăză împotriva soarelui care pătrunde prin fereastra franceză, alb precum norii şi strălucitor. Zorii au trecut de mult şi nu prea mai e dimineaţă. Îşi simte capul greu şi mâna îi pulsează surd. Cineva a învelit-o cu o pătură, iar când ridică privirea vede că nu e singură.

Matthew şade pe marginea băncuţei din faţa pianului, cu capul plecat, trăgând de bandajul de pe mâna lui. Sunt reflexii stranii, ei doi, fiecare cu

mâna bandajată, a lui curată şi a ei pătată.

Când ea se ridică în capul oaselor, Matthew se ridică şi el. Privirile li se întâlnesc, iar Olivia se pregăteşte de un atac. Dar el o priveşte doar, cu ochii lui obosiţi şi bântuiţi, şi spune:

— Te-ai trezit.

Din nou, nu e o întrebare. Niciodată nu e o întrebare. Propoziţiile lui Matthew par să fie întotdeauna nişte afirmaţii. Olivia încuviinţează scurt, aşteptându-se ca maşina să fie trasă în faţă şi el să fi venit să o trezească şi să o trimită de aici. Şi-i imaginează pe Hannah şi pe Edgar în foaier şi valiza ei deja în portbagaj. Dar Matthew nu se ridică în picioare. Expiră prelung şi zice:

— Eram furios.

Olivia aşteaptă şi se întreabă dacă asta era vreun fel de scuză. Băiatul înghite în sec.

— Nu vreau să fii aici, mormăie el, iar ea ridică o sprânceană, parcă pentru a zice: „Serios?”

Dar el nu o mai priveşte. Se uită spre grădină şi spre zid.

— Însă meriţi să ştii de ce.

Se ridică în picioare şi se întoarce spre uşă.

— Vino cu mine.

Olivia îl urmează. Ia jurnalul căzut şi se duce după el, afară din cameră.

— Ar fi trebuit să-ţi zic despre zid, spune el, dar mi-era teamă că, dacă ţi-aş fi zis, ai fi mers să cauţi. Cred c-am sperat că, dacă pleci suficient de repede, era posibil să nu afle că ai fost aici. Era posibil să nu te găsească.

Aruncă o privire peste umăr.

— Dar apoi te-ai dus şi l-ai găsit.

Străbat împreună galeria de portrete, cu privirea lui Matthew oprindu-se pentru o secundă la peticul de perete gol, de unde a fost îndepărtat un tablou. Păşeşte lent, respiră zgomotos, de parcă trupul lui se străduieşte din greu doar să-l poarte. Ea îi aude pe Hannah şi pe Edgar discutând între ei, în bucătărie – cu siguranţă, n-au de gând să o lase să plece fără să-şi ia rămas-bun.

Matthew o conduce pe lângă baie şi ea înţelege încotro merg.

Uşa biroului se deschide şi Olivia îl urmează înăuntru. Pentru o clipă, se simte iar dincolo de zid, în celălalt birou, blocând uşa cu scaunul, în timp ce soldatul scund o izbeşte ca să ajungă la ea.

Dar apoi clipeşte şi scaunul e din nou la locul lui, iar rafturile sunt pline

de cărţi, tapetul e neted, sculptura aşteaptă pe vechea masă de lemn. Priveşte spre peretele îndepărtat, întrebându-se dacă există uşa secretă, în timp ce Matthew se afundă în scaunul de dincolo de birou, de parcă scurtul drum prin casă i-ar fi răpit toată puterea.

— Nu este vina ta că eşti o Prior, spune el, şi Hannah are dreptate. Nu pot să te oblig să pleci.

Inima Oliviei bate mai tare, şi se simte înviorată, până ce el adaugă:

— Dar, după ce vei cunoaşte adevărul, vei înţelege de ce ar trebui să pleci.

El îşi trece mâinile prin părul des, apoi îşi sprijină bărbia pe mâinile unite şi priveşte sculptura metalică de pe birou, cu obrajii scobiţi şi ochii strălucind de fervoare.

— Aşa că-ţi voi spune povestea, cum mi-a fost spusă şi mie.

Pune un deget pe sculptură şi o împinge uşurel. Aceasta se pune în mişcare.

— Totul are o umbră, începe el. Chiar şi lumea în care trăim. Şi, aşa cum se întâmplă cu orice umbră, există un loc în care aceasta poate fi atinsă. O îmbinare unde umbra îşi întâlneşte sursa.

Inima Oliviei bate mai tare.

Zidul.

— Zidul, spune şi Matthew. Lumea pe care ai văzut-o dincolo de zid este umbra lumii acesteia. Dar, spre deosebire de majoritatea umbrelor, nu este goală.

Ridică privirea.

— L-ai văzut?

Fără să întrebe, Olivia ştie că se referă la silueta teribilă din cealaltă casă, stăpânul din putregai şi ruină. Ochi alb-lăptoşi, haină neagră-cărbune şi maxilarul lucind prin obrazul zdrenţuit.

Olivia încuviinţează şi Matthew înghite în sec, apoi continuă.

— Poate c-a început ca o nimica toată. O buruiană care a scos capul prin pământul sterp. Sau poate că a fost mereu aşa – o forţă distrugătoare. Nici nu contează. Cândva, lucrul din beznă a devenit flămând. Şi-a dat seama că trăia în umbra lumii. Şi a dorit să iasă.

Matthew fixează sculptura cu privirea, iar Olivia se simte şi ea atrasă de casele care se învârt, de ritmul lor, de felul în care se îndepărtează şi se apropie.

— Unii oameni detestă întunericul. Alţii sunt atraşi de el, de trosnetul

puterii acumulate într-un loc. De murmurul magiei sau de prezenţa morţilor. Văd aceste forţe care pătează lumea, precum cerneala dizolvată în apă. Familia noastră era aşa. Ţi-am zis că Gallant n-a fost construită de neamul Prior. Casa era deja aici. Goală. Aştepta. Şi familia Prior a venit. S-au simţit atraşi de casă, şi când au sosit, au văzut ce era zidul: un prag. O linie de graniţă.

Vocea lui Matthew este joasă şi fermă. Cunoaşte cuvintele aşa cum le cunoaşte ea pe ale mamei sale.

— Ziua, zidul era doar un zid. Dar noaptea, când liniile dintre umbră şi sursă se subţiau suficient, devenea o poartă. O cale dintr-o lume în cealaltă. Şi lucrul din întuneric a început să *apese* piatra. Mijlocul zidului a început să cedeze, iar familia Prior a ştiut că, în curând, lucrul acela îşi va croi drum afară. Au făcut deci poarta de fier şi au montat-o pe piatra care se sfărâma, ca să oprească întunericul. Pentru o vreme, a fost suficient. Dar apoi n-a mai fost. Într-o noapte, a evadat. Piatra a crăpat şi fierul a căzut, iar lucrul acela a păşit în lumea asta. Peste tot pe unde călca, totul murea. Se hrănea cu fiecare vietate, cu fiece fir de iarbă, floare, copac şi pasăre, lăsând în urmă doar praf şi oase. Ar fi mâncat totul.

Matthew îşi trece degetul peste sculptura care se întoarce, până când aceasta se opreşte.

— Familia Prior s-a luptat, dar ei erau din carne şi sânge şi el era un demon, care fura orice viaţă atingea. Nu puteau câştiga. Dar au reuşit să nu piardă. Au obligat creatura să se întoarcă dincolo de zid. Jumătate dintre ei au ţinut-o acolo, iar cealaltă jumătate au repus poarta la loc. De data asta, au scăldat-o de la un colţ la altul cu sângele lor şi au jurat că nimic nu va mai trece de ea fără ca ei să fie de acord.

Olivia îşi priveşte mâna bandajată, amintindu-şi de furia vărului ei când se tăiase prima dată. De soldatul scund felul în care i s-a despicat pielea, în timp ce lovea în uşă, disperată să scape. De palma sângerândă a lui Matthew, pe care o lipise de fier ca să-l pecetluiască iar.

El ghidează modelul pe arcul său, până ce casele se regăsesc faţă în faţă. Când se opresc, inelele de metal se aliniază între ele.

— Lucrul acela de dincolo de zid e încă acolo şi încă mai încearcă să iasă. Acum se străduieşte mai mult ca niciodată, nu fiindcă e puternic, ci fiindcă e slab. Nu mai are timp. Nu ne mai are *pe noi.* Trebuie să fie mereu un Prior la poartă. Asta a zis tata. Şi tatăl lui, şi-al lui, şi-al lui. Dar au *greşit.*

Matthew ridică privirea. Are un licăr sfidător în întunecimea ochilor.

— Nu se va sfârşi până ce nu moare şi ultimul Prior. Pricepi? *Oricine* poate păzi zidul. Poate repara crăpăturile. Îl poate menţine în picioare. Dar *noi* suntem cheile închisorii. Doar sângele *nostru* poate deschide poarta, iar *lucrul* din beznă va face orice ca să îl dobândească. Ne va tortura, va transforma orice vis în coşmar, ne va răsuci minţile până ce ne…

Matthew scrâşneşte din dinţi şi ea îi vede tatăl în genunchi, pe iarbă, ridicând arma la tâmplă.

— Câtă vreme e un Prior în casă, lucrul acela mai are o şansă. De aceea n-ar fi trebuit să vii. Aici e cel mai puternic, lângă zid. Dacă pleci suficient de departe, poate că nu te va găsi.

Olivia înghite în sec. Să fie oare adevărat? Nu, poate e o şansă, însă nu o promisiune. Mama ei a plecat şi întunericul tot a găsit-o. Şi ea este o Prior. Matthew o vrea să fie ultimul, dar nu e singur.

Clatină din cap.

Matthew loveşte masa cu pumnii, iar forţa face inelele metalice să se învârtă iar.

— *Trebuie să pleci!* strigă el, dar ea nu pleacă.

Nu vrea.

El se apleacă în faţă, cu buclele în ochi, şi Olivia vede ceva picurând pe birou. Lacrimi.

— Nu poate fi degeaba, spune el, cu vocea gâtuită. Sunt atât de obosit. Nu pot…

Vocea i se frânge.

Olivia se apropie de vărul ei, întinde precaută o mână şi se aşteaptă ca el să se retragă. Dar nu se retrage. Ceva în el se rupe şi apoi cuvintele se revarsă.

— L-a luat mai întâi pe fratele meu.

Olivia îşi trage mâna înapoi, ca arsă.

— Acum doi ani, spune el. Întunericul nu vânase niciodată copii. Mereu voia adulţii familiei Prior. Era mai uşor să le pătrundă în minte. Dar nu s-a dus după tata. Nu după mine. Ci după Thomas. L-a scos într-o noapte din pat, desculţ.

De aceea îl leagă, se gândeşte ea. De aceea are încheieturile învineţite şi cearcăne sub ochi.

— Dormea încă, dar l-a condus prin casă şi peste grădină şi dincolo de zid. Avea doar 12 ani.

Mintea i se învârte nebuneşte când se gândeşte la băiatul pe care l-a văzut de cealaltă parte, cel ghemuit pe fundul fântânii. Câţi ani să fi avut? Părul şi pielea lui erau lipsite de orice strălucire, erau cenuşii, dar poate că doar îi juca lumina o festă, poate…

— Fireşte că m-am dus după el, zice Matthew. Trebuia. Îi fusese mereu teamă de întuneric.

Vocea îi tremură şi se frânge. Dar continuă.

— Tata a vrut să plece el, dar i-am zis că ar trebui să fiu eu. I-am zis că eram mai puternic, dar adevărul e că nu puteam suporta să-i pierd pe amândoi.

Respiraţia i se taie.

— Aşa că m-am dus. Am văzut casa de dincolo de zid. Dar nu am intrat. N-a fost necesar. Poarta era scăldată în sânge, de partea cealaltă. Atât de mult. Prea mult. Cineva o vopsise cu viaţa fratelui meu. Acoperise fiecare centimetru de fier.

Se trage de bandajul de pe mână.

— Dar *lucrul* ăla mi-a ucis fratele degeaba. Doar sângele unui Prior poate deschide poarta, însă trebuie dat de bunăvoie. Acum ştie, şi în fiecare noapte visez că încă mai trăieşte, că e încă de cealaltă parte a nenorocitului de zid, că mă strigă şi mă roagă să-l salvez, şi… ce faci?

Olivia dă ocol biroului. Îl îndepărtează şi deschide sertarul, căutând un stilou, chiar dacă ştie că nu există, că acolo e doar jurnalul negru, plin de locurile în care s-ar fi putut afla ea. Se desprinde şi plonjează pe lângă Matthew, afară din birou, pe hol, grăbindu-se către foaier, spre valiză, pentru că ştie, e sigură că l-a văzut.

Îngenunchează şi o deschide, îşi scoate carnetul de schiţe şi creionul. Nu se mai oboseşte să se ridice, doar se lasă pe vine pe podeaua cu model a foaierului şi începe să deseneze.

Paşii lui Matthew se aud undeva aproape şi iată-l sprijinit de balustradă, în timp ce creionul ei alunecă pe foaie şi trasează o scenă.

Un băiat zace pe fundul unei fântâni goale, legat la picioarele unei statui distruse. Parcă ar dormi, cu faţa pe jumătate ascunsă de bucle.

Vâră carnetul de schiţe în mâna lui Matthew, lovindu-l cu capătul creionului.

— Nu înţeleg, spune el, uitându-se când la hârtie, când la ea. Ce înseamnă asta? De unde…

Olivia scoate un icnet exasperat, dorindu-şi ca oamenii să se oprească şi

să se *gândească,* din când în când, să umple tăcerea cu vorbe, ca să nu fie ea nevoită să o facă. Îi ia carnetul şi revine la desenul cu zidul. Pare imposibil ca Matthew să devină şi mai palid, dar se întâmplă.

O apucă apoi de mână şi o trage pe scări în sus şi pe coridor, spre camera pe care a văzut-o doar o dată, în miez de noapte, când strigătele au atras-o spre uşă. Acum, patul lui e făcut, cuvertura netezită, coşmarurile şterse, cel puţin dintre cearşafuri. Dar curelele se văd sub pat, iar el îşi freacă absent încheietura, cu vânătăi încă evidente pe pielea lui prea palidă.

Matthew se îndreaptă spre peretele de mai departe, unde stă proptită o formă, acoperită de un cearşaf alb. Îl trage şi dezveleşte o ramă. Un portret de familie.

Este cel care lipseşte din galeria de jos. În acel tablou, unchiul ei se află în grădină, cu o expresie severă pe chip, dar uman şi întreg, cu braţul în jurul soţiei sale, Isabelle, pe care o ţine aproape. În faţa lor se află doi băieţi, pe o bancă de piatră. Matthew, la vreo 13 ani, deja înalt şi subţire, cu părul arămiu acoperindu-i jumătate de faţă. Şi un băiat mai mic, care-l priveşte cu adoraţie.

— Pe el l-ai văzut? întreabă Matthew, gâtuit şi slab, de parcă i s-ar fi blocat cuvintele în piept.

Olivia cade în genunchi în faţa portretului, studiindu-l pe Thomas Prior, suprapunând imaginea lui cu cea din mintea ei. Este mai mic decât băiatul din fântână, dar nu cu mult. Aici, ochii lui sunt mari şi strălucitori, dincolo erau închişi. Aici, buclele sale par şaten-deschis, şi nu cenuşii. Dar dincolo de zid totul e cenuşiu. Iar curbura obrazului este inconfundabilă. Linia nasului. Unghiul bărbiei.

— El este? insistă Matthew.

Olivia încuviinţează, înghiţind în sec, şi vărul ei se lasă să cadă pe cel mai apropiat scaun, cu mâna bandajată la gură.

— Au trecut doi ani, spune Matthew, şi Olivia nu ştie dacă el crede că băiatul din fântână nu poate fi fratele lui sau se gândeşte de câtă vreme l-a lăsat acolo.

De câtă vreme a crezut că a murit.

Toată mişcarea de pe holuri a atras-o pe Hannah. E în cadrul uşii, nesigură.

— Ce se întâmplă? întreabă ea.

Matthew ridică privirea.

— E Thomas, spune el, cu ochii strălucind de teamă şi speranţă. Trăieşte.

Capitolul douăzeci şi trei

— Trebuie să-mi găsesc fratele, spune el foarte hotărât. Trebuie să-l aduc acasă.

Stau în picioare în bucătărie, singurii patru oameni dintr-o casă prea mare. Edgar se curăţă de pământul din grădină de pe mâini, iar Hannah răsuceşte între degete o cârpă de bucătărie, Matthew se plimbă de colo-colo roşu în obraji, iar Olivia se întreabă dacă n-a comis cumva o greşeală teribilă.

La Merilance, a învăţat despre *viaţă.* Cum începe şi cum se termină. Se vorbea mereu despre ea ca despre o stradă cu sens unic, mai întâi trăieşti şi apoi mori, şi chiar dacă ştia că e mai complicat – din cauza monştrilor, care fuseseră întâi vii, apoi morţi, şi acum altceva –, adevărul este că nu e sigură ce să creadă despre băiatul din fântână.

Nu crede că băiatul era mort, dar nici n-a observat ritmul respiraţiei, freamătul plăpând al unui trup abia adormit. Dacă-i sub o vrajă, speră să o poată rupe. Speră să îi poată atinge mâna, iar el să se trezească.

Mai e şi problema timpului. Au trecut doi ani. Ar trebui să aibă 14 ani, însă forma de pe fundul de piatră crăpată al fântânii era a unui copil. Dar nimic nu pare să crească dincolo de zid. Poate nici oamenii.

— E oare posibil? întreabă Hannah, ocupându-se de o oală cu supă, pe care n-are nimeni intenţia s-o mănânce.

Olivia a spus povestea drumului său dincolo de zid sau, cel puţin, partea referitoare la băiatul de pe fundul fântânii, iar Edgar s-a străduit să traducă, încruntându-se tot mai adânc cu fiecare cuvânt.

Edgar îşi drege glasul.

— Urăsc să spun asta, dar s-ar putea să fie o capcană.

De parcă n-ar fi evident. *Normal* că e o capcană. Un copil răpit, lăsat ca momeală. Dar capcanele sunt ca lacătele. Pot fi sparte. Pot fi deschise. O capcană e o capcană doar dacă te prinde. Olivia ştie acum, şi când se va întoarce…

— Mă duc diseară, spune Matthew.

— Nu, zic Hannah, Edgar şi Olivia în acelaşi timp, doi cu voce tare şi una dintr-un singur gest tăios.

— E fratele meu, insistă Matthew. L-am abandonat o dată. Nu îl voi părăsi iar.

Olivia expiră scurt. Apoi, se apropie de vărul ei şi îl împinge o dată, tare. Matthew se loveşte de blat, mai degrabă şocat decât lovit, dar ea s-a făcut înţeleasă. Abia dacă se ţine pe picioare. Culoarea din obrajii lui nu înseamnă sănătate, ci boală. Este slăbit din cauza lipsei somnului, iar ea a fost dincolo de zid şi s-a întors. A văzut ce se ascunde între umbre şi ce trăieşte în beznă.

Se uită când la Matthew, când la Edgar şi la Hannah.

Nu ştie cum să le spună despre monştri, despre cum apar când îi cheamă. Nu pomeneşte despre viaţa care se trezeşte sub degetele ei, acolo, brusc şi sălbatic. Nu spune că este fiica tatălui ei şi că o parte din ea *aparţine* lumii de dincolo de zid. Că dacă e să treacă cineva în lumea morţilor şi să se întoarcă, ea este aceea.

Matthew îşi încleştează pumnul pe blat.

— E fratele meu, zice iar, cu o rugăminte în glas.

Olivia încuviinţează şi îi ia mâna bandajată într-a ei.

Da, ştiu, spune ea, cu o privire şi cu o strângere subtilă din degete. *Şi îl voi aduce înapoi.*

~~~

Mai sunt şase ore până se lasă seara.

Prea mult timp, şi totuşi nu suficient.

Hannah crede că ar trebui să mănânce, Edgar crede că ar trebui să se odihnească, iar Matthew crede că el ar trebui să facă asta, de fapt. Olivia nu poate mânca, nu se poate odihni şi nu poate ceda povara. Tot ce poate să facă e să se pregătească, şi cu cât ştie mai multe despre cum funcţionează locul, cu atât mai bine. A petrecut ultimele zile învăţând dispunerea holurilor, dar acum priveşte în jur la pereţi şi podele, şi îşi pune tot felul de întrebări.

Lumea pe care ai văzut-o dincolo de zid este umbra acesteia.

Cuvintele lui Matthew îi dansează în minte, precum casele în cadrul lor metalic. Casele, Gallant şi care-nu-e-Gallant, una blândă şi roasă de vreme, cealaltă în ruine, însă, în rest, la fel.

Olivia se întoarce în birou, cu vărul ei pe urme.

Se duce la peretele din spatele biroului, acolo unde raftul întâlneşte tapetul.

— Ce faci? întreabă el când Olivia îşi trece mâna peste perete şi încearcă să găsească tivul.

Era acolo în cealaltă casă, aşa că…

Pipăind, Olivia găseşte o canelură în tapet. Apasă cu palma şi uşa
~~~

ascunsă cedează puţin, apoi se deschide într-un coridor îngust. Fata ştie că, dacă merge pe el, va ajunge în bucătărie.

Matthew o priveşte de parcă tocmai ar fi făcut o vrajă.

— De unde ai ştiut… începe el, dar Olivia n-are timp să-i spună, să deseneze monstrul cu mâna peste gura ei, aşa că se duce la modelul cu casele miniaturale, cu inelele metalice concentrice. Arată mai întâi spre o casă şi apoi spre cealaltă şi desenează între ele o linie invizibilă.

Matthew mijeşte ochii care apoi se luminează.

— Ce-i acolo e şi aici, zice el, şi fata încuviinţează şi dă paginile la desenul pe care l-a făcut în grădină, cel cu Gallant, şi loveşte cu creionul, parcă zicând: *Unde altundeva?*

El înţelege.

— Hai cu mine.

~~~

Orice casă are secrete.

Merilance nu avea tunele ascunse sau pereţi falşi, dar avea o scândură desprinsă pe hol, o nişă suficient de mare cât să te ascunzi în ea în capătul de sus al scărilor dinspre nord, o duzină de crevase şi umbre de explorat. Secretele de la Gallant sunt mai importante.

Olivia le învaţă acum, şi le întipăreşte în minte ca şi cum ar presa o floare sălbatică între paginile carnetului de schiţe.

Există pasajul pe care l-a găsit deja, tunelul lipsit de lumină dintre birou şi bucătărie. Matthew îi mai arată unul. O conduce spre sala de bal, spre modelul sculptat în lemn de-a lungul peretelui, care-i ajunge până la talie. Ea îl priveşte pipăind lemnul până găseşte nodul potrivit.

— Aici, spune el; îi ia degetele şi le ghidează spre lemn.

Pare o ciobitură, dar când apasă, panoul de lemn se mişcă şi dezvăluie un loc atât de mic încât numai un copil poate încăpea acolo sau o fată subţirică. Se lasă pe vine şi priveşte în beznă, până ce Matthew apropie lampa, iar Olivia vede nişte trepte pitice.

— Duce în pivniţă, explică el.

Pivniţa. A văzut-o doar o dată, în dimineaţa de după sosire, când Hannah a apărut cu un coş sprijinit pe şold. Dar ştie vreo sută de locuri în care ar prefera să fie, în loc de cripta din piatră uscată de sub casă. Închizând uşa, se străduieşte să-şi amintească ciobitura, cât de departe se află faţă de colţ, până când e sigură că poate găsi locul pe întuneric.

Nu sunt singuri. Matthew o conduce prin casă şi ea îi vede privind. Un
~~~

monstru în colţ. Altul pe scări. Feţe pe jumătate formate, pe care le cunoaşte din tablourile de pe holul de lângă birou. Membri ai unei familii pe care nu a ştiut că o avea. Ai familiei Prior, exact ca monştrii de dincolo de zid, cei care nu au mai ajuns vreodată acasă.

Ea îl urmează pe Matthew în camera de muzică. Degetele o furnică, dorindu-şi ca ea să se aşeze şi să cânte, dorindu-şi ca el să o înveţe altă melodie. Dar băiatul nu se opreşte la pian. Trece pe lângă el, se îndreaptă spre colţul din dreapta al camerei şi găseşte canelura dintre două fâşii de tapet.

— Aici, spune el, luându-i degetele şi ghidându-le pe lemn.

Pentru o clipă, ea se aşteaptă să vadă uşa ascunsă, să o deschidă sau să o închidă, aşa cum a făcut cu poarta din grădină. Dar n-are sânge în palmă şi nu dă niciun ordin, ci doar apasă, iar un panou iese în afară.

— Haide, zice el şi îi face semn să-l urmeze.

Scările sunt atât de înguste şi de abrupte, încât cu greu le poţi numi scări. Matthew o conduce până în vârf şi intră în camera lui.

Se aşază pe marginea patului ca să-şi revină.

— Fratele meu a făcut un joc din a găsi toate locurile secrete, zice el.

Şi deşi băiatul reuşeşte cu succes să o ascundă, Olivia îi remarcă tristeţea de pe chip şi tremurul mâinilor.

Face un gest spre peretele de vizavi de pat, spre o tapiserie cu o grădină, care atârnă acolo. Când o dă la o parte, fata găseşte o uşă. Nu e ascunsă, ci obişnuită. Tapiseria a fost adăugată, evident, ca să o ascundă.

O cheie mică, aurie, iese din broască, iar Olivia îi cere permisiunea din priviri. El încuviinţează şi fata întoarce cheia. Şopteşte în broască şi uşa se deschide, nu spre o baie sau spre un hol, ci spre alt dormitor, ceva mai mic.

Obloanele sunt deschise, draperiile, trase, iar după-amiaza târzie se revarsă peste un birou, un dulap şi un pat. Un urs de pluş jerpelit e proptit pe o pernă, iar lângă noptieră e o pereche de pantofi. Este camera lui Thomas.

Şi-o imaginează pe Hannah venind aici în fiecare dimineaţă. Pe Edgar, zăvorând obloanele seară de seară. Poate că fac asta, însă camera tot pare abandonată. Podelele sunt prea ţepene, iar praful dansează în aer, chiar dacă a fost şters de pe toate suprafeţele.

Olivia revine în camera lui Matthew şi închide uşa, răsucind în broască acea cheiţă aurie. El oftează şi se ridică de pe pat. Fata îl urmează afară, pe scările principale, în jos, şi se gândeşte la toate holurile, la toate camerele şi

la toate uşile ascunse din Gallant. Poate că nu va avea nevoie de niciuna. Poate că băiatul va fi tot acolo, în fântâna secată, şi ea nu va mai pune niciodată piciorul în cealaltă casă. Poate că va fi uşor. Dar se îndoieşte de asta.

Mai sunt trei ore până se lasă seara. Matthew se odihneşte, dar Olivia e un ghem de nervi şi iese în grădină să ia aer. Ziua e călduroasă, iar ea se plimbă printre flori, cu ochii la roz, auriu şi verde, înainte să-l vadă, la liziera grădinii.

Un trandafir a murit peste noapte, parcă răpit de un îngheţ neaşteptat. Tulpina pare fragilă, frunzele s-au răsucit, capul e aplecat. O felie aspră de iarnă în curtea văratică. Se apropie de el şi vede buruiana cenuşie încolăcită în jurul gâtului florii, ca o mână.

Degetele îi tresar la amintirea celeilalte grădini, a felului în care florile moarte s-au trezit la viaţă sub atingerea ei. Întinde mâna teafără, cu grijă, de parcă trandafirul ar fi din sticlă, la fel de tăios. Apucă o floare veştedă, uscată ca hârtia, şi aşteaptă să simtă împunsătura, fiorul, în timp ce îi insuflă viaţă.

Dar nu se întâmplă nimic.

Olivia se încruntă, strângând mai tare şi încercând să transmită energie trandafirului. Dar floarea doar trosneşte şi se scutură, iar petalele se fărâmiţează şi se împrăştie peste peluză. Ea îşi priveşte degetele. Praful trandafirului mort e o umbră pe mâna ei.

Orice putere o avea dincolo de zid, aici nu o mai are.

Două ore până se lasă seara.

Valiza i-a dispărut din foaier şi e din nou la piciorul patului. Olivia se schimbă de rochia roz a mamei sale, o îmbracă pe cea cenuşie, ştiind că se va confunda cu lumea de dincolo de zid, şi îşi ţine respiraţia în timp ce încheie nasturii, de parcă hainele ar fi o vrajă, de parcă ar putea redeveni fata de la Merilance.

Dar nu redevine. Nu poate. N-a fost niciodată o fată de la Merilance.

În baie, îşi priveşte reflexia în oglindă, părul de tăciune, ochii cenuşii precum piatra şi pielea palidă. Arată precum ceva de dincolo de zid. Se imaginează luminată în argintiu, în cealaltă casă, făcând piruete pe podeaua sălii de bal. Un pocnet din degete şi se preface în scrum.

Dar apoi vede pieptănul mamei sale pe chiuvetă, cel cu floricele de un

albastru văratic. Şi-o imaginează pe Grace Prior în spatele ei, atingându-i umerii, aplecându-se să îi şoptească „Totul va fi bine, acasă e o alegere”, iar locul său e şi aici şi acolo.

Ia pieptănul şi îl prinde în păr.

Dincolo de geam, lumina se stinge din ce în ce mai mult. Priveşte la fântâna de piatră, la femeia cu mâna întinsă şi ştie că este un avertisment. *Nu te apropia,* zice. Dar este un mesaj pentru străini. Ea este din familia Prior şi Gallant este casa ei.

~~~

O oră până se lasă seara, iar minutele par să se târască. Olivia nu mai poate suporta aşteptarea şi vrea să plonjeze înapoi în cealaltă lume, să se arunce peste zid, dar câtă vreme soarele e pe cer, zidul nu e decât ceea ce pare. Nu poate decât să aştepte.

Aşteaptă şi speră că-l va găsi pe Thomas.

Aşteaptă şi speră că Moartea nu o va găsi.

Aşteaptă şi speră că planul va funcţiona.

Şi apoi, ce?

Întrebarea o învăluie ca o buruiană.

Matthew a zis că lucrul de dincolo de zid este flămând, că nu se va opri niciodată. Dar a mai zis şi că e pe moarte, că vrea să îl înfometeze. Ar putea să-i supravieţuiască sau se va încheia doar o dată cu sfârşitul lor? Dacă rămâne, ar putea ei forma o familie? Sau va trebui să-şi privească vărul irosindu-se, în timp ce aşteaptă ca visele să se întoarcă şi împotriva ei?

O umbră trece pragul. Matthew aşteaptă. Priveşte dincolo de ea, spre geam, unde ziua a devenit amurg, şi spune ce ştie şi fata.

— E timpul.
~~~

Capitolul douăzeci şi patru

Jos, Hannah zăvorăşte obloanele.

Edgar încuie uşile.

Şi Matthew le ţine predici tuturor. Poate e doar speranţa, dar îşi ţine spatele drept şi privirea concentrată, iar Olivia îşi poate imagina băiatul care a fost el cândva, bărbatul care ar putea deveni, dacă lucrul de dincolo de zid nu i-ar fi furat familia, dacă întunericul nu i-ar fi făcut terci nervii, dacă nu ar fi fost slăbit de coşmaruri.

Este un plan foarte simplu, pe care Matthew îl parcurge din nou.

Olivia îl va găsi pe Thomas şi se va întoarce la zid. Matthew va aştepta de partea cu Gallant şi-i va lăsa să iasă. Ea va bate de trei ori şi el va deschide poarta şi o va pecetlui iar, după ei, înainte ca altceva să poată trece.

Şi-l imaginează pe Matthew la poartă, cu palmele apăsând fierul ca să simtă bătăile, îşi imaginează întunericul care-i şopteşte în minte, încercând să îl convingă să descuie uşa, să păşească şi să vadă cu ochii lui. Se întreabă dacă va auzi vocea fratelui său. Cel puţin, nu o va auzi pe a ei.

— Trebuie să revii la poartă, spune Matthew, iar maxilarul său încordat şi răceala din priviri îi spun că, dacă dă greş, dacă e prinsă, el nu va veni.

O va lăsa acolo, dincolo de zid.

Cât despre Edgar şi Hannah…

— Nu trebuie să părăsiţi casa, îi avertizează el.

— Dacă trece de tine ceva? întreabă Hannah. Atunci?

— Vă duceţi în pivniţă.

Edgar pufneşte, cu puşca pe umăr.

— Nu prea cred.

— Trebuie să vă ascundeţi.

— Om fi noi bătrâni, dar avem încă sânge în vine.

— Cine-i bătrân? se răsteşte Hannah, luând un vătrai.

— Nu sunteţi din familia Prior, spune Matthew, posomorât. Nu aveţi nimic din ce vrea. Nimic de dat, dar totul de pierdut.

— Este şi casa noastră, Matthew Prior, spune Hannah. Şi o vom apăra.

— Veţi *muri.*

Edgar rămâne ferm.

— Moartea vine după toată lumea.

Olivia îi priveşte lung pe oamenii ăştia, pe care abia a început să-i cunoască, pe familia asta surogat, dar tot ce vede sunt dansatorii din sala de bal şi felul în care s-au prefăcut în scrum.

Nu se va ajunge la asta, îşi spune şi îşi flexează degetele. Bandajul îi strânge palma. Are mâinile goale. A lăsat carnetul şi jurnalul roşu pe pat. Îşi doreşte să ţină ceva. O mână. Un cuţit. Oftează şi lasă mâinile să-i cadă.

Dar, privind buclele grizonante ale lui Hannah, umerii lăsaţi ai lui Edgar, pe Matthew deja agitat, îşi înghite un hohot de râs. Nu e un hohot pe care-l scoţi când te amuzi, ci genul care-ţi scapă când ştii că ai încurcat-o.

Hannah o trage într-o îmbrăţişare strânsă, care pare să o înconjoare ca o haină. Olivia şi-ar dori să rămână aşa pentru totdeauna.

— Doar un copil, murmură femeia, parcă pentru sine, şi Olivia simte o lacrimă care-i ajunge pe păr şi ştie că Hannah se gândeşte la ea, dar şi la Thomas, şi poate şi la mama ei, la unchiul ei, la fiecare Prior pe care l-a cunoscut şi l-a pierdut dincolo de zid.

Hannah îi mângâie obrazul şi îi ridică bărbia, privind-o în ochi.

— Să te întorci, spune ea. Cu sau fără Thomas, te întorci.

Olivia încuviinţează.

Matthew o conduce în grădină. Departe de una dintre case, mai aproape de cealaltă. Se uită înapoi, spre Gallant, încă o dată la Hannah şi la Edgar, care privesc din camera de muzică, doar nişte contururi în lumina tot mai stinsă. La monştrii care se adună, la cel bătrân, de la liziera livezii, la unchiul ei, de la uşa din spate, la femeia de sub spalier, la mama ei, care şade pe o băncuţă de piatră. Nimeni nu încearcă să o oprească, în timp ce ea şi Matthew îşi croiesc drum spre zid.

Dar, când se apropie, ea încetineşte.

Vede o nouă umbră pe pământ. Se întinde, aşa cum face lumina lămpii când cade printr-o uşă deschisă, deşi poarta din zid este încuiată.

Olivia îngenunchează ca să o analizeze.

S-a hrănit cu tot ce era viu, cu fiece fir de iarbă, fiecare floare şi copac şi pasăre, lăsând doar praf şi oase în urmă.

Cum te lupţi cu aşa ceva? se întreabă ea şi speră să nu fie nevoie.

Îşi trece degetele prin iarbă. Este uscată, fragilă şi neagră.

Uşa s-a deschis doar pentru o secundă, poate două. În timp ce cealaltă parte s-a pierdut în aceasta. Ce-ar fi făcut într-o oră? Într-o zi?

Ar fi consumat totul.

Îşi priveşte mâna, pe pământul sterp.

Chestia de dincolo de zid poate lua viaţa din lumea aceasta, dar în cealaltă lume, o poate reda. Este o armă sau o slăbiciune? Nu ştie.

Olivia se îndreaptă şi îl vede pe Matthew privind fix poarta.

— Eşti sigură? întreabă el.

Şi ea ştie că o priveşte şi că probabil vede o fată nesăbuită şi încăpăţânată, o intrusă ciudată în lumea lui şi mai ciudată, sau, mai rău, pe altcineva pe care îl va pierde. Nu ştie ce poate Olivia să facă. Dar nici ea nu ştie.

El o priveşte şi întreabă iar:

— Eşti sigură?

Fata încuviinţează, nu pentru că ar fi, ci pentru că e singurul răspuns pe care îl poate da. Singurul care-l va ţine în viaţă pe Matthew şi îi va aduce acasă fratele.

Noaptea îi învăluie şi Olivia se întoarce să îşi croiască drum spre marginea zidului, dar îl simte pe Matthew cum o prinde de încheietură şi o trage înapoi. Se încordează, din instinct, nesigură dacă vrea să se certe cu ea sau să o îmbrăţişeze.

Nu face nici una, nici alta. Îşi pune doar mâinile pe umerii ei şi o priveşte în ochi.

— Voi fi chiar aici, spune el. Când te întorci.

Toată viaţa ei, Olivia s-a întrebat cum ar fi să aibă o familie.

Acum ştie.

Aşa ar fi.

Olivia încuviinţează şi strânge mâna vărului ei.

Apoi, inspiră adânc şi înconjoară zidul.

~~~

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic.

E din nou pe câmpul pustiu, cu marea de iarbă înaltă mişcându-se în bătaia vântului şi câţiva scaieţi ieşind ici şi colo printre fire. Munţii, vârfuri stâncoase, bătrâne, se ridică la mare distanţă şi par pictaţi pe cer, iar fata simte zidul în spatele ei şi lumea de dincolo de el, căldura grădinii rămase în urmă.

Mai are încă timp să se întoarcă.

Poate secunde, poate bătăi de inimă, dar încă are timp. Olivia închide ochii şi rezistă. Între două respiraţii, lumea se linişteşte. O simte aşa cum simţi un nor care trece pe deasupra ta şi acoperă soarele. Când deschide ochii, câmpul nu mai e, iar ea e înapoi în grădina pustie, privind către
~~~

bătrâna casă în ruine.

Nicio siluetă nu se află pe balcon. Nu strălucesc pe întuneric ochi alb-lăptoşi. Dar mâna ei pluteşte spre buzunarul rochiei, spre cuţitul de vânătoare ascuns acolo, cu lama lui scurtă şi grea într-o teacă de piele. Edgar i-l apăsase în mâini chiar înainte să plece.

— Capătul ascuţit în afară, i-a zis, bătând-o pe umăr, şi ea a vrut să îi spună că ştie să folosească un cuţit, chiar dacă nu tăiase decât morcovi şi cartofi.

Nu scoate cuţitul, pentru că nu e sigură la ce bun ar fi împotriva creaturii din beznă, dar e suficient să ştie că îl are.

Du-te, îi spune o voce din minte şi ea îşi obligă picioarele s-o ia înainte, pe pantă în sus, spre grădină, păşind ca o hoaţă.

Cândva, la Merilance, aproape că a fost prinsă.

Era în camera supraveghetoarei Agatha, îngenuncheată în faţa sertarului de lângă pat, căutând prin el mai mult de plictiseală decât de nevoie, când clanţa s-a mişcat şi bătrâna a intrat, târşâindu-şi picioarele şi răspândind în spaţiul mic parfumul ei stătut.

Nu avea loc să se ascundă sub pat, aşa înghesuit cum era, iar dacă supraveghetoarea ar fi aprins lumina, ar fi văzut-o pe Olivia. Dar n-a aprins-o. S-a împleticit, oftând, prin camera întunecoasă şi s-a lăsat pe pat, cu ochii sticloşi de la sherry-ul supraveghetoarei Sarah. A stat acolo, privind în gol, şi Olivia ştia că putea fie să rămână în genunchi toată noaptea, aşteptând să adoarmă bătrâna, fie să fugă. Într-un târziu a decis că ar prefera să fie prinsă fugind decât să rămână captivă, aşa că a plecat.

Doar că nu a ţâşnit spre uşă. Nu a fugit.

Şi-a ţinut respiraţia şi s-a mişcat prin întuneric, încet, ca o umbră care aluneca pe podeaua de lemn. Agatha n-a observat-o.

Aşa se mişcă şi acum prin grădină.

Trece pe lângă trandafirii pe care i-a atins cu o seară înainte. Înconjurată de picioare şi mâini lipsite de viaţă, acea unică plantă înfloreşte, cu petalele albastru-întunecat sub o pătură de lumină argintie. Ceva îi cântă sub piele când o vede, dorinţa de a o atinge iar, de a-şi trece mâinile peste celelalte lucruri ofilite. Câte ar putea reînvia? A durut puţin înţepătura, fiorul, dar a fost şi minunat. Fusese descurajată în cealaltă grădină, când nimic nu se ridicase ca să-i întâlnească atingerea.

Continuă, spune vocea din mintea fetei, dar e ceva ciudat la ea, de parcă n-ar fi tocmai gândul Oliviei. Îşi încleştează pumnii şi merge mai departe.

În faţă, casa îi atrage privirea ca o lumânare pe întuneric, ca un monstru în colţul unei magazii, şi trebuie să-şi înăbuşe dorinţa de a privi, fiind atentă la încâlceala care se încolăceşte în jurul clădirii.

Picioarele şi mâinile lipsite de viaţă şi carcasele contorsionate creează umbre peste tot în întuneric. Nu se mişcă nimic şi totul pare să se mişte deodată. Pământul e neregulat, cu rădăcini bătrâne ieşind la suprafaţă, cu buruieni spinoase întinzându-se de parcă ar mai fi înflorit o ultimă dată, rebele, şi s-ar fi revărsat peste tot, înainte să îşi piardă viaţa. Ar fi atât de uşor să se împiedice de o creangă ascuţită şi să cadă, şi e sigură că, dacă se taie, pământul va şti. Lucrul din casă va şti. Dacă nu cumva ştie deja.

Aşa că Olivia păşeşte cu grijă, încercând să aibă răbdarea pe care n-a avut-o nicicând şi mişcându-se în umbra casei care nu este Gallant, spre alee.

Spre fântână.

Nu este lună, dar lumina argintie tot cade pe statuia din mijlocul ei.

Femeia se înalţă, cu rochia ciobită şi braţul spart. Bazinul nu se vede.

Olivia scoate cuţitul lui Edgar şi cercetează aleea, atât de expusă în comparaţie cu grădina. Nu e niciun ascunziş, nimic decât întinderea pustie de pietriş. Se uită spre treptele din faţă. Pustii. Uşile din faţă. Închise. Nici urmă de cei trei soldaţi în armura lor sclipitoare.

N-are rost să aştepte. Ţâşneşte în faţă şi pietrişul îi strigă de sub tălpi, prea tare, prea tare, şi goneşte spre fântână, sperând să ajungă la buza de piatră şi să-l vadă pe Thomas ghemuit pe fundul bazinului, şi…

Fântâna e goală.

Nimic în afară de piatră crăpată şi de câteva fire de iederă, aceeaşi iederă care-i legase încheieturile, acum ruptă şi aruncată pe fundul fântânii.

Olivia şuieră printre dinţi. Ştia că nu va fi atât de uşor.

Se întoarce, aşteptându-se la o ambuscadă.

Dar peste tot în jurul ei e linişte.

Umbrele nu se mişcă.

Lasă deoparte cuţitul, face un pas spre casa de dincolo de zid. Se opreşte.

În fond, e o diferenţă între a călca într-o capcană şi a te strecura printre dinţii ei, ieşind de partea cealaltă şi ocolindu-i marginile. Se furişează spre uşa din lateralul casei, cea care dă în bucătărie. Aşteaptă, ţinându-şi respiraţia, şi ascultă căutând zgomote.

Uşa se deschide ca o şoaptă, dar în tăcerea apăsătoare şoapta ar putea fi la fel de bine un fluierat.

Olivia sare înapoi şi se lipeşte de piatra rece a casei. Aşteaptă zgomot de cizme, aşteaptă soldaţii, pe stăpânul casei. Aşteaptă până ce tăcerea se lasă ca un cearşaf, până când lumea tace în jurul ei. Apoi, inspiră adânc şi păşeşte înăuntru.

Capitolul douăzeci şi cinci

Olivia îşi spune că e un joc.

De-a v-aţi ascunselea. Leapşa. Genul de jocuri pe care le jucau fetele la Merilance după ce se dădea stingerea. Jocuri la care Olivia asista, însă nu era niciodată chemată să le joace, fiindcă se pricepea prea bine la ascuns. Nu era distractiv de găsit, căci nu ţipa, nu icnea şi nu râdea niciodată.

Este doar un joc, se gândeşte şi se strecoară prin bucătărie. Dalele de pe podea sunt crăpate şi sparte, dar ea se străduieşte să se mişte cu paşi repezi şi tăcuţi, pe lângă dulapurile goale şi rafturile neocupate, pe lângă mărul care-i încă acolo, veşted. Se uită pe holul întunecos.

Unde eşti? se întreabă, încercând să-şi păstreze gândurile la fel de tăcute precum picioarele.

Ceva se mişcă în spatele ei, iar Olivia se răsuceşte, cu inima în gât. Dar e doar un monstru. Ecoul ruinat al unui tânăr, detalii adunate la un loc, fărâmiţându-se. Vede umerii săi căzuţi şi forma ochilor, adânciţi în orbite şi întunecaţi, în felul cunoscut.

Toţi cei din familia Prior au luptat… au împins creatura înapoi dincolo de zid…

Şi nu s-au mai întors. Poarta a fost pecetluită. Vieţile lor s-au pierdut în luptă. Monştrii de aici sunt toţi din familia Prior, care au murit ca să ţină întunericul în cuşcă.

Olivia vrea să facă semne, apoi se opreşte şi îşi aminteşte că n-are nevoie.

Monştrii o aud.

Unde e băiatul? întreabă ea, aşteptând ca monstrul să-i arate o cameră, o uşă, încotro să meargă. Dar el clatină din cap, şi e ceva în mişcarea lui rapidă, nu atât un refuz, cât o rugăminte.

Nu căuta, pare să spună.

Dar Olivia n-are de ales.

Răspunde, se gândeşte ea, încercând să transforme gândul într-un ordin. *Unde e Thomas Prior?*

Dar monstrul nu vrea să spună. Clatină iar din cap, cu mâna desenând în aer.

Trebuie să pleci.

Dar ea nu poate. Nu se poate întoarce fără băiat. Nu îl poate privi pe

Matthew în faţă. Nu îşi poate dezamăgi familia.

Iese din bucătărie şi lasă monstrul în urmă, păşind pe hol. Scândurile podelei sunt curbate sau se lasă ori au aşchii. Aerul are gust de praf. Holul se ramifică, unele uşi sunt deschise, dar altele nu. Casa e prea mare. Ar putea fi oriunde.

Are o idee nebunească.

Închide ochii şi îşi imaginează că este o parte din acest loc, şi încearcă să se întindă şi să-l simtă, de parcă ar fi un petic de soare, un puls. Sunt legaţi, în fond, doi Prior, două trupuri vii într-o casă de cenuşă. Aşa că se întinde şi speră şi simte…

Nimic. O prostie.

Oriunde o fi Thomas, va trebui să-l găsească în felul clasic. Căutând. Aşa că se mişcă prin casă, sfâşiată între ideea de a rămâne în umbră, care e posibil să ascundă unele lucruri, şi să meargă pe holurile luminate, singură şi expusă.

Trece pe lângă sala de bal, dar în noaptea asta nu vede dansatori care se rotesc în tăcere pe podea, nici soldaţi, nici vreo siluetă cu ochi albicioşi, pe tronul improvizat.

Uşa biroului e deschisă, mişcându-se în balamalele stricate, iar scaunul e întors, în spatele mesei. Olivia îşi ţine respiraţia când se strecoară mai departe, aşteptând să audă vocea aceea ciudată de cealaltă parte, aşteptând să se întoarcă scaunul şi să dezvăluie ochii aceia albi şi morţi, pielea de hârtie, osul maxilarului care-i iese prin piele. Dar ajunge la scaun şi e gol.

Olivia oftează încet, simţind bătăile inimii în urechi. Apoi priveşte în jos.

Nu se poate abţine. Se lasă pe vine şi se uită sub birou, sperând că va găsi jurnalul mamei sale, unde a căzut. Nu e acolo, dar până-n uşă vede o hârtie într-un colţ, cu marginea stângă ruptă.

Pe ea, scrisul mamei sale, deja uşor aplecat.

Mă tem că n-a fost mâna mea pe obrazul ei, n-a fost vocea mea pe buzele mele, n-au fost ochii mei cei care o priveau dormind.

Se cutremură şi lasă hârtia.

Şopteşte spre podea şi Olivia aude paşi deasupra. Pasul uşor şi lent al unui bărbat la el acasă. Olivia îşi ţine respiraţia şi ascultă, până nu-i mai aude.

Fugi, îi spune sângele.

Rămâi, îi spun oasele.

Olivia îşi reia drumul prin labirintul de holuri, nu spre scările principale, late şi scăldate în lumină argintie, ci spre camera de muzică.

Dă târcoale pianului distrus, cu dinţii albi şi negri strânşi grămadă, şi se duce în colţ. Degetele ei urmăresc cusăturile, aşa cum i-a arătat Matthew, până ce găseşte zăvorul mic. O apăsare uşoară şi panoul se deschide spre scările înguste. Este beznă şi ea urcă bâjbâind, numără zece trepte înainte să ajungă sus.

Se întoarce pe întuneric şi pipăie după cealaltă uşă. Pentru o clipă, rezistă, nevrând să cedeze. O cuprinde frica, frica simplă, viscerală a unui trup închis într-un spaţiu strâmt, de piatră, şi în panica ei se aruncă prea tare în uşă. Care se deschide şi o scuipă în cameră.

Olivia aproape cade, dar se prinde de coloana de lemn a patului. Îşi muşcă buza şi simte gustul cald de cupru în gură. Sânge. Înghite şi îşi revine. E în camera lui Matthew sau, cel puţin, în camera în care el locuieşte de cealaltă parte. Aici, e abandonată. Patul e acoperit cu un strat de praf. Obloanele sunt deschise, geamul spart, tapiseria de pe perete roasă şi decolorată.

Îşi ţine respiraţia şi ascultă, dar paşii nu se mai aud. Înconjoară patul, se duce la uşa care dă spre holul de sus şi îşi lipeşte urechea de lemn. Tăcere. Duce mâna la clanţă şi e pe cale să deschidă uşa, când simte, mai mult decât aude, zgomotul unui corp care se mişcă, foşnet de membre pe saltea.

Se uită din nou la patul cu baldachin. Este gol. Se uită la tapiserie. Şi e acolo, dând la o parte draperia grea şi privind a doua uşă. Este întredeschisă şi lemnul se deschide cu o şoaptă, la atingerea ei.

Acolo, în bezna din cealaltă cameră, e un pat. Şi pe pat zace un băiat, ghemuit între aşternuturi.

Olivia se îndreaptă spre el, dar se opreşte, cu mâinile pe uşă. E prea uşor. Adică n-a fost, dar partea asta i se pare o capcană. Aici e drumul înăuntru şi acolo momeala, şi ştie că nu ar trebui să o atingă. Face un pas în spate.

Problema e că, făcând pasul, scândurile încep să scârţâie sub picioarele ei, iar silueta din pat se agită şi se ridică în capul oaselor. Şi atunci îşi dă seama că nu e băiatul din fântână, ci o umbră. Un soldat. Cel scund şi scund, cu rânjet de fiară. Mănuşa îi sclipeşte pe mână, când trage cuvertura la o parte.

Olivia se retrage în camera lui Matthew, dar se ciocneşte de alt trup, care n-a făcut niciun zgomot când a apărut. Cu coada ochiului, observă colţul

unei haine negre, zdrenţuite.

— Bună, şoricel.

Vocea se strecoară precum fumul într-un spaţiu îngust. Îl aude râzând înfundat, cu dinţii clănţănind în gura deschisă. Mâna ei se strecoară în buzunarul rochiei şi se închide peste cuţitul lui Edgar.

— Te aşteptam.

Olivia se răsuceşte şi scoate cuţitul. Nu aşteaptă, ci i-l înfige în piept. Stăpânul casei priveşte arma care-i iese din corp şi plescăie din buze.

— Poftim, spune el, aşa ne purtăm cu rudele?

O strânge puternic de încheietură, aşa cum hârtia îmbracă piatra. Strânge mai puternic şi durerea i se varsă prin oase, împreună cu altceva, o scânteie de căldură, un fior subit, aceeaşi senzaţie de cădere avută când a readus la viaţă şoarecele şi florile. De parcă i-ar fura ceva. Într-adevăr, o idee vagă de culoare i se răspândeşte pe piele şi un val de ameţeală o izbeşte, făcând camera să se învârtă şi vederea să i se înceţoşeze. Se desprinde, alergând spre uşa de la dormitorul lui Matthew, către holul de dincolo de el, şi acolo găseşte alt soldat care-i blochează calea. E cel ca o cărămidă, cu armura de umăr.

O priveşte plictisit.

În spatele ei, stăpânul oftează.

— Olivia, Olivia, Olivia, o mustră el, şi la auzul numelui ei în gura lui se înfioară.

Se întoarce spre uşa ascunsă şi vede al treilea soldat sprijinit de coloana patului, cu platoşa scânteindu-i pe piept.

E înconjurată. În capcană.

Dar nu e singură.

Ajutor, se gândeşte, şi bărbatul care nu-i bărbat trebuie că-i aude gândurile, pentru că gura i se strâmbă, amuzat. Dar ea nu vorbeşte cu el.

AJUTOR! gândeşte iar şi forţa cuvintelor o face să tremure.

Şi ei vin.

Cinci monştri se ridică prin podeaua putrezită. Printre ei se află şi cel care a ajutat-o să fugă. O priveşte acum, cu o tristeţe care i se răspândeşte pe jumătatea de faţă. Monştrii formează un cerc în jurul Oliviei. Nu au arme, dar sunt în picioare, cu spatele drept. Pentru o clipă, se simte în siguranţă. Apărată.

Până ce monstrul *râde.*

— Ce truc ieftin, zice el, făcând un pas spre Olivia. Dar eu sunt stăpânul

casei.

Alt pas.

— Aici, morţii îmi aparţin.

Face un semn prin aer, parcă alungând fumul, şi cei cinci monştri pălesc. Se dizolvă căzând la podea şi ea e din nou singură.

Cei trei soldaţi se apropie.

Olivia se luptă.

Se luptă ca la Merilance, când prietenele lui Anabelle o ţinuseră cu forţa, se luptă cu fiecare strop de putere şi fiecare truc murdar pe care-l cunoaşte, se luptă ca o fată aruncată în lume fără nimic şi cu o miză cât tot. Dar nu e suficient. O mănuşă îi cuprinde încheietura, izbind-o într-un piept cu platoşă, iar ultimul lucru pe care-l vede este sclipirea unui umăr în armură.

— Atenţie la mâini, zice stăpânul, chiar înainte ca durerea să-i explodeze în tâmplă şi puterea să-i părăsească membrele, iar lumea să fie cuprinsă de întuneric.

Capitolul douăzeci şi şase

A murit.

Pisica pe care Olivia o văzuse în vara aceea, pe acoperişul de tablă, vagaboanda morocănoasă care-i amintea de supraveghetoarea Agatha. Într-o zi, evadase dincolo de şanţul de pietriş, în magazia din grădină, şi găsise animalul pe jos.

Era atât de slabă şi de jigărită!

Olivia îi simţise oasele sub blană când se aplecase peste trup, îşi trecuse mâna peste ea şi o mângâiase. De parcă ar fi dormit. De parcă ar fi putut-o aduce înapoi.

Trezeşte-te, se gândise, cu lacrimi pe obraji, chiar dacă nu-i plăcea pisica aceea proastă.

O îngropase în magazie, sperând că poate o va bântui. Sperând că, într-o zi, o va vedea cu coada ochiului, alt trup în beznă.

A uitat. Ce ciudat, nu? A uitat.

~~~

Lumea revine pe bucăţi.

Zgomotul fragil al paginilor întoarse. Lumina argintie pe pereţii sfărâmicioşi. Textura mucegăită de sub obrazul ei.

Zace pe o canapea. Durează o clipă până îşi dă seama că e cea din sufragerie, unde Hannah a dus-o în prima seară la Gallant. Unde s-a aşezat, obosită şi confuză, în timp ce Hannah şi Edgar se certau ce să facă în privinţa ei, iar Matthew a apărut valvârtej şi a rupt în bucăţi scrisoarea din mâna lui Hannah, pe care apoi a aruncat-o în foc.

Aici nu e niciun foc, doar şemineul crăpat. Un scaun de catifea. O măsuţă cu un obiect pe ea: un coif. Acelaşi metal lustruit ca al apărătorii şi al platoşei şi al mănuşii. Se încruntă spre el. Gândeşte prea lent.

Are mâinile legate cu frânghie cenuşie. Se ridică în capul oaselor, deşi asta îi dă o durere de cap şi îi înceţoşează privirea. Când se linişteşte, vede că nu este singură.

Soldaţii sunt în camera întunecoasă.

Cel lat aşteaptă lângă uşă.

Cel subţire se sprijină de perete.

Cel scund îşi sprijină coatele de spătarul canapelei.

Iar stăpânul casei şade pe scaunul de catifea, cu un trandafir albastru-
~~~

întunecat pe braţ şi o carte deschisă în poală.

— Olivia, Olivia, Olivia, spune el, şi o străbate un fior când vede *G*-ul care se răsuceşte pe coperta jurnalului.

— Ţi-am şoptit numele în păr, continuă el, iar Olivia se ridică în picioare, aruncându-se spre el, spre jurnalul mamei sale, doar ca să simtă un braţ puternic care o prinde de talie.

Soldatul cel lat în umeri o trage înapoi şi o clipă mai târziu aterizează din nou pe canapea. Cel scund îşi pune mâinile pe umerii ei, iar mănuşa produce un zgomot ascuţit.

— Se spune că a iubi înseamnă să renunţi, continuă stăpânul, cu vocea rostogolindu-se prin cameră, dar eu simt numai că am pierdut.

Răsfoieşte mai departe, parcă plictisit, şi sare la ultima pagină.

— Aminteşte-ţi, spune el, că umbrele nu sunt reale. Îşi ridică ochii lăptoşi.

— Visele nu îţi pot face rău.

Gura i se curbează într-un zâmbet.

— Şi vei fi în siguranţă câtă vreme stai departe de Gallant.

Închide jurnalul.

— Ce ar zice mama ta, dacă ar fi aici?

Aruncă jurnalul pe măsuţă, unde aterizează lângă coif, ridicând praful.

— Ce bine că nu e.

Ia trandafirul. Este unul dintre bobocii pe care ea i-a înviat, cu un cap masiv şi petale catifelate.

— Valea, zice el, şi pentru o clipă Olivia nu pricepe cui se adresează, crede că poate i se adresează ei.

Dar îşi dă seama că porunca a fost pentru soldaţi. Cel lat se retrage. Cel scund îl urmează. Cel slab ezită o clipă şi dispare pe hol.

Uşa se închide.

Sunt singuri.

Olivia îşi îndoaie degetele. Cuţitul lui Edgar nu mai e, dar ea studiază şemineul spart, căutând printre fragmentele de pe podea. Ar fi vreunul suficient de uşor şi de ascuţit încât să-i devină armă?

Vocea îi atrage din nou atenţia.

— Halal talent ai, îi spune el, studiind trandafirul. Şi vom face o pereche redutabilă.

Duce floarea la nas, inhalează şi ea se ofileşte iar. Petalele se usucă, îi cade capul, frunzele se răsucesc ca hârtia uscată. Când moare, el capătă o

urmă de culoare în obraji. Durează puţin, cât ţâşneşte un peşte sub apă.

Trandafirul se fărâmă în scrum, dar scrumul nu cade. Formează un vârtej în aer, în jurul mâinii lui.

— Una e să dai formă morţii, spune el, în timp ce scrumul devine un pocal. Şi alta e să îi redai viaţa.

Cu un semn din degete, pocalul dispare.

El scoate ceva din buzunar. Este curbat şi alb, exceptând vârful, care e negru, parcă înmuiat în cerneală. O aşchie de os. I-l întinde, iar în acelaşi timp frânghia îi cade din jurul încheieturilor.

— Arată-mi, zice el, iar Olivia încremeneşte.

Ar trebui să refuze, să-i facă în ciudă, dar înăuntrul ei se formează o dorinţă. Tânjeşte. Degetele îi vibrează. Şi se mai naşte ceva acolo. O întrebare. O idee.

El îi pune osul în palmă şi fiorul vieţii o străbate. Îi pluteşte chiar sub piele şi aşteaptă să fie eliberat.

Trăieşte, gândeşte ea, iar senzaţia năvăleşte din mâna ei în rămăşiţe, şi când o face, aşchia de os devine os, devine craniu, devine cioară, muşchi, piele şi pene. În câteva secunde e din nou întreagă, căscând ciocul parcă pentru a croncăni, dar singurul zgomot pe care-l aude ea e chicotitul stăpânului casei.

Cioara clămpăneşte, un ochi negru o urmăreşte şi pentru o clipă fata se minunează de puterea din propriile mâini. Apoi…

Atacă, se gândeşte ea, iar cioara se ridică în aer şi plonjează spre creatura de pe scaun, şi Olivia e în picioare, apoi aleargă spre uşă, auzind cum el înşfăcă pasărea şi îi frânge gâtul. Zice:

— *Draga mea nepoată, mărturisesc că nu ştiu precis unde eşti.*

Încetineşte. Scrisoarea unchiului.

— Nu ai fost uşor de găsit. Mama ta te-a ascuns bine.

Pleacă, se gândeşte ea, dar se întoarce cu faţa spre el.

— Trebuie să-i mulţumim lui Hannah, spune el, şi Olivia tresare când îi aude numele şi ar dori să îl poată fura înapoi. Ea a făcut lista cu toate locurile unde ai putea fi.

Jurnalul din sertar. Dar Olivia a verificat sertarul din biroul *acesta.* Nici urmă de jurnal.

— Cele două case sunt legate. Pereţii sunt subţiri. Ştiu cum să ajung în minţile celor din familia Prior când sunt la Gallant.

Olivia se întristează. Matthew.

— Un corp are nevoie de somn. Fără somn, inima slăbeşte. Mintea oboseşte. Minţile obosite sunt maleabile.

Cât vorbeşte, imaginile i se învârt în minte, ca nişte vise cu ochii deschişi. Matthew se ridică din pat şi străbate încet casa, cu ochii semideschişi, alb-lăptoşi, în loc de cenuşii spre albastru.

— Vorbeşte-le celor obosiţi şi vor asculta.

Nu îmi amintesc când am adormit, scrisese mama ei.

— Şopteşte-le şi se vor mişca.

Dar m-am trezit şi stăteam lângă Olivia.

— Unui corp obosit nu-i pasă. E ca o sămânţă, menită să ducă mai departe.

Îl vede pe Matthew mişcându-se pe holul întunecat, intrând în birou şi scoţând jurnalul negru din sertarul de sus, chiar dacă nu poate citi, iar ochii parcurg lista de case care nu erau acasă.

— *Am trimis aceste scrisori în toate colţurile ţării,* recită stăpânul casei. *Fie ca aceasta să te găsească. Eşti dorită. Avem nevoie de tine. Locul tău este lângă noi.*

În mintea ei, faţa lui Matthew se destramă de furie. Aruncă scrisoarea în foc. *Nu ştiu cine ţi-a trimis scrisoarea. Dar n-a fost tatăl meu.*

Stăpânul se ridică de pe scaun.

— *Hai acasă, dragă nepoată. Abia aşteptăm să te primim.*

Zâmbeşte cu acel rânjet straniu. Dar Olivia clatină din cap. El a zis că minţile celor din familia Prior îi aparţineau, câtă vreme erau legaţi de Gallant. Dar mama ei a plecat. Şi el tot a urmărit-o.

— Grace era diferită, zice el. Nu conta cât de departe pleca, dacă ducea cu sine o bucată din *mine.*

El întoarce capul şi Olivia vede partea de obraz unde pielea se retrage şi expune maxilarul şi dinţii. Acolo vede gaura. Cavitatea neagră care de fapt e gura lui.

Când te-ai destrămat, am găsit osul blestemat. Era un molar, culmea: gura lui se ascundea în a ta.

Îl vede în sala de bal, în picioare, cu pielea zdrenţuită şi oase lipsă. Dansatorii născuţi din cenuşă s-au prăbuşit în scrum, iar el a chemat propriile fragmente care se îndepărtaseră. Pielea s-a vindecat doar când oasele au revenit acasă.

Am sfărâmat dintele, scrisese mama ei. *Şi am aruncat praful în foc. Nu va avea niciodată bucata care ai fost tu. Sper să putrezească pipăind gaura.*

Dintele nu mai e. Bucata din el. Mama ei s-a asigurat de asta. Atunci, cum a găsit-o? Cum… O, nu!

Măcar o am pe Olivia.

Ea e motivul pentru care mama ei n-a putut fugi de vise. Motivul pentru care el i-a putut pătrunde în minte, indiferent cât de departe ar fi fugit. Pentru că o jumătate din ea îi aparţine.

— Iată-te. La locul tău.

Se dă înapoi în faţa cuvintelor, în faţa lui.

Nu e nimeni între ea şi uşă, iar Olivia se lipeşte de lemn. Aşteaptă ca el să sară înainte să ajungă ea şi ca uşa să fie încuiată. Dar cedează şi se deschide, iar ea se aruncă în holul întunecat.

Coteşte şi dă peste soldatul slab care o aşteaptă. Se împleticeşte mergând în spate, o ia pe alt hol şi încearcă să se orienteze în beznă.

Aleargă prin labirintul de pereţi în ruină.

Prea tare, prea tare, se gândeşte, la fiecare pas, la fiecare respiraţie, la fiecare scândură care trosneşte sub picioarele ei. Oasele îi spun să se ascundă. Inima îi spune să fugă. Fiecare centimetru din ea urlă să iasă afară, să plece, să se ducă la zid, dar trebuie să-l găsească pe Thomas. Analizează uşile deschise, camerele din spatele lor.

Unde eşti? Unde eşti? Unde eşti? imploră ea, alunecând după colţ.

Vocea aceea oribilă răsună prin casa tăcută.

— *Olivia, Olivia, Olivia.*

Se împiedică de un covor ros şi cade lovindu-se tare, iar durerea o săgetează în mâini, pentru că a încercat să amortizeze impactul.

Metalul sclipeşte când soldatul cel lat în umeri apare de după colţ. Olivia se ridică în picioare.

— *Este casa ta.*

Unde e cel mai apropiat tunel ascuns?

— *Este singura casă care te va primi.*

Unde e Thomas Prior?

— *După ce înţelegi asta, nu vei mai dori să pleci.*

Ea ţâşneşte pe nişte uşi în sala de bal mare şi întunecată. A ajuns la jumătatea drumului până la peretele îndepărtat, cu modelul de lemn şi uşa ascunsă, când aude un sunet ca de pietricele aruncate pe podeaua cu adâncituri.

Sala se trezeşte la viaţă.

Acum e goală, pentru ca în clipa următoare dansatorii să se ridice de

fiecare parte, iar cenuşa li se transformă în carne şi oase, într-o clipită. Se rotesc în jurul ei, fustele şoptesc şi pantofii scrâşnesc, un zid de trupuri mişcătoare. Îşi deschid gurile şi vocea care se face auzită este a lui şi doar a lui.

— *Nu poţi fugi de mine.*

Dansatorii se dau la o parte ca să-i facă loc. Sub haina zdrenţuită, pielea lui e sfâşiată în zeci de locuri. Cei trei soldaţi îl urmează, iar dansatorii se opresc în spatele lor.

— Ştiu ce ţi-au zis. Că e o închisoare şi că eu sunt prizonier. Dar se înşală. Nu sunt un monstru de ţinut în cuşcă.

Se uită la mâna bandajată a Oliviei.

— Sunt natura. Sunt ciclul. Sunt echilibrul. Sunt inevitabil. Aşa cum sunt inevitabile noaptea şi moartea.

Îşi trece degetul osos peste tăietura din palma ei.

— Tu, draga mea, mă vei lăsa să ies de aici.

Olivia se desprinde de atingerea lui, se întoarce, dar n-are unde să fugă. Dansatorii sunt nemişcaţi ca nişte bare de temniţă, iar soldaţii stau între ei.

— Vrei să asculţi o poveste?

Fata se întoarce în direcţia din care se aude vocea, iar el aruncă două oase pe podeaua din sala de bal.

Olivia priveşte bucăţelele de os, care freamătă pe lemnul cu model şi încep să crească. Fiecare e o sământă, iar cenuşa se ridică precum buruiana şi formează membre, trupuri, chipuri.

Până când sunt acolo, în sala de bal.

Părinţii ei.

Capitolul douăzeci şi şapte

Chiar dacă hainele le sunt decolorate şi pielea le este palidă, chiar dacă Olivia tocmai i-a văzut invocaţi din os şi praf, chiar dacă ştie că nu sunt de fapt acolo, că sunt morţi, par atât de puternici.

De reali.

Olivia priveşte altă versiune a chipului mamei sale, nu fata din portret sau monstrul de pe pat, ci Grace Prior aşa cum era când a păşit prima dată dincolo de zid, într-o rochie de vară care-i mângâie genunchii, cu părul împletit într-o coroniţă.

Priveşte-mă, se gândeşte Olivia, dorindu-şi ca mama să se uite la ea, dar femeia are ochi doar pentru cealaltă siluetă. Tatăl ei. Se află la vreo doi metri distanţă, cu un coif în mână. Se uită la forma metalică. Apoi ridică privirea şi Olivia vede propriii ochi, propriul păr de tăciune care i se ondulează la tâmplă, părţile din ea pe care nu le-a putut recunoaşte până acum.

— El a fost prima mea umbră, zice stăpânul casei. L-am creat. I-am creat pe toţi, fireşte, dar el a fost primul. Preferatul meu.

Tatăl ei îşi pune coiful, iar metalul i se aşază pe obraji. Stăpânul îl priveşte cu furie.

— Cu cât trăieşte mai mult o umbră, cu atât devine mai… ea însăşi. Cu atât mai mult gândeşte pentru sine. Simte de una singură.

Priveşte spre cei trei soldaţi.

— Am învăţat lecţia.

Îşi întoarce privirea spre tatăl ei.

— Era încăpăţânat şi orgolios. Dar era al meu. Şi ea mi l-a luat.

În timp ce vorbeşte, părinţii ei încep să se mişte ca nişte păpuşi într-un spectacol, plutind unul spre celălalt pe podeaua sălii de bal.

De ce rămâi în locul acela?

Mama îndepărtează coiful de pe chipul lui. El i-l ia şi-l pune jos, iar mama îl trage mai aproape.

Dacă-ţi dau mâna, o accepţi?

Tatăl său se apleacă spre mama ei care îi şopteşte la ureche.

Libertate – un cuvânt mic pentru un lucru atât de magnific.

El priveşte spre stăpân, când femeia îl ia de mână. Când îl trage după ea.

Nu ştiu cum e, dar vreau să aflu.

Tu nu vrei?

Şi nu există niciun zid în grădină, niciun decor, dar Olivia ştie ce urmează.

Am reuşit. Suntem liberi. Şi totuşi…

— Şi totuşi, păpuşile nu pot trăi fără sfori. I-aş fi putut spune asta.

Olivia nu vrea să vadă ce se întâmplă mai departe. Dar nici nu îşi poate întoarce privirea.

Ceva nu e în regulă, a scris mama ei. Şi aşa este. În cameră, tatăl ei se împleticeşte, nesigur pe picioare.

Te văd ofilindu-te. Mă tem că mâine voi vedea prin tine. Mă tem că apoi vei dispărea.

— Am încercat să-i zic, spune stăpânul casei. I-am şoptit în minte. I-am strigat în vise. I-am zis că trebuie să-l aducă înapoi sau…

Tatăl ei se împleticeşte şi se prăbuşeşte în mâini şi în genunchi. Pielea care-i acoperă oasele e foarte subţire, iar trupul i se veştejeşte sub ochii ei.

Olivia se grăbeşte spre el, dar stăpânul îi prinde încheietura.

— Priveşte.

Tatăl ei ridică privirea şi, pentru o clipă, doar pentru o clipă, ochii li se întâlnesc, şi o vede, o *vede.* Olivia jură că el o poate vedea. Deschide gura şi o închide, formându-i numele pe buze.

— Olivia, spune el, şi este vocea stăpânului, nu a lui, dar glasul acela tot o despică şi îi apucă inima cu mâini reci.

Apoi priveşte, şi mama ei priveşte, toţi privesc cum tatăl ei se frânge şi devine un nor de scrum când trupul cade pe podea.

— Ar fi trebuit să mi-l aducă înapoi.

Nu era tatăl ei. Îşi spune că nu era tatăl ei, ci doar o imitaţie, un ecou, dar mâinile îi tremură. Bucata de os se află în mormanul de cenuşă.

— Poate că m-am pierdut cu firea.

Mama ei priveşte oripilată în jur. Cade în genunchi pe podeaua sălii de bal.

— Nu te-am făcut, dar am creat lucrul care te-a făcut, şi te simţeam acolo, ca pe o parte din mine. Un os lipsă. Eşti a mea, iar ea a refuzat să te aducă acasă.

Mama îşi apasă palmele peste urechi, de parcă i-ar urla ceva în cap.

Termină, se gândeşte Olivia, iar mama ei se apleacă, îşi trece mâinile prin păr. Are coroana despletită şi trupul subţire şi fragil.

Termină.

— Dacă m-ar fi ascultat…

TERMINĂ.

Mama ei se face pulbere, lăsând doar o bucăţică de os pe podeaua sălii de bal. Olivia priveşte cenuşa, cu pumnii încleştaţi. Lacrimile îi ard ochii, furioase şi fierbinţi.

Apoi, stăpânul casei face un lucru şi mai rău.

Îi aduce înapoi.

Cu un semn făcut din mână, cenuşa înfloreşte din nou în jurul oaselor, reconstituindu-i părinţii care sunt iar în picioare, exact ca înainte, cu tatăl ei aplecându-se să-şi ia coiful, cu mama ei privindu-l uimită. Frica şi oroarea li s-au şters de pe chip. Se privesc, parcă pentru prima dată, şi spectacolul reîncepe.

Olivia începe să dea înapoi, dar simte platoşa de armură lipită de umeri. Soldatul subţire ca trestia o împiedică.

— Ştii ce eşti tu, Olivia Prior? Eşti ispăşirea sfidării tatălui tău şi furtului comis de mama ta. Eşti un dar, un obol şi îmi aparţii.

Părinţii ei plutesc împreună pe podeaua sălii de bal. Se ţin de mână. Mama ei se apleacă să-i şoptească lui la ureche. Olivia nu mai poate îndura să privească încă o dată.

De ce faci asta? se gândeşte, smulgându-şi privirea de la ei.

— Asta?

Stăpânul flutură din mână către păpuşile născute din cenuşă, iar ele se opresc brusc.

— Asta îţi ofer.

Olivia clatină din cap. Nu înţelege.

— Nu eşti doar o Prior, spune el, apropiindu-se. Aici, eşti mai mult.

O priveşte cu ochii lui albicioşi.

— Pot modela moartea, spune el, gesticulând spre siluete. Dar tu poţi da viaţă.

Înţelegerea o loveşte ca un val de apă rece.

Părinţii ei se întorc cu feţele spre ea. Aşteaptă.

— Locul tău e aici, cu familia ta. Şi, pentru o picătură de sânge pe o poartă veche de fier, poţi să-i recapeţi.

Tatăl îi îmbrăţişează mama, iar aceasta se întinde spre Olivia.

— În mâinile tale, casa se va repara. Grădinile vor creşte. Vei fi fericită. Vei fi acasă.

Ar fi o minciună să spună că nu-şi doreşte asta.

O minciună să spună că nu e tentată.

O picătură de sânge pentru asta. Pentru o familie. O casă.

N-ar merita?

Locul tău e aici.

Se priveşte de sus până jos. Vede că se potriveşte în tonurile de cenuşiu din lumea aceasta. Lumea aceasta în care vorbeşte doar stăpânul, şi totuşi toată lumea o aude. Lumea aceasta în care n-ar mai fi niciodată singură.

Mama îi zâmbeşte, iar Olivia îşi poate imagina culoarea care-i inundă obrajii. Tatăl ei o priveşte iubitor şi mândru.

Palmele o ard.

Dar nu sunt părinţii ei.

Mama ei a fost din carne şi din sânge, om, şi este un monstru în casa familiei sale. Tatăl ei o fi fost aşa de la început, născut din umbră şi cenuşă, dar a devenit mai mult. Şi chiar dacă nu l-a cunoscut, ştie că nu şi-ar fi dorit asta.

Este un vis.

Ar fi atât de uşor să se agaţe de el şi să rămână până ce devine real, să nu se mai trezească.

Dar undeva în casă aşteaptă Thomas.

Lângă zid aşteaptă Matthew.

La Gallant, aşteaptă Edgar şi Hannah.

Chiar dacă Olivia ar putea trăi în lumea cenuşie şi rece, nu-şi doreşte. Vrea culorile vii ale grădinii de la Gallant şi notele de pian care se revarsă pe holuri, mâinile blânde ale lui Hannah şi fredonatul lui Edgar în timp ce găteşte.

Vrea să meargă acasă.

Olivia se întoarce spre soldatul din spatele ei. Se întinde, îi atinge faţa cu degetele, ia toată căldura care s-a adunat sub pielea ei şi o împinge în umbră.

— NU! mârâie stăpânul casei, şi o clipă mai târziu cenuşa se răsuceşte în jurul degetelor ei, formând o pereche de mănuşi de mătase.

Dar e prea târziu. Soldatul se împleticeşte înapoi un pas şi apoi ridică privirea, lumina îi inundă obrajii, iar focul îi cuprinde ochii, dintr-odată vii.

Olivia se înfioară, copleşită de o răceală bruscă şi cumplită, costul propriei magii. Dar nu are timp.

Luptă pentru mine, se gândeşte în timp ce scrâşneşte, iar soldatul scoate sabia şi atacă. Toată camera e cuprinsă de haos, în timp ce dansatorii tresar

şi ceilalţi doi soldaţi îşi scot şi ei armele, iar stăpânul e în ochiul furtunii. În mijlocul acestui haos, Olivia iese din cerc şi aleargă către modelul de lemn, cu mâinile în mănuşi, pipăind după uşa ascunsă.

Încă mai tremură când găseşte zăvorul şi uşiţa se deschide, iar ea priveşte înapoi şi vede degetele lungi şi ascuţite ale stăpânului smulgând armura soldatului şi înfigându-i-se în piept. Pentru o clipă teribilă crede că-l va vedea scoţându-i inima din piept. Îşi scoate mâna însângerată, dar nu ţine o inimă, ci doar o coastă. Soldatul se cutremură şi se prăbuşeşte, iar stăpânul se răsuceşte, căutând-o pe Olivia, dar ea cade prin uşa ascunsă, în beznă.

Se ghemuieşte, zgâriindu-şi genunchii de treptele de piatră. Tavanul e prea jos ca să poată sta în picioare.

Trupul i se cutremură şi trage de mănuşi, însă nu le poate scoate. Îi învelesc mâinile ca o a doua piele. Răcoarea începe să se retragă, iar fata se lasă pe trepte, abia mai respirând.

În pivniţă se mişcă ceva. O şoaptă – un corp care alunecă prin praf. Olivia se răsuceşte, aproape pierzându-şi echilibrul când priveşte dincolo de cele şase trepte în spaţiul de jos.

Pantofii îi alunecă pe piatra umedă când coboară. Nu sunt geamuri, nici uşi deschise, nici crăpături să pătrundă lumina, dacă ar fi lumină afară, şi totuşi, când ajunge pe pământul bătătorit, *aproape* vede. Sclipirea argintie, parcă emanată de casa însăşi, se strecoară precum umezeala din lemn şi piatră. Clipeşte, iar ochii i se obişnuiesc.

Podeaua e plină de borcane sparte şi lăzi goale.

O formă mică tresare în beznă. Un monstru care se ascunde în colţ, printre cutii.

Arată-te, se gândeşte ea, dar monstrul nu pluteşte afară, iar când face un pas precaut, vede că nu e un monstru, ci un băiat, cu capul plecat, strângându-şi genunchii la piept.

Thomas.

▌

Stăpânul casei s-a săturat.

Se lasă pe vine peste corpul celei de-a doua umbre. Roşul sângelui ei pătează podeaua. Îşi potriveşte coasta înapoi în propriul piept, iar pielea ca de hârtie se închide peste os.

Limba i se mişcă, aşa cum face mereu, spre hăul care-i ţine loc de gât. Singura bucată pe care nu o va mai recupera.

Îşi pune mâna pe trupul umbrei, iar ea se spulberă şi viaţa i se scurge ca un curent sub piele. Cadavrul se transformă în pulbere.

Sângele se usucă, se fărâmiţează, suflat de o adiere stătută.

E doar un exemplu.

Foamea îl roade, fără să cedeze, nesătulă.

— În casa mea e un şoricel, le spune soldaţilor rămaşi, dansatorilor şi monştrilor. Găsiţi-l.

Partea a şasea

— ACASĂ —

Capitolul douăzeci şi opt

Thomas Prior o priveşte, iar ochii lui albaştri devin cenuşii în lumina argintie.

Pare obosit şi flămând, dar poate dormi şi mânca după ce trec dincolo de zid. Tot ce contează acum este că e viu şi că Olivia l-a găsit. Vrea să-l ia în braţe, dar el pare atât de slăbit, încât îi e teamă că s-ar frânge. Aşa că doar îngenunchează, cu faţa la câţiva centimetri de a lui, sperând ca el să-i vadă ecourile de pe frunte, din ochi, din obraji şi să ştie că sunt rude.

Thomas se încruntă şi încearcă să spună ceva, dar ea îi acoperă buzele cu mâna înmănuşată. O voce răsună prin casă, peste ei.

— *Olivia, Olivia, Olivia!* strigă. *Chiar crezi că te poţi ascunde în propria mea casă?*

Thomas se cutremură când aude vocea stăpânului, iar Olivia îşi retrage mâna de pe gura lui, păstrând doar un singur deget lipit de buze. Cercetează pivniţa. Vede două rânduri de scări, cea care coboară din sala de bal şi cea care duce în bucătărie, şi tocmai vrea să îl conducă pe Thomas spre al doilea rând, când el se ridică, pe picioare nesigure, şi începe să târască o ladă pe pământ.

Scoate un zgomot oribil, ca unghiile care zgârie piatra, iar ea se avântă în faţă, ţinându-l pe loc, ţinându-şi respiraţia şi sperând că ceea ce se află deasupra lor n-a auzit. Apoi, Olivia îşi opreşte privirea asupra acelei lăzi, nu unde este acum, în mijlocul camerei, ci unde se afla înainte, în faţa rafturilor. Dincolo de rafturile metalice şi în spatele borcanelor goale este o bucată de lemn, cât o uşiţă.

Fratele meu a transformat asta într-un joc. Găsea toate locurile secrete.

Olivia se ghemuieşte în faţa raftului şi dă la o parte borcanele, unul câte unul, atentă să nu facă zgomot. Apoi, se lasă jos şi dă la o parte panoul de lemn. Se uită prin gaură, sperând să vadă noaptea, să vadă iarba moartă şi ciulinii din grădină.

Dar vede numai negru.

Se întoarce şi dă de Thomas, care priveşte tavanul cu ochi temători, în timp ce stăpânul casei se dezlănţuie deasupra lor.

Olivia întinde mâna, iar privirile li se întâlnesc.

Este în regulă, se gândeşte ea, deşi Thomas nu o poate auzi. *Aproape am scăpat şi fratele tău ne aşteaptă.*

Mâna lui alunecă într-a ei, degetele subţiri strâng mâinile aflate în mănuşile ciudate, iar fata îl trage în beznă. Se târăsc în palme şi genunchi prin tunelul negru ca smoala şi încearcă să nu se gândească la un mormânt, la o criptă, la cum ar fi să fie îngropaţi aici, sub casa care nu este Gallant.

Când, în cele din urmă, simte panoul de cealaltă parte, îl împinge şi, în sfârşit, dă de grădină, de cer, de aerul rece al nopţii. Chiar dacă are gust de frunze putrede şi de murdărie, în loc de iarbă şi de vară, îl înghite, recunoscătoare că a ieşit din casă.

Îl trage pe Thomas în picioare şi împreună aleargă prin grădină, către zid.

Ea nu priveşte în urmă ca să vadă dacă îi urmăresc soldaţii.

Nu priveşte în urmă ca să vadă dacă stăpânul se uită de la balcon.

Spinii îi agaţă rochia şi ea nu priveşte în urmă.

Urzicile îi ard picioarele şi ea nu priveşte în urmă.

Ajung la poarta de fier din mijlocul zidului, iar mâna înmănuşată a Oliviei se desprinde dintr-a lui Thomas. Fata se aruncă spre poartă, loveşte cu pumnii în ea, în fierul îngropat sub straturi de dărâmături. Zgomotul e înghiţit înainte să se propage, dar Matthew probabil că aştepta, probabil că avea obrazul lipit de metal, pentru că o clipă mai târziu aude murmurul broaştei din adâncul fierului şi poarta se deschide, şi iată-l, cu Gallant în spatele lui.

Ochii i se măresc când privirea alunecă de la ea la Thomas. Se ţine de poartă, abţinându-se să nu fugă, să îşi ia fratele în braţe. Olivia întinde mâna după băiat, dar când el face un pas în faţă, o umbră trece peste chipul lui Matthew.

— Stai, spune el, studiindu-l pe Thomas.

Olivia priveşte în urmă. Grădina nu mai e goală. Vede scânteierea armurii, ochii alb-lăptoşi ca nişte lumânări în beznă. Mâna ei despică aerul.

Daţi-vă la o parte, comandă ea, apucându-l pe Thomas de mână şi avântându-se, dar Matthew blochează poarta.

— Spune ceva, strigă el, şi pentru o clipă Olivia crede că vorbeşte *cu ea,* dar el este atent la băiat.

Thomas ridică privirea spre Matthew şi nu zice nimic.

Pentru prima dată, ea îl vede aşa cum probabil Matthew îl vede. Părul deschis la culoare, dar cenuşiu în lumina argintie. Pielea lui, palidă după atâţia ani în care soarele nu a văzut-o. Ochii lui, nu calzi, ci reci şi negri.

O tristeţe teribilă o cuprinde când priveşte cum se scurge speranţa de pe chipul vărului ei.

El clatină din cap şi spune:
— Nu e fratele meu.
Olivia îl priveşte pe Thomas, care o strânge de mână. Îi simte inima bătând, îi aude plămânii cum se umplu de aer. Pare atât de real. Dar aşa au părut şi dansatorii, şi soldaţii, şi mama şi tatăl ei, şi i-a văzut crescând din nimic, doar dintr-un os al degetului şi un nor de cenuşă. Nu e un băiat. E o entitate cenuşie, creată din moarte.
Palmele încep să o usture sub mănuşile de mătase. Are putere aici. N-o fi fratele lui Matthew, dar poate deveni. Dacă l-ar aduce înapoi, dacă… Dar nu poate. Nu poate să le facă asta nici lui Matthew, nici lui Thomas.
La fel ca părinţii ei, n-ar fi real.
N-ar putea păşi dincolo de zid. Ar fi prins aici, în capcană, din nou.
— Olivia, o avertizează Matthew, îndepărtează-te de el, şi fata îşi dă seama că nu îl mai ţine pe băiat de mână.
El o ţine pe ea. O strânge atât de tare, iar degetele lui mici i se adâncesc în mănuşă, în timp ce umbrele alunecă prin grădină.
— Dă-i *drumul,* strigă Matthew, apucând uşa, dar ea nu *poate.*
Oasele i se înfig în mână şi icneşte încercând să se desprindă, iar băiatul o trage mai aproape, o cuprinde cu braţele plăpânde şi pare să prindă rădăcini.
Apoi, băiatul care nu-i Thomas zâmbeşte. Un zâmbet teribil, sinistru. De data asta, când deschide gura, din ea iese o voce.
Singura voce de dincolo de zid.
— Olivia, Olivia, Olivia, se aude vocea mieroasă. Ce ne facem cu tine?
O strânge în îmbrăţişare, până ce ea nu se mai poate mişca, nu mai poate respira. Oasele îi gem, iar ea scoate un icnet surd, şi apoi Matthew se aruncă pe poartă. Face doar câţiva paşi înainte să se întoarcă şi să închidă uşa după el, iar noaptea caldă de vară şi siguranţa şi *acasă* dispar toate în spatele zidului. Apasă pe uşă cu o mână plină de sânge şi spune cuvintele, pecetluindu-i înăuntru. E aproape şi încearcă să desprindă braţele marionetei din jurul Oliviei.
— Rezistă, spune el. Rezistă. Te-am prins.
Entitatea se uită la Matthew.
— L-am chemat pe fratele tău şi a venit.
El clatină din cap, încercând să nu îi asculte glasul.
— I-am tăiat gâtul ăla mic.
— *Termină,* mârâie Matthew, scoţând un pumnal, cu degetele tremurând

când dă să hăcuiască entitatea care se dă drept fratele lui.

Dar, înainte ca lama să poată străpunge pielea, aceasta se sfărâmă. Băiatul născut din cenuşă se face iarăşi pulbere, iar în iarba ofilită rămâne doar o fărâmă de os.

Olivia se împleticeşte, brusc eliberată. Icneşte după o gură de aer şi se îndreaptă, apoi vede cei doi soldaţi rămaşi apropiindu-se. Cel lat se încruntă. Cel scund rânjeşte.

În spatele lor vine stăpânul casei.

Îşi croieşte drum pe aleea din grădină, cu haina neagră, zdrenţuită, fluturând în aerul stătut. Părul său negru se agită sălbatic şi ochii lui albi strălucesc, iar când zâmbeşte, pielea de pe obraz i se crapă precum pământul arid.

Olivia simte degetele lui Matthew peste ale ei. O strânge doar o dată şi nu e nevoie să vorbească pentru ca ea să înţeleagă.

Fugi.

Îi eliberează mâna şi ea se avântă spre zid, priveşte înapoi şi-l vede rezistând, un tânăr fragil, doar cu un pumnal. Ezită, nesigură dacă-l poate lăsa acolo.

Dar nu mai contează.

Aproape că ajunge la zid când umbra lată face un pas în calea ei, cu armura îmbrăcându-i umărul.

Degetele o furnică şi îşi doreşte să fi avut cuţitul lui Edgar sau un băţ sau o piatră sau ceva ascuţit, deşi nu e sigură la ce i-ar folosi împotriva soldatului. Încearcă să ţâşnească din strânsoarea lui, să ajungă la zid. E mare, dar ea este iute, trece pe sub braţul lui şi aproape că ajunge la poartă, înainte să o cuprindă în braţele lui. Înainte ca forţa atingerii lui să o ridice în aer.

Ajutor! se gândeşte Olivia, chemând monştrii, iar ei vin din livada uscată şi din grădina în ruine. Dar când văd silueta întunecată, în haina zdrenţuită, se opresc şi dispar din nou în noapte.

Veniţi înapoi! strigă ea, dar, de data asta, nu răspund. Este voinţa ei împotriva voinţei lui.

Aici, morţii îmi aparţin.

Aşa că se luptă cu soldatul, loveşte cu picioarele, se zbate, disperată să se elibereze.

— Atât de multă energie la ceva pe jumătate mort, spune stăpânul casei, amuzat. Şi, că veni vorba…

Se întoarce spre Matthew. Vărul ei loveşte cu pumnalul, dar soldatul scund se fereşte uşor şi îl izbeşte în piept. El se prăbuşeşte în palme şi genunchi, icnind, iar soldatul îşi scoate sabia.

— Doi Prior în grădina mea, toarce demonul. Şi se mai spune c-ar fi stearpă.

Matthew încearcă să se ridice în picioare, dar soldatul îl loveşte peste genunchi. Stăpânul casei se apropie cu paşi mari.

— Fratele tău a murit degeaba, Matthew Prior. Aşa vei muri şi tu.

Soldatul îi coboară pumnalul până la gât. Olivia scoate un sunet de panică. Dar, când Matthew o priveşte în ochi, nu pare să-i fie teamă. Aştepta asta. Aştepta să se odihnească. Nu i-a fost teamă de moarte, nu de când au murit fratele şi tatăl lui. E gata. Doreşte asta.

Dar există o întrebare în ochii lui. *Şi tu?*

Olivia Prior nu vrea să moară.

Abia ce a început să trăiască.

Dar reprezintă singurul lucru care stă între monstru şi zid, între moarte şi lumea vie. Aşa că încuviinţează şi el închide ochii şi înghite în sec, lipit de lama soldatului, uşurat. Când vorbeşte, vocea nu îi tremură.

— Nu contează, spune el. Nu ne poţi lua sângele cu forţa, iar noi nu ţi-l vom da.

Stăpânul nu pare surprins.

— Onoarea ta este fermecătoare, zice el, apropiindu-se de zid. Şi irosită. Spui că refuzi să-mi deschizi uşa.

Zâmbeşte, cu degetele dansând peste pietre.

— Dar ai deschis-o deja. Mai bine zis, nu ai închis-o.

Matthew îşi întoarce capul spre poartă, unde i se observă sângele, în lumina difuză. Olivia l-a văzut pecetluind poarta. L-a auzit rostind cuvintele.

Degetele lungi se ridică spre poarta de fier. Mâna stăpânului pluteşte deasupra ei.

— Treaba cu casele vechi este întreţinerea lor. Cât de repede se strică totul.

Vorbeşte parcă adresându-se porţii.

— Totul se distruge. Fierul rugineşte. Trupurile putrezesc. Frunzele se usucă şi cad. Totul devine praf şi scrum. Nu e de mirare că e greu să păstreze suprafeţele curate.

Atinge cu un deget osos suprafaţa porţii.

— Sânge pe fier, zice el. Nu sânge pe pământ. Nu sânge pe piatră. Nu sânge pe iederă. Sânge pe *fier*. Asta e cheia.

Stăpânul îşi trece unghia peste semnul însângerat de pe poartă, iar suprafaţa se desprinde, dezvăluind fierul de sub ea, neatins.

— *Nu,* şopteşte Matthew, şi ultima urmă de culoare i se şterge de pe chip.

— Iar acum, zice monstrul, iată şi asul din mâneca mea.

Apasă clanţa şi împinge poarta uşor.

Se deschide.

Spre noaptea de vară. Spre grădina bogată, în floare, în frunză.

Spre Gallant.

— *NU!* urlă Matthew, tresărind când lama soldatului trasează o dungă subţire pe gâtul lui.

Soldatul plescăie şi Olivia priveşte, oripilată, cum stăpânul casei trece pe poartă. Chiar şi în beznă, vede umbrele revărsându-se în jurul lui, le vede întinse pe iarbă, le vede consumând pământ şi viaţă.

Capul stăpânului se dă pe spate, ridică bărbia spre un cer cu lună şi cu stele. Inhalează adânc, iar iarba din jurul său se usucă şi moare. Părul i se ondulează precum noaptea în jurul obrajilor şi pielea lui pare mai puţin palidă, iar haina zdrenţuită devine catifea bogată şi netedă pe umerii lui.

Nu mai este distrus, ci frumos şi oribil.

Nu este un monstru, nu e stăpânul casei, nu e un demon captiv dincolo de zid. Este Moartea.

Se uită prin uşă, cu ochi lucitori ca luna, şi o priveşte pe Olivia cu un fel de afecţiune, înainte să zâmbească şi să spună, cu o voce la fel de plină ca noaptea:

— Ucideţi-i.

Capitolul douăzeci şi nouă

Soldaţii zâmbesc.

Cel lat în umeri o strânge pe Olivia în braţe, strivind-o, iar cel scund îşi trece mâna prin părul lui Matthew şi îi trage capul pe spate, în timp ce Moartea dispare dincolo de zid.

Olivia se zvârcoleşte şi încearcă să respire, încearcă să gândească şi timpul încetineşte, lumea încetineşte, se reduce doar la lumină şi la umbră, la tăişul de pe pielea lui Matthew şi la lumina lunii de dincolo de zid. Ea loveşte cu capul soldatul, sperând să-l nimerească, dar e prea mare şi ea prea mică, şi se loveşte cu capul de umărul lui îmbrăcat în armură.

Durerea îi explodează în tâmple. Durere şi un gând.

Armura.

Părea împărţită la întâmplare între soldaţi. Un coif ici, o platoşă colo, o mănuşă, o apărătoare. Dar nu e deloc aşa.

Tot ce cheamă stăpânul se formează în jurul unui os.

Tatăl ei avea un molar. Soldatul subţire ca trestia avea o coastă.

Armura protejează bucăţile împrumutate.

Şi fără ele…

Olivia se zbate cu toată forţa, loveşte cu picioarele în spate, în trupul soldatului, făcând între ei suficient loc cât să îşi elibereze mâna şi să apuce sabia de la şoldul lui.

Trage arma şi loveşte orbeşte cu ea într-o parte a soldatului, şi deşi nu pare să îl *rănească,* îl ia prin surprindere şi astfel strânsoarea slăbeşte.

Olivia se eliberează şi ia sabia, însă nu fuge.

Se întoarce şi loveşte cu sabia în armură, iar metalul pe metal răsună ca un clopot.

Soldatul scund ridică privirea, cu lama încă la gâtul lui Matthew, dar soldatul mai zdravăn îi aruncă doar un zâmbet plictisit Oliviei. Până când ea loveşte iar, de data asta în pielea care îi leagă metalul de umăr. O taie. Apărătoarea alunecă şi cade, la fel şi zâmbetul soldatului, căci acolo, în lumina argintie, ea vede curbura albă a unei clavicule.

Soldatul dă înapoi, dar Olivia deja loveşte cu sabia a treia oară, tăind o bucată mare din umăr. Clavicula se desprinde. Chipul îi e cuprins de furie, scurt, ca o umbră trecătoare, dar el deja cade, iar corpul se prăbuşeşte în praf şi osul loveşte iarba.

Olivia se întoarce şi vede ultimul soldat privind cu ochi mari, cu o furie feroce pe chip. Ridică sabia şi dă să o înfigă în pieptul lui Matthew. Dar nu era singura care privea. Matthew îi prinde mâna cu sabia, apucând mănuşa de metal, cu ultimele forţe. Încearcă să i-o smulgă, dar soldatul se desprinde şi dansează într-o parte, o umbră amestecată în beznă, şi Olivia e alături, trăgându-şi vărul în picioare, departe de umbră şi spre uşa deschisă. Zece paşi, cinci, unul – şi au trecut.

Au trecut la căldură, la pământ moale şi miros de ploaie şi noapte curată.

Au trecut în Galant.

Se rostogoleşte în patru labe, cu mănuşile făcându-i-se pulbere printre degete, lăsând doar o dâră de cenuşă pe pământul sterp, căci magia se pierde dincolo de zid. Dar stăpânul casei pare mai viu ca niciodată. Îşi croieşte drum prin grădină, cu degetele mângâind florile, iar putreziciunea se răspândeşte printre petale şi tulpini, consumând totul, precum focul, şi lăsând doar un văl distrus, negru, în urma sa.

Imediat ce a păşit pe poartă, iedera s-a răspândit, cu viţe lemnoase, şi a cuprins poarta, deschizând-o ca pe o gură. Nu au cum să încuie uşa, nu fără să o închidă. Sunt două lopeţi pe jos, aproape, iar Matthew îi pune una în mâini.

— Desprinde-o, spune el, şi ridică lopata cealaltă în timp ce porneşte în sus, pe pantă, spre Moarte.

Olivia retează iedera, iar când nu reuşeşte, trage de ea cu mâinile goale, simte scoarţa spinoasă sfâşiindu-i pielea palmelor. Aruncă o privire peste umăr, în sus pe pantă, spre grădină, unde Matthew ajunge la umbra întunecată şi încearcă să lovească în spate cu lopata. Dar unealta nu atinge umbra aceea. Loveşte doar aerul din jurul mantiei ei şi fierul rugineşte, şi lemnul putrezeşte, şi totul se sfărâmă.

Matthew se împleticeşte înapoi, iar monstrul se întoarce, cu ochii sclipind albicios.

— Eşti un nimic, spune un glas rece.

— Sunt un Prior, răspunde Matthew, cu picioarele bine înfipte în pământ.

Nu are armă, nu are decât sânge pe mâini. Îi pătează palma când ridică mâna, aşa cum o are şi statuia din fântână.

— Te-am legat o dată şi te vom lega din nou.

Un râset precum tunetul se rostogoleşte prin noapte.

Olivia continuă să taie iedera, chiar dacă nu prea mai reuşeşte, iar poarta rămâne deschisă, şi chiar dacă Matthew va găsi o cale de a obliga monstrul

să se retragă, inima îi bate în piept şi o avertizează că *nu există speranţă,* nu poţi fugi de moarte, nu te poţi ascunde de moarte, nu poţi cuceri moartea. Dar nu se opreşte. Nu vrea să se oprească.

— Olivia! strigă Matthew, cu vocea răsunând pe întuneric, şi ea încearcă, şi iar încearcă.

Iedera începe, în sfârşit, să cedeze.

— Olivia! strigă Matthew din nou, cu cizmele lovind pământul, când o viţă masivă, lemnoasă, se rupe, şi uşa icneşte desprinzându-se, iar ea ridică privirea cât să vadă soldatul scund la câţiva centimetri de faţa ei, cât să îi vadă lama cântând prin aer.

Nu închide ochii.

E mândră de asta. Nu închide ochii când cade sabia. O loveşte tare şi Olivia cade la pământ. Aşteaptă o durere pe care nu o simte. Se întreabă de ce nu a murit, până când ridică privirea spre poarta deschisă şi îl vede pe Matthew.

Matthew, stând în locul ei. Matthew, care a dat-o la o parte cu o secundă înainte să cadă sabia.

Matthew, care se sprijină de poartă, cu lama care-i trece prin piept, cu vârful ieşindu-i din spate ca un corn.

Olivia ţipă.

Nu scoate niciun sunet, dar e acolo, îi zguduie pieptul, oasele, e tot ce aude când se ridică în picioare şi se grăbeşte spre poartă, spre el.

Prea târziu ajunge la el.

Prea târziu loveşte cu lopata mănuşa soldatului şi taie mâna îmbrăcată în armură. Prea târziu… Soldatul geme şi se transformă în pulbere, la fel şi mănuşa şi sabia, şi Matthew face un singur pas înapoi şi cade, iar Olivia cade odată cu el.

Olivia apasă cu palmele pe pieptul lui Matthew şi încearcă să oprească sângele, iar el tuşeşte şi tresare.

— Opreşte-l, o roagă el, dar pentru că observă că fata nu se mişcă, o strânge tare din încheietură. Olivia, zice el, eşti o Prior.

Cuvintele o fac să tremure.

Matthew înghite şi repetă:

— Opreşte-l.

Olivia încuviinţează. Se străduieşte să se ridice în picioare şi să se întoarcă spre grădină, să alerge pe alee, spre Moarte.

Capitolul treizeci

Când avea opt ani, Olivia a decis că vrea să trăiască pentru totdeauna.

Era un capriciu ciudat, apărut într-o zi ca o buruiană printre gândurile sale. Poate că s-a întâmplat după ce îngropase pisica în magazie sau când şi-a dat seama că tatăl ei nu mai era şi că mama ei nu se mai întorcea. Poate c-a fost când una dintre fetele mai mici s-a îmbolnăvit, sau când supraveghetoarea-şefă le-a făcut să stea în nişte strane de lemn dur şi să înveţe despre martiri. Nu îşi aminteşte precis când a avut gândul acesta. Doar că l-a avut. Că, la un moment dat, a decis, pur şi simplu, că dacă alţii mor, ea nu va muri.

Părea o judecată sănătoasă.

În fond, Olivia fusese mereu încăpăţânată.

Dacă moartea venea după ea, avea să lupte, aşa cum s-a luptat cu Anabelle şi cu Agatha şi cu oricine i se punea în cale. Avea să lupte şi să câştige.

Fireşte că nu ştia cum să lupte cu moartea. Presupunea doar că, după ce sosea clipa, avea să ştie cum.

Dar nu ştie.

Olivia aleargă pe cărare în sus, cu iarba foşnind sub tălpi când trece pe lângă boboci ofiliţi şi copaci uscaţi, arcade care putrezesc şi pietre sfărâmicioase. Ajunge la bărbatul care nu-i bărbat, stăpânul celeilalte case, monstrul care i-a creat tatăl şi i-a ucis mama, şi se aruncă asupra lui.

Îşi lipeşte palmele de haina lui şi încearcă să-şi adune puterea pe care a simţit-o dincolo de zid, se imaginează trăgând înapoi grădina din strânsoarea lui, viaţa pe care a furat-o el cu fiecare pas, luându-i lustrul de marmură din obraji şi strălucirea din păr. Îşi înfige degetele în Moarte şi încearcă să ia totul înapoi.

Privirile li se întâlnesc.

— Şoricel nesăbuit, zice el, cu vocea ca un copac smuls de furtună. N-ai nicio putere aici.

Mâinile lipite de haina lui încep să-i îngheţe, simte o oboseală profundă, o nevoie acută de a închide ochii şi de a dormi. Încearcă să se desprindă, dar mâinile ei se afundă mai adânc, de parcă el ar fi o peşteră fără oase, fără capăt, şi trebuie să acţioneze, dar, când frigul o cuprinde, nu poate respira, nu poate gândi, nu poate…

Se descarcă o puşcă şi pocnetul zguduie noaptea.

Hannah şi Edgar sunt deasupra grădinii.

Olivia se smulge şi se împleticeşte înapoi, cu ochii în ceaţă, iar Edgar ţinteşte Moartea a doua oară şi trage iar, şi glonţul se topeşte în aer deasupra mantiei sale care flutură. Nu îl pot ucide, ştiu că nu îl pot ucide, dar vor muri apărând Gallant, pentru că este casa lor.

Vor muri şi vor bântui locul, ca…

Monştri.

Umbrele alunecă pe cărarea din grădină, subţiri ca nişte degete, ucigând fiecare frunză şi tulpină când năvălesc asupra lui Hannah şi Edgar, dar Olivia se aruncă între Moarte şi Gallant.

Ajutaţi-mă, se gândeşte, şi vorbele ei prind rădăcini în pământ. *Ajutaţi-mă să apăr casa noastră.*

Şi ei vin.

Se ridică din pământ. Ies din livadă şi plutesc din casă. Hannah şi Edgar privesc holbându-se cum monştrii năvălesc în grădina distrusă, cu marginile luminate de magie şi strălucirea lunii.

Olivia priveşte şi ea. Îşi vede mama, cu părul liber şi sălbatic, păşind printre trandafiri, unchiul, mărşăluind înainte, cu pumnii încleştaţi, bătrânul şi tânăra şi o duzină de alte chipuri pe care nu le cunoaşte. Vin înarmaţi cu lopeţi şi cuţite.

Moartea o priveşte cu amuzament.

— Am mai trecut prin asta, şoricel. Nu mă ascultai?

Ba da.

Monştrii de dincolo de zid îi aparţin lui.

Dar cei de la Gallant, se gândeşte ea, *sunt ai mei.*

Zâmbetul piere de pe chipul lui.

Se întoarce spre monştri, în timp ce aceştia se strâng în jurul lui. Bătrâni şi tineri. Puternici şi slăbiţi. Câţi a distrus? Câţi a ucis? Lângă zid, dincolo de poarta deschisă, stau ceilalţi din familia Prior, aşteptând să îl târască acasă. În faţa lor, ea vede băiatul. Cel care a trăit şi a murit acum doi ani, dincolo de zid.

Monstrul face un semn cu mâna şi câţiva dintre ei se cutremură, însă nu dispar.

— Eşti un nimic, mârâie monstrul când ei se apropie. Nu mă poţi ucide.

Bineînţeles că are dreptate. Nu poţi ucide moartea. De aceea, o alungi.

Toţi îl înconjoară precum iedera, cu muchiile dizolvându-se într-o masă

de umbre, când îl obligă să dea înapoi prin grădină, prin uşa deschisă, dincolo de zid.

Îl lovesc ca un val care se izbeşte de stâncă.

Olivia se grăbeşte înaintea lor, cu mâinile pline de sânge, al ei şi al lui Matthew. Ajunge la poarta de fier şi o trânteşte, îşi lipeşte palmele pe metal şi se gândeşte: *Cu sângele meu, pecetluiesc această poartă.*

Broasca şopteşte în fierul dur.

Poarta se lipeşte de zid, iar cealaltă parte e înghiţită în spatele fierului şi al pietrei. Grădina tace. Noaptea încremeneşte. Hannah şi Edgar se grăbesc prin întuneric, spre ea şi spre forma care zace la pământ.

Matthew.

Olivia ajunge prima, căzând în genunchi lângă el. E inert, cu ochii privind cerul, iar ea se teme că s-a dus deja, dar apoi băiatul îşi flutură pleoapele, iar ritmul respiraţiei devine mai lent. E un trup aproape adormit.

— S-a terminat? întreabă el, cuvintele mai mult se citesc pe buze decât se aud, şi Olivia încuviinţează, în timp ce Hannah se lasă pe vine de cealaltă parte a lui.

Edgar e în picioare, cu o mână pe umărul ei.

— O, Matthew, spune ea blând, mângâindu-i părul.

Poate că va fi bine. Poate că are doar nevoie de odihnă. Poate… Dar când îngenunchează lângă el, simte sângele care inundă pământul, care-i pătează pielea. E atât de mult.

— Olivia, zice el încet, cu degetele tremurând.

Fata îl ia de mână şi îşi apropie capul de al lui.

— Rămâi, şopteşte el. Până ce adorm.

Ea scrâşneşte ca să nu plângă şi încuviinţează.

— Nu vreau…

Ezită, înghite în sec.

— Nu vreau să fiu singur.

Nu este singur, bineînţeles. Ea e acolo, la fel şi Hannah şi Edgar. Din întuneric se desprinde monstrul. Arthur Prior se lasă la pământ, lângă fiul lui. Întinde o mână şi mângâie aerul din jurul capului său. În cele din urmă, Matthew închide ochii şi se odihneşte.

Nu se mai trezeşte.

Dar ei rămân cu el până în zori.

Epilog

Olivia îngenunchează între trandafiri.

O adiere răcoroasă se rostogoleşte prin grădină, înşfăcând frunzele şi petalele căzute pe care le poartă departe. Vara îşi pierde, în cele din urmă, drepturile.

Se înfioară de răcoarea toamnei şi îşi trage jacheta mai aproape de trup. Este a mamei sale, o haină îndrăzneaţă, albastră, tivită cu alb. E tot prea mare pentru ea, dar mânecile pot fi suflecate şi poalele ridicate, şi, într-o zi, ştie bine, i se va potrivi. Deocamdată, ţine departe vântul şi împiedică spinii să-i agaţe pielea când pliveşte buruienile cenuşii care încă-şi croiesc drum prin pământul rănit şi se răsucesc şi se împletesc printre plante. Insistente, se gândeşte ea.

Dar şi ea e aşa.

Olivia se ridică în picioare şi priveşte rezultatul muncii ei.

Aproape de casă, câţiva trandafiri au supravieţuit, dar moartea a trecut ca un val peste toate celelalte. A durat o săptămână să îndepărteze rămăşiţele. Să hrănească pământul şi să încerce să o ia de la capăt.

Va creşte înapoi, îşi spune ea. Dacă moartea face parte din ciclu, atunci e şi cazul vieţii. Totul se ofileşte şi totul înfloreşte.

Îi place să simtă pământul în mâini. Cel mai bine a fost când au început să se vadă primii colţi de iarbă.

Edgar spune că are un dar, că totul înverzeşte sub atingerea ei.

Nu e tocmai o putere, nu e ca aceea pe care o avea dincolo de zid, dar e ceva. În timp, cu grijă, grădina de la Gallant va reveni la viaţă.

Alte lucruri, nu.

Privirea ei coboară panta, oprindu-se în faţa zidului.

O piatră netedă şi albă este aşezată în mijlocul ierbii distruse. Iese în evidenţă, în umbră, lucioasă ca osul pe pământul gri-închis. Edgar a ajutat-o să o monteze, ca să marcheze locul în care a căzut Matthew.

Nu e îngropat acolo, fireşte. Trupul lui zace lângă al tatălui său, sub livadă, în cimitirul familiei. Dar de fiecare dată când privirea ei se îndreaptă spre zid, i se pare drept ca piatra să fie acolo.

O amintire a nopţilor în care întunericul îi şopteşte în minte, încercând să o convingă să iasă, să se întoarcă, să meargă acasă.

Dar acasă e o alegere.

Şi ea a ales Gallant.

Există un singur lucru de care-i e dor, dincoace de zid.

Un jurnal mic şi verde, cu un *G* gravat pe copertă.

Cuvintele mamei sale, desenele tatălui.

O furnică degetele, aşa cum i se întâmplă mereu când se gândeşte la jurnal.

Îşi imaginează stăpânul casei şezând în scaunul lui de catifea, lângă şemineul stins, dând paginile şi citind cu voce tare.

Olivia, Olivia, Olivia.

Îşi croieşte drum prin grădină, cu găleata în mână. Toţi trandafirii au dispărut, chiar şi cei de lângă casă, cu excepţia unuia. E un singur tufar încăpăţânat, care continuă să înflorească şi mai are doar o mână de boboci roşii pe tulpini.

Olivia taie unul şi îl duce la nas, din obişnuinţă, chiar dacă Matthew îi cultiva pentru culoare şi nu pentru parfum. Va planta unii noi, în primăvară, şi pentru culoare, şi pentru parfum.

Pe balcon, Hannah bate un covor.

Spune că-i praf peste tot. Praf de cenuşă, care se strecoară prin crăpături, printre obloane şi în spaţiile de sub uşi, şi se depune peste tot. Olivia nu simte, dar în fiecare zi Hannah freacă şi bate şi curăţă cenuşa nopţii. Edgar spune că aşa jeleşte ea.

Soarele îşi face loc pe cer, iar Olivia îşi scoate cizmele de grădină, lăsându-le la uşa din spate, şi intră.

Îl aude pe Edgar în bucătărie, pregătind tocana. Dacă ascultă cu atenţie, îl aude fredonând. Un imn vechi, pe care-l cânta pacienţilor în război.

Casa e prea mare pentru trei persoane, aşa că încearcă să umple spaţiul, să facă zgomot.

Olivia cască şi străbate casa.

Nu doarme bine.

În fiecare noapte, visează că e dincolo de zid.

Uneori, Moartea o aşteaptă pe balcon, cu ochii goi arzând precum stelele, în beznă.

Alteori, o cheamă, în timp ce ea fuge prin casă, disperată să găsească o ieşire.

Dar, de cele mai multe ori, este în sala de bal, unde el îi invocă părinţii din scrum şi os. Iar şi iar, îi priveşte întâlnindu-se. Iar şi iar, îi priveşte sfărâmându-se. Iar şi iar, el îi readuce şi ei o privesc cu mâinile întinse, cu o

rugăminte în ochi, parcă spunând că ar putea fi reali.

Sunt doar vise, îşi spune ea, de fiecare dată când se trezeşte.

Şi visele nu îţi pot face rău. Asta a spus mama ei. Fireşte, acum ştie că nu e aşa. Visele te pot face să te răneşti, să faci multe lucruri, dacă nu eşti atent. Încă nu s-a trezit lângă pat, dar ţine curelele de piele moale sub saltea, în caz că va avea nevoie de ele, într-o zi.

Şi nu e singură.

Hannah încuie uşile în fiecare noapte.

Edgar verifică obloanele.

Şi monstrul care seamănă cu mama sa şade la piciorul patului, cu ochii atenţi la întuneric.

Olivia se mişcă prin casă, gândindu-se la baia pe care vrea s-o facă, să se cureţe de pământul din grădină. Dar, mai întâi, picioarele o poartă după obicei.

În camera de muzică.

Dincolo de fereastra franceză, soarele continuă să coboare. Curând, va cădea între munţii îndepărtaţi şi va dispărea în spatele zidului grădinii. Dar acum e încă lumină.

O vază galbenă stă pe pian, iar Olivia pune în ea trandafirul roşu, apoi se lasă pe băncuţa îngustă. Ridică încet capacul, cu degetele plutind prin aerul de deasupra, înainte să se oprească pe clapele albe şi negre.

Lumina din încăpere începe să devină din ce în ce mai plăpândă şi îl vede cu coada ochiului. Monstrul e pe jumătate acolo, dar pe jumătate nu, iar ea poate umple bucăţile lipsă din amintire. Încruntarea, buclele, ochii cândva aprinşi. Monstrul se târăşte înainte, luând loc pe băncuţă, lângă ea. Oricât de mult şi-ar dori să se întoarcă şi să privească, ea nu o face.

Îşi ţine privirea în jos şi aşteaptă, iar după câteva momente, el îşi apleacă jumătatea prezentă a capului şi îşi duce degetele fantomatice spre clape. Plutesc acolo şi aşteaptă ca ea să le urmeze.

Aşa, pare să spună, iar Olivia îşi aşază mâinile exact cum îi arată el şi, ezitând, începe să cânte.

Mulţumiri

Unele poveşti se revarsă ca un val. Altele picură încetişor. Când şi când, o poveste bălteşte undeva, aşteptând să o găseşti. A trebuit să caut povestea Oliviei. Aveam poarta din zid, căci fusese mereu acolo, însă ani de zile nu am fost sigură ce voi găsi dincolo de ea. Ce *trebuia* să găsesc. De aceea, *Gallant* n-a fost doar muncă din dragoste, ci şi din răbdare.

Într-o lume cu termene de predare, date de lansare şi aşteptări, să ai răbdare este un lux. Să ai o echipă care înţelege nevoia de răbdare.

Agenta mea, Holly Root, şi editoarea mea, Martha Mihalick, au înţeles această nevoie şi le voi fi mereu recunoscătoare pentru asta. Aşa cum voi fi recunoscătoare şi întregii echipe de la Greenwillow Books pentru încredere, când povestea pe care o găsisem, în sfârşit, s-a dovedit ciudată şi sălbatică, şi era limpede că nu se va aşeza uşor pe raftul oricui şi că şi cititorii mei vor trebui să o găsească.

Sunt recunoscătoare designerului coperţii, David Curtis, pentru că a creat poarta perfectă spre lumea mea, şi ilustratorului, Manuel Šumberac, pentru că a creat nişte opere de artă care au propriul glas în paginile cărţii.

Sunt recunoscătoare lui Janice Dubroff, pentru că a citit cu atenţie partea legată de comunicarea nonverbală, şi lui Kristin Dwyer, pentru că m-a susţinut constant, şi Patriciei Riley, lui Dominique Clayton, Zoraidei Cordova şi lui Sarah Maria Griffin, pentru că mi-au amintit, iar şi iar şi iar, că pot şi ştiu să fac asta.

Le sunt recunoscătoare şi părinţilor mei, care au fost alături de mine, fizic, pentru prima dată, datorită pandemiei. Într-o perioadă cu atâtea greutăţi, mi-au oferit putere şi lumină, siguranţă şi adăpost, şi mi-au amintit permanent că, indiferent cât de departe m-aş duce, cât de pierdută m-aş simţi, îmi voi găsi mereu drumul spre casă.

De la autoarea bestsellerului ***Viața invizibilă a lui Addie LaRue***, un nou **bestseller #1** în topul *New York Times*.

Atunci când Olivia ajunge în sfârșit la Gallant, în urma unei scrisori misterioase primite de la unchiul său, ea află trei lucruri importante: unchiul său a murit de multă vreme, nu are voie să iasă afară după apus și, orice s-ar întâmpla, nu trebuie să treacă de partea cealaltă a zidului vechi care străjuiește locul.

Dar Olivia este hotărâtă să descopere adevărul despre istoria familiei sale, chiar dacă, pentru a reuși, trebuie să exploreze un întreg tărâm bântuit unde o așteaptă însuși maestrul întunecat...

BOOKZONE

ISBN 978-606-9639-34-4

9 786069 639344